

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATIE BAILEY &
LEAH BRUNNER

Rookie SEASON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÇAYLAK SEZONU
LOFT 3B'NİN HOKEY OYUNCULARI
KİTAP 1

KATIE BAILEY

LEAH BRUNNER

LBP LLC & ELEVENTH AVENUE PUBLISHING INC.

CONTENTS

[İçerik Uyarısı Bölüm 1](#)

Noah [Bölüm](#)

[2 Allegra](#)

[Bölüm 3](#)

Noah [Bölüm](#)

[4 Allegra](#)

[Bölüm 5](#)

Allegra

[Bölüm 6](#)

Noah [Bölüm](#)

[7 Allegra](#)

[Bölüm 8](#)

Allegra

[Bölüm 9](#)

Noah [Bölüm](#)

[10 Allegra](#)

[Bölüm 11](#)

Noah [Bölüm](#)

[12 Allegra](#)

[Bölüm 13](#)

Noah [Bölüm](#)

[14 Allegra](#)

[Bölüm 15](#)

Noah [Bölüm](#)

[16 Noah](#)

[Bölüm 17](#)

Allegra

[Bölüm 18](#)

Noah

[Bölüm 19](#)

Allegra

[Bölüm 20](#)

Noah [Bölüm](#)

[21 Allegra](#)

[Bölüm 22](#)

Allegra

[Bölüm 23](#)

Noah [Bölüm](#)

[24 Allegra](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

Noah [Bölüm](#)

[27 Allegra](#)

[Bölüm 28](#)

Allegra

[Bölüm 29](#)

Noah [Bölüm](#)

[30 Allegra](#)

[Bölüm 31](#)

Noah [Bölüm](#)

[32 Noah](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

Allegra

[Bölüm 35](#)

Noah [Bölüm](#)

[36 Allegra](#)

[Bölüm 37](#)

Noah [Bölüm](#)

[38 Allegra](#)

[Bölüm 39](#)

Noah [Bölüm](#)

[40 Allegra](#)

[Bölüm 41](#)

Noah [Bölüm](#)

[42](#) *Allegra*

[Bölüm 43](#)

Noah

[Epilog Üç Yıl Sonra Bu Dünyada](#)

[Daha Fazlasını Okuyun](#)

[Teşekkür Yazarlar](#)

[Hakkında](#)

© 2025, Leah Brunner ve Katie Bailey. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya elektronik veya mekanik yollarla çoğaltılamaz veya satılamaz.

Bu kitabın oluşturulmasında yapay zeka kullanılmamıştır ve yapay zeka eğitimi için de kullanılamaz. Okuduğunuz için teşekkür ederiz!

✿ [Vellum ile biçimlendirilmiştir](#)

CONTENT WARNING

SEVGİLİ OKUYUCULAR

Noah ve Allegra'yı yetişkin olarak tanıyacağınız için çok heyecanlıyız!

Ancak, devam etmeden önce, bunun yeni bir yetişkin hokey romantizmi olduğunu ve bazı kısımları neşeli ve eğlenceli olsa da, keder ve ebeveynlerin kaybı (geçmişte) ve babasının terk etmesi (geçmişte) gibi daha ağır temaları da ele aldığını lütfen unutmayın.

Ayrıca, *Rookie Season*'da cinsel saldırıya uğradıktan sonra (sayfada anlatılmayan, geçmişte yaşanan ve başka bir karakterin müdahalesiyle daha da kötüye gitmesi engellenen) duygusal olarak iyileşme sürecinde olan ve başına gelenler hakkında hikaye boyunca işlediği bazı yersiz utanç ve suçluluk duyguları taşıyan bir kadın ana karakter olduğunu lütfen unutmayın.

Bu bir kurgu eseri olsa da, bu kitapta anlatılanlar gibi olayların birçok kadın için talihsiz bir gerçeklik olduğunu ve bu tür hikayelerin inanılmaz derecede tetikleyici olabileceğini anlıyoruz. Bu nedenle, bu içerik uyarısının okuyucuların *Rookie Season*'a başlamadan önce bilinçli bir karar vermelerine yardımcı olmasını umuyoruz.

Siz veya sevdiğiniz biri cinsel saldırıya uğradıysa, ücretsiz ve gizli yardım ve kaynaklar için 800-656-4673 (ABD) numaralı Ulusal Cinsel Saldırı Yardım Hattını veya 1-877-392-7583 (Kanada) numaralı Cinsel Şiddet Destek Merkezi kriz hattını arayın. Sizi seviyoruz ve yalnız değilsiniz.

Noah ve Ally'nin hikayesine tüm kalbimizi koyduk ve umarız siz de bizim kadar onlara (ve oda arkadaşlarına!) aşık olursunuz.

Keyifli okumalar,

Katie & Leah <3

*Noah ve Allegra'yı çocukken seven ve onların büyüyüp mutlu bir hayat
sürmelerini isteyen tüm okuyucularımıza.
Bu kitap sizin için.*

CHAPTER 1

NOAH

Gizlice, San Francisco Lions'ın soyunma odasına bakıyorum, yıllardır hayran olduğum bazı NHL oyuncularını görüyorum ve heyecandan kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Büyürken tek hayalim NHL'ye girmektir. Hepsi bu. Ve başardım; buradayım.

Patenlerimin altındaki kraliyet moru halı, her oyuncunun cilalı ahşap dolabının üzerinde bulunan Lion'un logosuyla uyumlu: dişlerini gösteren kükreyen bir aslan. Geniş oda iyi aydınlatılmış ve temiz. Dolaplarımızın karşısında, emekli Lions oyuncularının çerçeveli formaları, sanki bizim kendi hokey müzemizmiş gibi asılı duruyor.

Penn Matthews beni dürtüyor ve ben hayranlık anımdan sıyrılıyorum. Kafasını sallıyor, koyu renk saçları alnına yapışmış. O Kanadalı ve Arlington Üniversitesi'nde birlikte üniversite hokeyi oynadığımız ilk gün tanıştık. İkimiz de Lions tarafından seçildiğimizde oldukça heyecanlandık.

"Koçun senin kayınbiraderin olduğunu biliyorum," diye fısıldayan bir ses diğer tarafımdan geliyor. Penn'in ve benim yeni oda arkadaşım Archibald Fisher'a bakıyorum. Üçümüz bu yılın çaylaklarıyız. Fisher'ın koyu sarı saçları, son üç saattir kask takıp terlemesine rağmen bir şekilde mükemmel bir şekilde yerine oturmuş. "Ama görünüşüne bakılırsa, konuşurken hayal kurarken yakalarsa yine de seni pataklayacağına eminim."

Burnumdan mizahsız bir kahkaha atıyorum, ama haklı. Kız kardeşimin kocası, uzun süredir NHL'nin savunma efsanesi olan Mitch Anderson... benim yeni koçum. Biliyorum, bu garip, ama sadece bir tesadüf. Mitch'in benim seçilmeimle hiçbir ilgisi yok.

Başımı eğip Koç Anderson'a odaklanıyorum - ona böyle hitap etmek hala garip geliyor.

"Bugünkü antrenmanda harika görünüyordunuz," diyor koç, her zamanki gibi derin ve otoriter sesiyle. "Matthews, oraya girip savunmaya biraz cesaret katmaktan çekinme." Koçun bakışları en iyi arkadaşşıma yöneliyor.

Penn başını sallar.

"Fisher," diyor, oda arkadaşşıma gözlerini kısarak. "Bu lanet olası bir güzellik yarışması değil, kameraları aramayı bırak ve işini yap. Unuttuysan, işin hokey oynamak."

Fisher sırtıyor ve kayınbiraderimin gözleri daha da kısılıyor.

"Şimdi, sezonun ilk maçı iki gün sonra ve bence hazırız." iPad'ini kaldırır ve her sırada kimlerin oynayacağını okur.

İlk başta çok şaşırtıcı bir şey yoktu: Penn, üçüncü savunma hattında ikinci sınıf bir oyuncuyla eşleştirilmişti, Fisher ise dördüncü hatta takımın ikinci ve üçüncü sınıf oyuncularından ikisiyle birlikteydi. Mitch ikinci hattı açıkladığında, kadrodaki daha tanınmış isimler ortaya çıkmaya başladı.

Adım okunmayınca gerginleşiyorum, dinlerken yere bakarak kaşlarımı çatıyorum... ve sonra birinci sıra okunduğunda şoktan neredeyse devriliyorum. Bu sıra, takımın en büyük iki süperstarı, yani çok yıllık, on milyon dolarlık kontratları olan oyuncularla oluşuyor.

Ve ben.

Ben ilk sırada.

Yeni olduğum ve hala kendimi kanıtlamam gereken çok şey olduğu için şok oldum, ayrıca takımda Lions için çok zaman harcamış, daha deneyimli birçok oyuncu var, ama Mitch, yani Koç Anderson, şüpheleri olsaydı beni oraya koymazdı. Bir nedeni olmalı. Bir planı. Bir stratejisi.

Ona bakıyorum, ama o gözlerimden kaçıyor, buradaki diğer tüm oyuncular gibi bana davranıyor, başını sallayıp kısa konuşmasını bitiriyor ve hızla odadan çıkıyor.

Fisher ve Penn, ben yeni öğrendiğim bilgiyi sindiremeden sırtımı sıvazlamaya ve omuzluklarımı sallamaya başlarlar.

"Birinci sıra, seni küçük yaramaz," diye alay ediyor Fisher. "Hak ettin dostum," diye ekliyor Penn.

Bir alaycı ses bizi hayallerimizden uyandırır. İlk hat savunucularından biri olan Justin Sandine, şimdi üçümüzün önünde durmaktadır. Üstü çıplak ama hala patenleri ve hokey pantolonu üzerindedir.

"Soyadın neydi, evlat?" diye soruyor ve Anderson dememi beklediğini biliyorum. Ama çoğu insan, anne babamız bir trafik kazasında öldükten sonra beni kız kardeşim Andie'nin büyüttüğünü bilmiyor. Çoğu insan, onun annem olduğunu ve onunla Mitch'in soyadını paylaştığını sanıyor.

"Soyadım Downsby," diye cevap veriyorum, onun üzerimde durmaması için ayağa kalkarak. Ondan en az on santim daha uzunum.

Sol kanadın ilk sırasındaki yeni takım arkadaşlarımdan biri olan Derek Carver, Sandine'in yanına gelir. Çıplak, kıllı göğsünü kollarını kavuşturur. "O Mitch Anderson'ın oğlu değil, kayınbiraderi."

Sandine omuz silkiyor. "Nepotizm nepotizmdir."

Carver gülerken burnunu çeker. "Sanırım bizim küçük çaylakımızın resmi lakabı belli oldu: Nepo Baby."

Fisher ve Penn, sözde takım arkadaşlarımıza karşı desteklerini göstermek için yanımda dururlar.

"Siz ikiniz ciddi olamazsınız," der Penn. "Noah, D1 üniversite takımımızın kaptanıydı ve arka arkaya iki Frozen Four kazandı; sanki birinci sırada yer almayı hak etmiyormuş gibi davranmayın."

Sandine gözlerini devirir. "Burası artık D1 değil, çocuklar."

"Büyük liglere hoş geldiniz çocuklar," der Carver, başını geriye atarak gülerken. "Siz üçünüz sert bir uyanışla karşılaşacaksınız."

"Minör liglerde kaç yıl geçirdin, Carver? Tam hatırlayamıyorum," diyor Fisher, derin düşüncelere dalmış gibi çenesini ovuşturarak.

Bu yorum, Carver'ın kahkahasını anında keser. Kariyerinin ilk yarısını AHL'de geçirmiş, ardından NHL'de şansını denemiştir.

Carver öne adım atar ve Fisher'ın formasını tutar. Fisher soğukkanlı ve sakin kalır, sadece bir kaşını kaldırarak meydan okur. Carver dişlerini sıkar. "Kendine dikkat etsen iyi olur, evlat."

Birisi yüksek sesle boğazını temizler ve hepimiz sesin geldiği yöne doğru başlarımızı çeviririz.

Mitch, yani Koç Anderson, kapıda duruyor, geniş omuzları ve ağaç gövdesi gibi kollarıyla ürkütücü bir figür. "Bir sorun mu var?"

Carver, Fisher'ın formasını bırakır ve Fisher bir adım geri atar.

Koç Anderson odayı tarar, herkesin hizada olduğundan emin olduktan sonra dönüp soyunma odasından çıkar.

Sandine bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Amcanın seni kurtarmaya gelmesi ne kadar da iyi, Nepo Bebeğim."

Carver derin bir nefes alır. "Koç Anderson onun kayınbiraderi, son kez söylüyorum."

"Her neyse." Sandine arkasını dönüp dolabına doğru yürür, Carver da onun peşinden gider.

Hızlıca ekipmanımı çıkarırken tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Yüzümde aynı ifadeyi korumaya çalışıyorum, ama bu zor. Beş yaşımdan beri hokey oynuyorum. Ailem hayattayken, duyduğum her antrenman kampına beni yazdırmaları için yalvarırdım. Sıkı çalışmamın sonucunda D1 hokey bursu kazandım ve lanet olası buz pisti her açıldığında oraya gitmeye devam ettim. Kimse uyanmadan, şafak sökmeden oradaydım ve antrenman bittikten sonra da saatlerce kalırdım. Hokey benim hayatımdı, hala öyle ve her zaman öyle olacak. Tek adadığım şey.

Ve şimdi tüm emeklerim, koçun kız kardeşimin kocası olması nedeniyle görmezden geliniyor. Bu çok saçma. Mitch Anderson, onu ne kadar sevdiğimden bağımsız olarak, on iki yaşımdayken kısa bir süre gençlik hokey koçum olması dışında, benim başarımla pek bir ilgisi yok.

Duş terliklerimi giyip, yeni takım arkadaşlarımın bakışlarını görmezden gelerek duşlara doğru koşuyorum. Hayatımın en hızlı duşunu aldıktan sonra, üstümü değiştirip, bugün onunla ve Penn'le birlikte geldiğim için Fisher'ın arabasını aramak üzere oyuncu otoparkına çıkıyorum. Parlak, yeni, koyu indigo renkli G-Wagon'u gördüğümde, kapı kolunu deniyorum ve kilitli olduğunu fark ediyorum. Soyunma odasında yaşanan felaketi kafamda düzene sokmak için içeri girip biraz huzur bulmaya can atıyorum.

İlk maçımıza iki gün kaldı ve yeni takım arkadaşlarım benden nefret ediyor gibi görünüyor. Alnımı arka yolcu camının serin camına yaslayıp derin bir nefes alıyorum ve çocukluk terapistimin, bunaldığımda kullanabileceğim rehberli nefes egzersizlerini bana nasıl öğrettiğini hatırlıyorum. Uzun zamandır, muhtemelen yıllardır bunlara ihtiyacım olmadı. Ama uzun zaman önce olduğu gibi, bu da endişemi yatıştırıyor gibi görünüyor.

"Yağlı suratını bebeğimden çek," diye Fisher birkaç metre öteden bağıırıyor.

Dönüp ona sert bir bakış atıyorum. "Duş aldım az önce, aptal. Şimdi kapıyı aç."

Süslü bir *bip* sesi duyulur ve kolu tekrar denediğimde kapı açılır. Penn ön yolcu koltuğuna, ardından Fisher de sürücü koltuğuna oturmadan önce, deve derisi iç mekanın içinde yaklaşık beş saniye rahatlarım.

İkisi de dönüp bana bakıyor.

"O aptalların söylediklerinin tamamen saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?" Penn, dövme kolunu orta konsola dayayarak sorar.

Fisher kolunu itti. "Üniversitede sizinle oynamamış olabilirim, ama Güney Georgia'daki programımdaki tüm çocuklar kim olduğunuzu biliyordu."

İnleyerek başımı serin deriye yaslarım. "Önemli değil. Hepsi geçmişte kaldı." Başımı koltuk başlığından çekip Penn ve Fisher'a bakarım. "Önemli olan sadece şu an. Takım arkadaşlarım bana saygı duymuyor, hatta beni ciddiye bile almıyor."

Fisher, Penn'e bakıp sonra bana dönerek sırttı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun, Downsby?"

Penn de sırtarak, Fisher'ın ne önereceğini açıkça biliyor. "Biraz içki ve güzel kadınlar."

Penn onaylayarak başını sallar, yüzünde bir gülümseme belirir.

"Puck, evet." Fisher, Penn'e bir bakış atar. "Gerçekten bunu mu yapacağız?" "Kesinlikle yapacağız." Penn ciddiyetle başını sallar.

"Bu bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

Üniversitenin üçüncü yılında, koçumuz Frozen Four şampiyonluğu için ilk playoff maçımızdan önce bir konuşma yaptı ve o sezon kalan "her lanet maçı" kazanmak için sahaya çıkacağımızı duyurdu. Bunu başardık. Ve "puck" kelimesi, F kelimesinin yerine kullanılacak bir kelime olarak kaldı, hatta takımın saygı duyulan bir batıl inancı haline geldi. One Penn ve ben profesyonel kariyerimizde bunu sürdürmeyi planlıyoruz, çünkü herhangi bir risk almak istemiyoruz.

Fisher arka aynadan bana bir bakış attı ve ben de onaylayarak çenemi kaldırdım.

"Öyle," diye onaylıyorum. "Ve bu sezon bizimle yaşayacaksan, bu geleneğe katılacaksın."

"Pucks'ın hatırı için," der Fisher dramatik bir iç çekişle, ama gülümsüyor ve ben onun da kabul ettiğini biliyorum. Hokey oyuncularını birbirlerinin batıl inançlarıyla uğraşmamaları gerektiğini bilirler. "Şimdi, bu geceye dönelim... SkyBar'a mı gidelim, yoksa The Elbow Room'u mu deneyelim? Duyduğuma göre çok havalıymış."

"Kesinlikle olmaz."

"Hangi yere?" diye sorar Fisher boş boş.

"İkisine de," diye cevap veriyorum. "Bu gece dışarı çıkmıyorum, nokta."

Penn hayal kırıklığıyla başını sallar. "Üniversitede hiç dışarı çıkmadın, Noah. NHL'ye kadar geldin; rahatla ve biraz eğlen."

Fisher yumruğunu kaldırır ve Penn onun yumruğuna vurur. "İlk maçımız birkaç gün sonra. Bu gece tamamen rahatlayabilirsin ve maçtan önce yine en iyi formuna dönebilirsin, eğer endişelendiğin buysa," diye ekler.

"Dinleyin, ikinizin eğlenmesini engellemeyeceğim, ama bu bana göre değil. Eğer bu salaklar, birinci sıraya çıkmamın tek nedeninin Mitch olduğunu düşünüyorsa, o zaman yanıldıklarını kanıtlamak için daha da çok çalışacağım."

Penn iç çeker. "Kendini erken mezara sokacaksın."

Bu yorum, ailemi ve onların bu kadar genç yaşta ölmelerinin ne kadar adaletsiz olduğunu hatırlatarak beni öfkeliendirir. Hızla kendimi toparlayıp emniyet kemerimi takarım. "Benim dikkatimi dağıtan bir şey yok. Ama siz ikiniz eğlenin."

CHAPTER 2

ALLEGRA

Şu anda duş almak için bir adamı öldürebilirim.

Biraz dramatik geldiğini biliyorum, ama iki buçuk gün içinde sıkıştırılmış otuz altı saatlik bir araba yolculuğu — bir gece, şilte kaya gibi sert bir motelde konaklayarak kesintiye uğrayan — herkesi dramatik hale getirebilir.

Nasıl yine bu noktaya geldim?

Kafamı sallayarak bu düşünceyi kafamdan atıyorum ve şu anda bulunduğum havadar, aydınlık San Francisco dans stüdyosuna odaklanıyorum, dersin geri kalanında kendimi toparlayıp bir profesyonel gibi davranmam gerektiğini hatırlatarak kendimi sakinleştiriyorum.

Sanki işaret almış gibi, kedim Harry köşedeki kafesinden miyavlıyor, ders süresince hiç nazıkçe davranılmadan oraya kapatılmış. Bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini bana çekinmeden belli ediyor.

Olabileceğimi bildiğim profesyonel gibi davranmak.

"Devam et, Allegra." Bu akşam dersine eşlik ettiğim dans öğretmeni Cora bana hafifçe dürtüyor. "Bu kısmı sen alabilirsin."

"Teşekkürler, Cora!" Pozitiflik yaymaya çalışarak neşeyle cevap veriyorum. Bir saatlik dersin elli beş dakikası geçti ve dersin sonundaki esneme seansını yönetmemi istemesini, oryantasyonumun iyi gittiğinin bir işareti olarak kabul ediyorum.

Bugünkü dersi izlemek, burada dans öğretmek için resmi bir teklif almadan önceki son adımdı, bu yüzden çok mutlu olmam gerekirdi... ama eminim

yeni daireme gidip, duş alıp, biraz uyuduktan sonra daha da mutlu olacağımdan eminim.

Fisher'ın, odamda dünyanın en rahat hafızalı köpük şilte olduğunu söylerken doğruyu söylediğini ummaktan başka bir şey yapamam. Bu onun sözleri, benim değil.

Saçımdaki leylak rengi saç lastiğini sıkıştırıyorum — saçım, kurutma makinesiyle kurutulmuş gibi — ve önümde bekleyen, sanki hayatın en büyük sorularının cevaplarını bilen bir kahinmişim gibi bana bakan çocuklara gülümsüyorum.

"Bugün harika iş çıkardınız," diyorum tombul yanaklı, iri gözlü kızlara. "şimdi, kendimizle ve az önce yaptığımız zorlu çalışmayla gurur duyarak rahatlayıp esneme zamanı. Hadi hepimiz matlarımıza uzanalım ve bacaklarımızı açalım, sonra bir kolumuzu gökyüzüne doğru kaldıralım ve..."

Küçükleri basit bir esneme rutiniyle yönlendirirken, her esnemenin sonra bir an durup, özellikle iyi yaptıkları veya kendilerini güvensiz hissettikleri şeyleri övüyorum.

Paige adındaki bir kız, dersin başında biraz üzgün görünüyordu ve annesinin bugün hasta olduğu için üzgün olduğunu bana söyledi, bu yüzden ona ekstra övgüde bulundum. Yorgun ve duş almamış halimle ona cesaret verdiğimde yüzünün aydınlanması beni mutlu etti.

Aslında dün San Francisco'ya varmayı planlamıştım. Yeni daireme yerleşmek, yeni ev arkadaşlarımla tanışmak ve bu öğleden sonra yeni işim için oryantasyona gitmeden önce valizimi boşaltmak için kendime bir gece süre tanıyacaktım.

Dün Flagstaff'ı geçtikten birkaç saat sonra devrilen bir tır, beni otoyolda saatlerce bekledikten sonra o iğrenç motelde bir oda tutmaya zorladı. Bu sabah güneş doğmadan çok önce uyanıp yola çıktım, ama bitmek bilmeyen yol çalışmaları yüzünden yine istediğim yere varmam saatler gecikti.

Öyle ki, önce daireye uğramadan doğrudan yeni işimin oryantasyonuna gitmek zorunda kaldım. Wendy's'e uğrayıp tuvalette leotardımı ve eşofmanımı giydim ve yine de kedi kafesini elimde, zar zor zamanında kapıdan içeri girebildim.

şık mı? Hayır. Gerekli mi? Evet.

"Tamam, hepinize çok teşekkür ederim, benim küçük dans kraliçelerim!" Cora, dersin bittiğini belirtmek için seslendi ve kızlar ayağa kalkıp bize reverans yaptılar.

Ben de reverans yapıyorum, bu da Cora'nın burnunu çekmesine neden oluyor.

"Bugün iyiydin Allegra," diyor bana, kızlar stüdyonun kenarındaki sandalyelere doğru koşarken, orada birçok anne ve baba toplanmış durumda.

"Teşekkürler, çok eğlenceliydi," diye cevap veriyorum.

"Tabii ki Marsha'ya resmi olarak bu işi alman gerektiğini söyleyeceğim," diye devam eder Cora, kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Çocuklar seni şimdiden sevdi."

"Ben de *onları* çok sevdim."

Bir anne kızını kucağına alıp ona sıkıca sarılırken, alnına öpücük kondururken gülümsüyorum. Ama sonra, sınıf arkadaşları heyecanla stüdyodan çıkmaya başlarken, kollarını kavuşturmuş, tek başına duran Paige'i görünce gülümsemem hemen kayboluyor.

Etrafa bakıp onu almaya gelen biri var mı diye bakarım ama kimseyi görmem. "Ebeveynler genellikle zamanında gelir mi?"

"Evet," diyor Cora elini sallayarak. "San Francisco'da trafik çok yoğun, bu yüzden genellikle birkaç ebeveyn birkaç dakika geç kalır, ama sonunda gelirler."

"Tamam," derim başımı sallayarak, gözlerim hala Paige'de. Birkaç kızın daha beklediğini görüyorum ve biraz rahatlarım.

"Bir daha hatırlatır mısın, South Georgia'nın dans programından mezun oldun mu?" diye sorar Cora, matları spreyle temizlemeye başlarken.

Ona yardım etmek için bir şişe temizlik solüsyonu alıyorum. "Hayır. USG'ye gittim ama mezun olmadım."

Merakla başını eğdi, kızıl saçlı örgüsü bir yana düştü. "Yani, ne, sen..."

"Kursu bıraktım." Kendi sözlerimden çekinmemeye çalışarak boşluğu dolduruyorum. "Ve buraya taşındım."

"Ah," diyor, yüzünde anlayış dolu bir ifade beliriyor. "Profesyonel olmak için buraya taşındın ve artık öğretmenlik yapmak zorunda kalmayacak kadar iyi maaşlı bir iş bulana kadar burada çalışmayı umuyorsun." Kıkırdar. "Kulübe katıl; bu stüdyo bizim gibi aynı durumda olanlarla dolu. Programını tamamlamadan bırakmak cesur bir hareket, ama daha fazla profesyonel deneyim kazanmanın gelecekte daha fazla iş bulmana yardımcı olacağını düşünüyorsan haklısın."

Son matı siliyorum. "Bunu bilmek iyi oldu," diyorum, kesin bir şey söylemeden.

Çünkü, tam burslu okuduğum USG'yi, üçüncü sınıfın sonbahar döneminin ilk ayında aniden bırakmamın ardında bir plan olduğunu düşünmesi, gerçekte olanlardan daha iyidir.

Keşke annem de aynı şekilde düşünse de, birdenbire ülkenin diğer ucuna taşınmamdan endişe duymasa.

Kapıya bakıyorum ve başka bir anne daha geldiğini görüyorum.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor ve bekleyen iki kızın ellerini tutuyor.

"Önemli değil," diyorum ve odanın diğer ucuna doğru ona doğru yürüyorum. "Julia ve Jasmine bugün harika iş çıkardılar."

"Yine bizim öğretmenimiz olacak mısınız, Bayan Ally?" diye soruyor Julia, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Küçüklerin bazıları Allegra'yı söylemekte zorlanıyordu, bu yüzden bana "Bayan Ally" adını takmışlardı, ki bu ismi çok seviyorum.

"Umarım öyle olur," diye cevap veriyorum. İş teklifini alır almaz, her hafta beş ila on bir yaş arası öğrencilere çağdaş dans, caz ve akrobasi dersleri vereceğim.

"Yaşasın!" Kızlar sevinç çığlıkları atıyor ve anneleri ayrılırken bana teşekkür ediyor.

Sonbahar dönemi için USG'ye dönmemeye karar verdiğim gece internette bu iş ilanını bulduğum için çok şanslıydım, hatta benimle uzaktan görüşme yapmayı ve dansımı şahsen izlemek yerine video görüntülerini izlemeyi kabul ettikleri için daha da şanslıydım.

"Bugün seni kim alacak, Paige?" diye soruyorum, kalan tek dans öğrencisinin göz hizasına çömelerek.

Alt dudağını ısırır. "Sanırım babam. Çok yoğun bir işi var."

"Eminim yakında gelir," diyorum ona. Ders on dakika önce bitti.

Harry bana sessiz muamele edecek, eminim.

"Hey," diyor Cora yanıma gelerek. "İlk gününde bunu yapmak istemem ama yarım saat sonra şehrin diğer ucunda bir seçmem var. Paige ile bekleyebilir misin?"

Çocuğun hüzünlü mavi gözleri suçlayıcı bir şekilde bana dönüyor ve saatler önce gitmem gereken milyonlarca yer olmasına rağmen, ağızından çıkan tek kelime "Tabii ki" oluyor.

Parlak bir gülümsemeyle.

Çünkü en son istediğim şey, Paige'in babası geç kaldığı için bana yük olduğunu hissetmesidir.

"Teşekkürler kızım, sana borçlandım," der Cora, kadife fermuarlı kapüşonlu sweatshirt'ünü giyerken, dans çantasını omzuna asar ve Paige'in saçlarını okşar.

"Görüşürüz, ufaklık."

"Hoşça kalın Bayan Cora," diye Paige düz bir sesle cevap verir.

Burada son kalan kişi olması onu gerçekten rahatsız ediyor, bu yüzden sonraki birkaç dakikayı onu neşelendirmek için birlikte saçma sapan dans hareketleri yaparak geçiriyorum.

Sonunda yüzünde bir gülümseme gördüğümde, dans çantamdan telefonumu çıkarırım.

"Üzgünüm tatlım, yeni ev arkadaşşıma kısa bir mesaj göndermem gerekiyor."

Wendy'nin tuvaletinden çıkarken Fisher'a karışık bir sesli mesaj bırakmışım, ona geç kalacağımı ve oryantasyon bittikten sonra daireye, aslında lüks bir çatı katı dairesine geleceğimi bildirmişim.

Birkaç dakika sonra bana mesaj attı ve şu anda hokey antrenmanına gittiğini, ama daha sonra görüşeceğimizi ve beni görmekten heyecan duyduğunu söyledi.

Bunun tam olarak doğru olmadığına eminim, sadece nazik olmak için öyle söylüyordu.

Archibald Fisher, kendisi dışında kimseyi ve hiçbir şeyi umursamayan zengin, kibirli playboy tipli erkeklerden biri gibi davranıyor, ama bu havalı tavırlarının altında altın gibi bir kalbi var.

Bunu bizzat gördüm.

Onu çok iyi tanımıyorum ama geçen bahar olanlardan önce kendilerini benim arkadaşım olarak gören insanlardan çok daha fazla arkadaşım oldu.

"Oda arkadaşı nedir, Bayan Ally?" Paige bana bakıyor.

Onun yanına oturuyorum. "Oda arkadaşı, ailenizin bir parçası olmayan, birlikte yaşadığınız kişidir. Bir evi paylaşırsınız, ama kendi odanız vardır."

"Ah! Noah amcam gibi. O yirmi iki yaşında." Sanki yirmi iki yaşında olmak insanı kadim, bilge bir varlık yapıyormuş gibi konuşuyor.

"Bu çok, çok yaşlı," diye onaylıyorum, onun ciddi ifadesine uyarak.

"Sen kaç yaşındasın?"

"Ayrıca çok yaşlı, neredeyse yirmi bir yaşında." "Vay canına!" diye haykırır.

Telefonumu açıp Fisher'dan yeni bir mesaj bulduğumda gülüyorum.

FISHER

Planlar değişti, bu gece içki içmeye çıkıyoruz. Gel bize katıl! Şu anda York Caddesi'ndeki Mulligan's'tayız.

ALLEGRA

Teklifin için teşekkürler, ama çok yorgunum. Sorun olmazsa, oraya uğrayıp anahtarlarımı alayım da taşınayım, sonra görüşürüz?

FISHER

Kulağa hoş geliyor, ama mümkünse acele et, bu gece ne kadar süre aynı yerde kalacağımız belli değil.

Saati kontrol ediyorum. Paige'in babası şu anda neredeyse yirmi beş dakika geç kaldı. Trafik sıkışıklığı olmalı.

"Hey, kedimle tanışmak ister misin?" diye soruyorum, çünkü Harry'nin miyavlamaları giderek sıklaşıyor ve bu noktada, onu kafesinde bu kadar uzun süre beklettiğim için bana günlerce kızacağına eminim.

"Evet!" Paige, kapı açılır açılmaz sevinçle bağırır.

Arkamı döndüğümde, kapıda duran son derece çekici bir adam görüyorum. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı, atletlerin geniş omuzlarına sahip. Gri eşofman giymiş ve koyu kahverengi saçlarını gizlemek için beyzbol şapkasını gözlerine kadar indirmiş. Benden çok daha büyük olamaz, muhtemelen diğer eğitmenlerin erkek arkadaşlarından biri.

Kim olursa olsun, çok şanslı.

Ama sonra Paige dudaklarını bükerek somurtmaya başlar. "İşte buradasın!" diye bağırır. Ağzım açık kalır.

Bu yakışıklı adam Paige'in babası mı? Onu bekleten adam... Beni de bekleten adam... Oysa ben çoktan eve gidip duş alıp sıcak, rahat yatağında uykuya dalmış olabilirdim.

Yorgunum. Bunalmış durumdayım. Eminim kötü kokuyorum. Tanımadığım yeni bir şehirdeyim, hiç tanışmadığım yeni ev arkadaşlarımla birlikte yaşamaya başlamak üzereyim. Ve şu anda, küçük kızını neredeyse ağlayacak hale getirecek kadar beklettiği için bu adama neredeyse mantıksız bir şekilde kızgıyım.

Muhtemelen bu yüzden, "hoşça kal" deyip Paige'i yolcu etmek yerine, kollarımı kavuşturup kapıda dikilen yakışıklı beyefendiye bakıyorum.

"Bay Anderson, bilmiyorum ama geç gelme konusunda bir politikamız var,"

diyorum, böyle bir politika olup olmadığını hiç bilmesem de. "Bir dahaki sefere daha zamanında gelebilerseniz, çok seviniriz," diye ekliyorum, ses tonum profesyonel ama buz gibi soğuk.

CHAPTER 3

NOAH

PENN ve Fisher şehirde geçirecekleri gece için ayrıldıktan kısa bir süre sonra, kral boy yataklarına kıvrılıp ESPN'nin sezon öncesi özetlerini izlemeye başlıyorum. Akşamı diğer takımların nasıl oynadığını öğrenerek ve bu sezon dikkat etmem gereken önemli oyuncularını tanıyarak geçirmeyi planlıyorum.

Ancak uykuya dalmamak zor olabilir. Fisher'ın ailesi bu konuda cimri davranmamış ve her odada en kaliteli yataklar var. Penn ve ben, Lions'ın antrenman kampında Fisher ile tanıştığımızda, bize ailesinin çatı katı dairesinde oda kiralamayı teklif ettiğinde tereddüt ettim. Yalnızlığı severim. Ama sonra evi gördük ve hayır diyemedik. Fisher'ın ailesi oldukça zengin ve bu belli oluyor.

Odam sade, platform yatak çerçevesinin üzerinde muhtemelen arabamdan daha pahalı olan bazı sanat eserleri asılı. Eşleşen komodinlerin üzerinde modern lambalar var ve pencereden Golden Gate Köprüsü'nün muhteşem manzarası görünüyor. Çatı katında dört büyük yatak odası var, ikisi çatı katının bir ucunda, diğer ikisi ise karşı ucunda. Her iki ucundaki odaları ayıran bir banyo ve ortada açık konsept bir oturma odası ve mutfak var. Dört takım arkadaşısı için mükemmel bir yer. Ancak dördüncü oda arkadaşımız, antrenman kampı bitmeden bir hafta önce kariyerini sona erdirecek bir ACL sakatlığı geçirdi ve iyileşmek için Rusya'ya döndü. Şimdi benim odamın karşısındaki oda boş kaldı, ki bu açıkçası daha da iyi.

Telefonum yanımdaki yatakta titriyor ve ekrana bakıyorum. Kız kardeşim Andie'nin, Mitch'in üç kızıyla poz verdiği bir fotoğraf çıkıyor karşımıza. Onlar benim sevimli yeğenlerim ve bu konuda hiçbir eleştiriye tahammülüm yok.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp telefona cevap veriyorum. "Selam Andie."

"Noah," diye boğuk bir sesle konuşur ve öksürük krizine girer. "Senden bir ricam var."

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyorum, dik oturup dikkatimi veriyorum.

"Kara akciğer hastalığından ölüyorum," diyor dramatik bir şekilde. "Mitch, Paige'i dans dersinden alacaktı, ama geç saatlere kadar süren bir toplantıya kaldı, sonra da trafiğe takıldı. Dans stüdyosu sana çok yakın..." Boğuk sesi giderek azalıyor.

Ben çoktan ayağa kalkmış, loftun ana bölümüne giden kısa koridora doğru yürüyorum. "Onu ben alabilirim. Merak etme."

"Hayatımı kurtardın." Rahat bir nefes alır. "Mitch yaklaşık kırk dakika sonra loft'ta seninle buluşup onu alacak, tamam mı?" Andie tekrar öksürmeye başlar.

"Tamam," diyorum.

Bana tekrar teşekkür eder ve telefonu kapatırız.

On beş dakika sonra, Golden Gate Grooves adlı küçük, tuğla dans stüdyosuna varıyorum. Otopark neredeyse tamamen boş ve Paige'in dans dersi ne kadar önce bittiğini merak ediyorum.

Paige'in uzun süredir beklediğinden endişelenerek, hızla içeri giriyorum. Lobide, bir masa ve birkaç sandalyenin bulunduğu küçük bir oda ve ebeveynlerin dans derslerini izleyebilecekleri büyük bir cam pencere var. Camın arkasından Paige'i görüyorum ve burada kalan tek çocuk olduğunu fark edince içimden bir buruşukluk yapıyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde, genç bir kadının yeğenimle gülümseyerek konuştuğunu görüyorum. Mor bir dans kıyafeti ve bel kısmı kıvrılmış gri şort giyiyor. Tonlu bacakları ve kollarıyla inanılmaz derecede formda. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve Paige ile konuşurken sallanıyor.

O çok güzel. Belki de çocukken hokey yerine dans dersleri almalıydım.

Bu düşünceye kendime gülerek tepki veriyorum. Dans mı? Bunun için kesinlikle yeterince zarif değilim. Gerçi, yeğenlerim de öyle sayılmaz. Mitch, Andie'yi üç kızı dans yerine gençlik hokeyine yazdırması için ikna etmeye çalışıyor ama başaramıyor.

Paige başını kaldırıp beni görüyor. Yüzü, kayınbiraderimin çok daha sevimli bir versiyonu gibi ve geç kaldığım için memnun olmadığını belirtmek için bana ters ters bakıyor. "İşte buradasın!" diye bağıyor.

Paige, babasının özelliklerini almış, ela gözlü ve koyu saçlı. Ayrıca iki küçük kız kardeşi Laini ve Harlow'dan daha çok babasının kişiliğine sahip. Yoğun ve odaklanmış bir çocuk. Ama Mitch Anderson kadar huysuz değil.

Ayağa kalkıp bana doğru koşar ve yedi yaşındaki bir çocuğun yapabileceği kadar sıkı bir şekilde bacaklarıma sarılır. Ona gülümserim ve elimle at kuyruğunu okşarım.

Sarışın kadın bize doğru yürür, yüzünde kızgın bir ifade vardır. Yüzü kızgınlık nedeniyle buruşmuş olsa da, yine de sevimlidir. Aslında sevimli olmaktan da öte. Uzun zamandır gördüğüm en çekici kadınlardan biridir.

Önümde durur ve kollarını kavuşturur. "Bay Anderson, bilmiyorum ama geç gelme konusunda bir politikamız var. Bir dahaki sefere daha zamanında gelerseniz çok seviniriz."

Evet, kesinlikle sinirlenmiş.

"Bu kadar geç kaldığım için gerçekten üzgünüm, ama ben..."

İnce elini reddedercesine salladı. "Sorun değil," dedi, ama ses tonu hiç de sorun olmadığını ima ediyordu. "Ama gitmem gerek." Kadın Paige'e gülümsedi. "Haftaya görüşürüz, tatlım." Yeğenime nazık bir gülümseme sundu, sonra bana döndü. Gülümsemesi kayboldu.

Durumu bir kez daha açıklamaya çalışıyorum. "Bu olağan bir durum değil. Kayınbiraderim trafiğe takıldı, o yüzden..."

Kadın iç çeker. "Bay Anderson, açıklamaya gerek yok. Lütfen gelecek hafta zamanında gelin."

Bana kısa bir baş selamı verir ve topuklarını döndürerek odayı hızla geçer.

"Bu da neydi böyle?" diye mırıldanıyorum kendi kendime, gergin dans öğretmeni gri bir sandığın önünde diz çökerken. Bu açı, onun çok güzel sırtını çok iyi görmemi sağlıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, kadınlara ayıracak vaktim olmadığını kendime hatırlatıyorum. Özellikle de sebepsiz yere benden nefret edenlere. Kadınlar hokeyden dikkatimi dağıtan unsurlardır ve bu yılki tek hedefim NHL'de kusursuz bir çaylak sezonu geçirmek... Bu yüzden, bu hedefe ulaşana kadar resmen piyasadan çekiliyorum. Dikkatimi dağıtan hiçbir şey olmamalı. Aslında, bu özel durumda bunun bir önemi bile yok, çünkü bu kadını bir daha asla görmeyeceğim. Bunu kendime hatırlatarak, bir kez daha onun kıçına bakıyorum.

Burası özgür bir ülke.

"Bayan Ally'nin kedisine mi bakıyorsun? Çok tatlı, değil mi?" diye sorar Paige.

Boğazımı temizlerim ve unuttuğum yeğenime bakarım.
Yılın amcası buradaymış.

"Evet," diye cevap veriyorum, onun benim aslında neye baktığımı anlayamayacak kadar küçük olmasına seviniyorum.

Ally adlı kadın devasa bir sandığı kaldırır ve o anda huysuz bir *miyavlama* duyarım.

Iyy, kediler. İğrenç. Ben gidiyorum.

Paige'in elini tutup onu binadan çıkararak pratik Honda Accord'uma doğru yönlendiriyorum. Neyse ki, geçen hafta kızları akvaryuma götürdüğümde Mitch ve Andie'nin yedek çocuk koltuğu hala bende.

Yola çıktıktan sonra, dikiz aynasından Paige'e bakıyorum. "Dans dersin saat kaçta bitiyor?"

"Sekiz," diye cevaplar.

Gözlerim gösterge panelindeki saate kayıyor. Saat sekiz otuz beş. Dans öğretmenin bu kadar sinirli olmasına şaşmamalı.

"Neden beni sen aldın, Noah amca?"

"Annen hasta ve baban trafikte sıkışmış. Babana loftta bekleyeceğiz, tamam mı?"

"Tamam!" diyor ve sesinde bir gülümseme var. Kızlar çatı katını çok havalı buluyorlar. "Jakuziyi kullanabilir miyim?"

Ben gülerek, "Bu gece olmaz," dedim.

Çatıda LED ışıkları ve hidroterapi jetleri olan bir jakuzi var.
Antrenmanlardan sonra ağrıyan kasları masajlamak için mükemmel.

Kısa süre sonra, otoparkta bana ayrılmış yere park ediyoruz ve asansörle çatı katına çıkıyoruz. Üçüncü katın düğmesine basıyorum ve kapılar kapanıyor. Bina sadece üç katlı ve asansör kapıları kısa süre sonra tekrar açılıyor. Mitch orada durmuş, bizi bekliyor. Kollarını açıyor ve Paige ona koşuyor. Onu kolayca kucağına alıyor ve sakalını kızın yanağına sürüyor.

Paige çığlık atar ve uzaklaşır. "Baba, dur!"

Mitch öne çıkıp sırtıma bir şaplak attı. "Teşekkürler Noah. Sana borçluyum."

Neredeyse ilk satırdaki şeyi söyleyecektim ve beni taşıyabilir mi diye soracaktım, ama ilk sırada olmak istiyorum.

Bunun yerine sadece "Sorun değil" diyorum. Üzerinde altın rengi metalik bir 3B harfi dışında hiçbir şey olmayan parlak kırmızı kapıya bakıyorum. "İçeri girmek ister misin?"

Burnunu kırıstırıyor. "Orada neler olup bittiğini bilmek istemiyorum."
Kıkırdayarak güldüm. Ona evde başka kimse olmadığını söyleyebilirdim, ama aslında sadece uzun, sıcak bir duş alıp o lüks yatakta uyumak istiyordum.

"Maç gününde görüşürüz," diyor Mitch, Paige hala kollarında, asansöre girerken.

Ben başımı salladım ve asansör kapıları tekrar kapanırken Paige el salladı.

Odama geri döndüğümde, dizüstü bilgisayarım hala yatağımın üzerinde duruyor ve ESPN'deki önemli anları hatırlıyorum. Ama gözlerim ağır ve yorgun hissediyor, bu yüzden bunu yarına erteliyorum çünkü buhar duşu beni çağırıyor. Giysilerimi çıkarıp çıplak olarak banyoma yürüyorum. Dayanabileceğim kadar sıcak suyu açıyorum ve duşun tepesinden bir şelale gibi akmasını izliyorum. Buhar kısa sürede geniş, fayanslı odayı kaplar ve derin bir nefes alarak sıcak suya girerim. Buharı içime çekerim ve sıcak su akışının sırtımdaki ve bacaklarımdaki kasları nasıl rahatlattığını keyifle hissederim.

Bunu daha da mükemmel hale getirebilecek tek şey, rahatlamak için biraz müzik dinlemek. Gözlerim birden açılır, Fisher'ın buranın akıllı bir loft olduğunu ve her yatak odası ile banyoda hoparlörler olduğunu söylediğini hatırlarım. İlk başta bu beni ürkütmüştü, ama belki de işime yarayabilir.

"Akıllı asistanın adı neydi... ah, evet." Kafamı sallıyorum. "Archibald, spa müziği çal." LED ışığı hızlıca yanıp söner ve odadaki gizli hoparlörlerden yatıştırıcı orman sesleri duyulur.

Gözlerimi tekrar kapatıp kendime gülümsedim. Duş alırken oda arkadaşımın adını çağırmak tuhaf mı? Muhtemelen. Archibald her zaman soyadıyla, Fisher olarak anılır. Anlaşılabilir bir durum, çünkü hiç Archibald'a benzemiyor.

Gün boyunca ilk kez tamamen rahatlamış durumdayım, soyunma odasındaki drama ve Paige'in dans öğretmeni nihayet kafamdan çıkmış durumda...

CHAPTER 4

ALLEGRA

"NE BÜYÜK BİR AHMAK," diye mırıldanıyorum kendime stüdyodan çıkarken, dans çantam bir omzumda, Harry'nin kafesi diğer omzumda.

Çünkü cidden, aklı başında kim bir yedi yaşındaki çocuğu almak için yarım saat geç kalır ki?

Yakışıklı yüzlü, koyu renk gözlü, istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünen erkekler, işte onlar.

Öfkeyle burnumu çekerim. Paige ile fazladan zaman geçirmekten rahatsız olduğumdan değil. O çok sevimli, hem duyarlı hem de küstah, bu da bana o yaştaki halimi hatırlatıyor.

Ama bu, babasının onu bekletmemesi için iki kat daha fazla neden!

Üstelik *beni* de bekletti.

Ama öfkelenirken bile, kendi düşüncelerimi yansıtıyorum, *biliyorum*. Aslında tam anlamıyla bir pislik değildi. Ya da hiç de değil, gerçekten. Daha çok... düşüncesizdi. Ya da kötü bir trafik sıkışıklığının kurbanıydı. Ya da belki de zamanının diğerlerinden daha değerli olduğunu düşünen erkeklerden biriydi. Zavallı karısı.

Yeni bir başlangıç, kendime hatırlatıyorum. *Yeni bir başlangıç için Atlanta'dan San Francisco'ya kadar araba sürdüm*.

Ve bu yeni başlangıcın bir parçası olarak, artık hiçbir erkeğe üzerimde güç vermemeye, zihnimin yerini kaplamasına izin vermemeye yemin ettim. Şu anda, arkadaki seksi babayı unutmam ve yeni dairemi görmem gerekiyor.

"Neredeyse eve vardık, Harry," diyorum ve tüm eşyalarımın dolu beyaz Volvo SUV'uma biniyorum. Giysilerim hala askıda

bavulların ve kutuların üzerine yığılmış ve en sevdiğim kabarık beyaz battaniye arka koltukta duruyor.

Zavallı Harry'yi - resmi adı Harry Styles III, Harry Styles I ve II huzur içinde yatsınlar - kafesinden çıkarırım ve o bana dar gözlerle bakıp benden uzaklaşarak yolcu koltuğumda üst üste yığılmış iki kutunun üzerine atladığında iç geçiririm.

Elimi uzatıp çenesini kaşımaya çalışıyorum ve o bana miyavlıyor.

"Üzgünüm Harry, telafi edeceğim," diye söz veriyorum ve telefonuma uzanıp Fisher'ın bana gönderdiği, şu anda bulunduğu barın konumunu gösteriyorum.

Harry bana sert bir bakış atar ve ben teslimiyet pozunda ellerimi kaldırıyorum, çünkü evet, buraya aceleyle gelirken arabada geçirdiğim otuz altı saatin ardından, kedim artık en iyi arkadaşım ve en yakın sırdaşımdır ve onun bana kızmasını *gerçekten* istemiyorum. O, katlanmaya razı olduğum tek zehirli adamdır.

Bar sadece on dakikalık sürüş mesafesinde ve tüm duvarları ateş lambalarıyla süslenmiş, tamamen beyaz, şık bir binanın önüne geldiğimde hiç şaşırmadım. Fisher'ı kesinlikle stroboskop ışıkları ve şişe servisi olan lüks kulüplere sık sık giden bir tip olarak tanımlamıştım.

Ona mesaj attım ve cevap bekledim. Cevap gelmedi, ben de onu aradım. Telefon çaldı.

Tekrar arıyorum. Aynı şey.

İç çekerek, mekanın büyük, parlak siyah kapısına bakıyorum, sonra Harry'ye biraz temiz hava alması için camımı bir santim indiriyorum.

"İki dakika," diye söz veriyorum, ama o kadar acıklı bir şekilde miyavlıyor ki, onu bırakmaya dayanamıyorum, bu yüzden onu kucağıma alıp kafesine geri koyuyorum. "Hadi dostum, gidip anahtarlarımızı alalım."

Kapıda güvenlik yok, bu yüzden dans kıyafeti giyen ve kafeste bir kedi taşıyan reşit olmayan bir kızın binaya girmesini engelleyecek kimse yok.

Bu *onların* sorunu, benim sorunum değil.

İçeride ışıklar loş, müzik yüksek ve ortam son derece seksi. Henüz geç saat olmamasına rağmen, kızlar kısa elbiseler ve topuklu ayakkabılar giymişler.

Ben ortada sırtıyorum.

Hızla barı taradım ve Fisher'a benzeyen bir adamın çekici bir kızıl saçlı kadınla derin bir sohbeta dalmış olduğunu gördüm. Yakın oturuyorlardı, kadının eli

o n un uyuşuk ve flörtöz bakışlarıyla kaplı.

Beyaz deri kaplı kabinlerine doğru ilerlerken, görünmeden gizlice yaklaştırmaya çalışıyorum. Ama yeterince hızlı değilim. Kel bir güvenlik görevlisi bıyıklı arkadaşına bir şeyler mırıldanıyor ve ikisi kararlı adımlarla bana doğru yürümeye başlıyor.

"Vay, bu Allegra Callahan değil mi!" diye bağırıyor Fisher ve güvenlik görevlileri hemen geri çekilince rahat bir nefes alıyorum.

Yeni NHL oyuncusu olmanın avantajları, sanırım.

"Fisher, hey!" O gülümserken ve bana sarılırken gülümsemeden edemiyorum, kızıl saçlı kızla konuşurken gözlerindeki flörtöz bakış, neredeyse kardeşçe bir sevgiyle yer değiştirmiş. Fisher'ın beni, kanatları altına aldığı kayıp küçük kız kardeşi gibi gördüğünü hissediyorum ve bu, onunla hemen tekrar rahat hissetmemi sağlıyor.

Geçen Mayıs mezun olduğundan beri onu görmemiştım, ama bu dönem USG'den ayrıldığımı söylemek için Fisher'ı aradığımda, hemen onun evinde boşalan odayı anlatmaya başladı. Ve Georgia'dan uzaklaşmak istersem, ihtiyacım olduğu sürece kira ödemededen kalabileceğimi söyledi.

Ben de bunu yaptım, çaresizce.

Bu yüzden teklifini kabul ettim (ama kirayı ödemekte ısrar ettim) ve yalan söylemeyeceğim, şu anda tanıdık bir yüz görmekten mutluyum.

"Gel bizimle bir içki iç," diyor, biraz sarhoş görünüyor.

"Hayır, gitsem iyi olur," dedim ve sesimi alçaltarak ekledim. "Reşit değilim, uygun giyinmemişim ve..."

"Miyav," diye araya giriyor Harry.

Evcil hayvan kafesine işaret ettim. "Ve kedim de benimle birlikte."

Fisher bir saniye boyunca şaşkın bir şekilde bana bakar, sonra kahkahalara boğulur.

"Sen komik birisin, Callahan," diyor ve saçımı dokuz yaşındaymışım gibi karıştırıyor. "Biraz bizimle kalmaya geldiğine sevindim."

Dudaklarımı ısırırım. "Ev arkadaşların benim kalmamı sorun etmezler mi?"

"Tabii." Omuz silkiyor. "Burası benim evim ve sen kirayı ödemekte ısrar ettin, bu yüzden bir sorun görmüyorum. Onlarla tanışmanı isterdim, ama Penn şu anda... başka bir şeyle meşgul" — köşeyi işaret ediyor, orada dövme, siyah saçlı bir adam

sarışın bir kadının boğazına dilini sokmakla *çok* meşgul görünüyor — "ve Downsby bu gece biraz cadalozluk yaptı."

Bunların ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum, bu yüzden gülümserim ve "Yarın onlarla tanışırım herhalde" derim.

Umarım biraz daha iyi koktuğumda.

"Harika, sonra görüşürüz." Fisher bana bir anahtar atar. "Odan koridorun sağındaki."

"Teşekkürler, Fisher. Her şey için."

"Önemli değil. Seni koruyacağım, biliyorsun." Şakacı ve sinir bozucu bir şekilde bana göz kırpar ve USG'ye geri dönüp gün batımına doğru yola çıktığımdan beri ilk kez her şeyin yoluna girebileceğini hissederim.

CHAPTER 5

ALLEGRA

BU DAİRE ÇILGINCA.

Çılgın.

Aslında, burayı tanımlamak için "daire" kelimesi bile doğru değil. Fisher'ın evinin kapısında, Harry kollarımda, her şeyi içimize sindirirken duruyorum. Modern, endüstriyel bir loft — tamamen açık bir kat planı, çift kat yüksekliğinde, açık tavanlar ve şehrin muhteşem manzarasını sunan devasa pencereler. Kırmızı tuğla duvarlarda güzel, şık modern sanat eserleri asılı ve her yerde sıcak, rahat dokular var.

"Vay canına," diye haykırıyorum. Bu, az önce taşındığım kampüs dışı evden çok farklı — su tesisatı sorunları olan, yıkık dökük üç katlı bir binanın küçük bir köşe odası.

Aslında, bu yıl üçüncü sınıfımı, birinci sınıf oryantasyonunda tanıştığımızdan beri yakın olduğum dört arkadaşımınla şık bir şehir evinde geçirmeyi planlamıştım. Aylarca planlamıştık, hatta hepimiz para toplayıp, orada partiler verebilmek için, posta pulu büyüklüğündeki sevimli bahçeye veranda mobilyaları ve sonsuz sayıda peri ışıkları satın almıştık.

Ancak, dönem başlamadan önceki gün, birdenbire grup sohbetimize erişemez oldum. Bir hata olduğunu düşünerek, kızlara tek tek mesaj attım.

Hiçbirinden cevap gelmedi, ancak grubumuzun en otoriter üyesi Nina'dan kısa bir mesaj geldi ve odamın başka biri tarafından doldurulduğunu ve alternatif bir konaklama yeri bulmam gerektiğini söyledi.

Sonra ne olduğunu soramadan beni engelledi.

İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Ama derslerin ilk gününde kampüste yürürken, arkamdan gelen fısıltılar ve bakışlar, ne olursa olsun kötü bir şey olduğunu anlamamı sağladı.

O sırada Instagram gönderilerini bile görmemiştim.

"Canları cehenneme," diye mırıldanıyorum. Şimdi tüm o yalanlardan üç bin mil uzaktayım ve ilerlemek istiyorsam zihnimi bunlardan arındırmam gerekiyor.

Aniden bir yorgunluk dalgası üzerime çöküyor. Akşamı burada tek başıma geçirebileceğim için mutluyum ve çatı katına bir kez daha minnetle bakarak Harry'yi yere indiriyorum. "Evim güzel evim."

O hemen bir yarasa gibi fırlar, siyah ve gri bir çizgi gibi oturma odasından geçer ve koridorda sola sapar.

"Harry, bekle!" diye bağırarak onu kovalıyorum. Rastgele bir açık pencere bulup kaçmasını istemiyorum.

Koridorda sağa doğru koşarken, yerde atılmış giysilerin izlerini yarı fark ettim — şüphesiz bu gece bara gitmek için aceleyle hazırlanmış dağınık bir çocuğun izleri — ve açık bir kapıdan içeri girdim...

Ve buhar bulutları ve spa müziğinin crescendo'su arasında, duşta çıplak kışkı bir adamla karşılaşıyorum.

Çok, çok kaslı bir kış, eklemeliyim. Ama dürüst olmak gerekirse, cam duş kapısından dehşetle bakarken aklımdaki son şey bu.

"Aghh!" diye bağırıyorum, geri adım atarken hemen Harry'nin üzerine basıyorum, o da bacaklarımın etrafında dönüyor. Yana doğru kayıyorum ve Harry tıslayarak kuyruğuna bastığımı uyarıyor. Zıplıyorum ve tabii ki çamaşır sepetine takılıyorum.

"Ne oluyor lan?!" Adamın sesi de benimki kadar boğuk çıkıyor, dönüp çamaşır sepetinin üzerinde ıslak havlu gibi uzanmış halime bakıyor. Elleriyle... şeyini... kapatıyor ve gözlerimiz buluştuğunda, neredeyse yine düşüyordum.

Çünkü duşta çıplak duran adam Bay Anderson.

Paige'in babası.

Ve o, anlaşılır bir şekilde, yakışıklı yüzünde tanıma ifadesi belirirken şu anda çok kızgın görünüyor.

"Sen!" diye bağırıyor, gözleri o kadar genişlemiş ki, bu durum dünyanın en utanç verici şeyi olmasaydı neredeyse komik olabilirdi.

İçgüdülerim buradan hemen çıkmamı söylüyor, ama ayaklarım yere yapışmış gibi hissediyorum. Onun çıplak, ıslak, seksi ve kaslı vücuduyla daha fazla göz teması kurmamak için tavana bakıyorum.

çok çıplak, çok ıslak, çok seksi ve kaslı vücuduyla daha fazla göz teması kurmamak için tavana bakıyorum.

"Sakıncası var mı?" diye soruyor ve gözlerim tekrar onun gözlerine kayıyor. Bu büyük bir hata, çünkü gözlerinin ne kadar güzel olduğunu fark etmeden duramıyorum — uzun, koyu kirpikler, kahve rengi irisleri çerçeveleyiyor. Ve benim neyim var böyle? Bu adam bir pislik ve Paige'in annesiyle evli.

"Ne sakıncası?" diye soruyorum, kafam tamamen karışmış durumda.

Başını kapıya doğru eğip "Lütfen buradan çıkabilir misin, ben de havlu alıp üstümü giyebileyim?" derken yüzündeki ifade neredeyse yalvarır hale gelir.

Oh.

Oh.

"E-evet, tabii ki," diye kekeliyorum, burada durup ona bakarak kendimi tam bir sapık gibi hissediyorum. Harry'yi almak için eğiliyorum ve sonra kaçmak için koşuyorum, kaçarken kulaklarımda kalp atışlarım çınlıyor.

Oturma odasına geri döndüğümde kanepeye çöküyorum, kalbim hala dakikada bin mil hızla atıyor.

Birkaç saniye sonra, Bay Anderson gri eşofman altı giymiş olarak içeri girer. *Sadece* gri eşofman altı giymiş, ıslak saçları alınına yapışmıştır.

Çıplak göğsünde su damlacıkları var ve nedense bunu görünce ağzım Sahra Çölü kadar kurur.

"Neden evimde olduğunuzu bana söyler misiniz, *Bayan Ally*?"

"Aynı soruyu ben de size sorabilirim, *Bay Anderson*," diye cevap veriyorum, ayağa kalkıp ellerimi belime koyarak.

"Hayır, ben..." Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle sözünü keser ve beni baştan aşağı süzer. "Penn ya da Fisher ile falan mı çıkıyorsun? Çünkü bu tuhaf bir tesadüf olurdu, Paige'in dans öğretmeni ve benim ev arkadaşlarımdan biri."

"Ne? Hayır!" Ön kapının yanındaki eşyalarımı işaret ettim. "Taşınıyorum..."

Cümlemini bitiremeden kapı açılır ve Fisher, kocaman kahverengi bir kağıt paket tutarak gülümseyerek orada durur. Dövmeli adam, Penn sanırım, bir adım arkasında durur ve bize bakarak sırtıtmaktadır.

"Oh, ne güzel," diye sevinçle bağırır Fisher ve poşeti mutfak tezgahının üzerine atar. "Noah, Allegra ile tanışmıştın zaten."

"Allegra kim?" Yanımdaki gömleksiz adam, Noah, kaşlarını kaldırır.

"Yeni ev arkadaşımız," diye açıklıyor Fisher, beni işaret ederken biraz şaşkın görünüyor.

"Hayır," Noah boş boş bakarak düzeltir. "O Bayan Ally, yeğenimin dans öğretmeni."

Penn kıkırdar. "Belki de o *hem* dans öğretmeni *hem* de yeni ev arkadaşımızdır, Noah."

Fisher ise, sanki aklını kaçırmış gibi ona bakıyor. "Hayır dostum, o Allegra Callahan. Üniversiteyi birlikte okuduk. Ivan yokken onun odasını devralacak."

"Ne?!" Noah'ın derin sesi yaklaşık bir oktav yükselir. "Hayır. Olamaz." Kendi kendine küfür eder ve Penn ile Fisher'ın öfkeyle nefeslerini keser.

Penn, bu ana kadar fark etmediğim, buzdolabının yanındaki duvara yapıştırılmış büyük bir çıkartma tablosunu gösterir. Tabloda tüm erkeklerin isimleri yazmaktadır ve her ismin yanında birkaç tane somurtkan yüz çıkartması vardır. En çok Fisher'ın vardır.

"Sticker tablosu," diyor Penn. Mutfağa gidip sticker sayfasından somurtkan yüz sticker'ı çıkarıyor ve Noah'ın isminin yanına yapıştırıyor. Noah inliyor.

Çok kafam karıştı. Fisher, oda arkadaşlarına benim burada kalacağımı haber vermişti, ne oldu?

"Merhaba Ally, ben Penn," diyor Penn, sanki garip bir şey olmamış gibi çıkartmaları yerine koyarken. Derin, neredeyse boğuk bir sesi var, ama bir şekilde tamamen sakin de geliyor. Sanki herkesin iyi geçinmesini istiyor gibi. Sanki benim demek istediğimi örneklemek istercesine, "Oh, harika, bir kedi," diye ekliyor.

"Adı Harry," derim Penn'e, o odayı geçip kediyi okşamak için yaklaşırken. "Harry Styles. Üçüncü."

"Ben kedi ile yaşayamam," der Noah alaycı bir şekilde. "Ve neden kedine Harry Styles adını verdin?"

"Peki sen neden karın ve kızınla evde değilsin?" diye ona dönerek soruyorum, onun tavrından biraz bıkmış durumdayım.

Fisher inanamıyormuş gibi öksürür. Penn kahkahayla güler.

Noah yüzünü elleriyle ovuşturur, kahverengi gözleri yine parlar. "Sana anlatmaya çalışıyorum; Paige benim çocuğum değil. O benim yeğenim. Ben *Bay Anderson* değilim, o unvan kız kardeşimin kocasına ait. Ben Noah Downsby'im."

Aniden çocukla daha önce yaptığım konuşmayı hatırladım — "Noah amcamın oda arkadaşları var."

Ve şimdi ben de onlardan biriyim. Bu durumun absürtlüğü tam olarak kafama dank Ben.ediyor

Çünkü burada sadece beş dakikadır yaşıyorum ve şimdiden geç kaldığı için azarladım *ve* onu duşta çıplak yakaladım.

Harika bir ilk izlenim. *Değil.*

"Oh. Um, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," diye başlıyorum. "Öyle diyebiliriz," diyor Noah, gözlerini devirip odadan çıkıyor.

Onun gitmesini izlerken, omuz kaslarının ne kadar gergin olduğunu fazla düşünmemeye çalışıyorum.

"Taco?" Fisher bana sorar, poşeti yırtarak açar ve sanki o kavga hiç olmamış gibi gülümser.

"Sizlerin geç saatlere kadar dışarıda olacağınızı sanıyordum?" diye soruyorum ve aç olduğum ve kokuları çok lezzetli olduğu için ondan bir taco alıyorum.

"Seni karşılamak ve eşyalarını taşımak için burada olamadığımız için üzüldük, bu yüzden gecemizi erken bitirip eve geldik."

Onun sözleri beni şaşırtır ve bu iki iri yarı hokey oyuncusunun, benimle olmak için geceki potansiyel flörtlerini feda ettiklerini düşününce gözlerimin yanması beni biraz utandırır.

"Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle. Çok duygulandım. Ve aynı zamanda minnettarım, çünkü az önce olanlardan sonra, az önce *gördüklerimizden sonra*, bütün akşam Noah'la burada yalnız kalmak...
...biraz tuhaf olurdu.

"Arkadaşın Noah'ın burada olduğumdan pek memnun olmadığını düşünüyorum," diye ekliyorum dikkatlice, ama Fisher sadece başını sallıyor.

"Hayır, o sadece Downsby. Bunu sindirmesi biraz zaman alacak, sonra unuttur. Değil mi, Matthews?"

"Doğru," diye onaylar Penn, şu anda kanepede yatarken Harry'yi göğsüne yatırmış, televizyon kanallarını geziyor. "O iyi olacak, Ally."

"Allegra," diye otomatik olarak düzeltirim. Tek lakabım "Legs" olmuştur, Liam amcamın bana üç yaşındayken taktığı ve maalesef yapışıp kalan aptal bir lakap.

"Hayır, Ally'yi seviyorum," diyor Penn sinsi bir gülümsemeyle. "Downsby sana *Miss Ally* demeye devam edebilir ama."

"Katılıyorum," diyor Fisher. "Allegra çok uzun ve süslü, bana ilk ismimi hatırlatıyor."

"Ne, Archibald ismini sevmiyor musun?" diye alay ediyorum, çünkü yalan söylemeyeceğim, Ally'den hiç nefret etmiyorum. Ayrıca, yeni bir başlangıç falan.

Fisher bana mısır cipsi fırlatır.

"O zaman Ally olsun," diyorum gülerek, birdenbire kendimi *New Girl* dizisinin gerçek hayattaki bir bölümüne girmiş gibi hissediyorum.

Seksi, huysuz bir oda arkadaşım da var, onu bir daha asla çıplak hayal edemem ve etmeyeceğim.

CHAPTER 6

NOAH

İlk NHL maçım için ASLANLARIN arenasına adım atarken, heyecanlı bir beklenti içindeyim. Fisher'ın çok övdüğü, daha önce hiç duymadığım bir tasarımcı tarafından benim için özel olarak dikilmiş yeni bir takım elbise giyiyorum. Ve itiraf etmeliyim ki, harika bir takım elbiseye para harcamak konusunda haklıydı, çünkü bu kıyafetle kendimi çok iyi hissediyorum. Siyah üzerine beyaz çizgili ve altında basit beyaz bir gömlek ve formalarımızdaki turkuaz rengiyle uyumlu turkuaz bir kravat var.

Elimde maç öncesi içeceğim olan dirty chai latte var ve Lions medya ekibinin kameraları, soyunma odamıza giden uzun koridorda yürürken çılgınca tıklıyor. Penn solumda, Fisher'ın takım elbise tasarımcısı sayesinde o da şık giyinmiş, Fisher ise sağımda. Kameralardan birinin önünden geçerken göz kırıp parmağıyla silah hareketi yapıyor.

Onu görmezden gelip daha hızlı yürüyorum, böylece onun aptalca davranışlarıyla aynı fotoğrafta görünmeyeceğim.

Soyunma odasına vardığımızda, hızlıca kıyafetlerimizi değiştirip ısınmak için buz pistine çıkıyoruz. Sandine ve Carver şükürler olsun ki şu ana kadar beni rahat bıraktılar. Son birkaç günden sonra, daha fazla strese dayanabileceğimi sanmıyorum. Önce nepo baby olayı, sonra bir kadın ve bir kediyle yaşadığımı öğrenmek.

Dün sabah uyandığımda, Ally'nin çıplak ayakla banyoya doğru yürüdüğünü gördüm. Sanırım artık banyoyu paylaşıyoruz ve o benden önce duşa girdi. Üzerinde saçma sapan pembe ipek pijama şortu ve bir kaşkorse vardı, ben de hemen ters yöne koştum. Günün çoğunu

Iceplex'e gittim, sonra daha fazla zaman kaybetmek için spor yaptım, ardından Mitch ve Andie'nin evinde akşam yemeği yedim... Hepsi Ally'den kaçmak içindi. Ve Harry'den. Kedilerden nefret ederim. İki gece öncesine kadar loft mükemmeldi.

Ama buz pistine çıktığımda tüm vücudum gevşiyor. Hiçbir yer buz pistinde hissettiğim gibi evim gibi hissettirmiyor. Beşinci sınıftayken anne babamı kaybettiğimden beri böyle hissediyorum. Soğuk buz pisti ve patenlerimin çıkardığı ses o zamanlar benim tesellimdi, şimdi de öyle.

Bölgemizde birkaç tur kaydıktan sonra yere çöküp kalça kaslarımı esnetiyorum. Penn ve Fisher'ın kaleciye şut attığını görüyorum, kaleci de şutları ustaca engelliyor ve ben esnememi bitiriyorum. Onlara ulaştığımda, kaleci kaleden çıkıp kendi esneme rutinine başlıyor.

Penn hayranlıkla etrafına bakarken gülümsüyor. "İlk NHL maçımız; gerçekten burada olduğumuza inanabiliyor musun?"

Üniversitede birlikte ilk antrenmanımızı yaptığımız günden beri bu günü hayal ediyorduk.

"Çılginca, değil mi?" Sopamla bir puck alıp boş kaleye atmak için hizalıyorum. Tam atmak için kolumu geriye çektiğimde, Fisher'ın gür sesi neredeyse kulak zarlarımı patlatıyor.

"Hey! Ally!"

Başımı onun baktığı yere çeviriyorum ve puck kaleyi yaklaşık 30 cm ıskalıyorum.

Pleksiglasın ötesinde Ally'yi görünce kaşlarımı çattım. Ally, Penn ve Fisher'a gülümseyerek el sallıyordu. Bugün sarı saçları omuzlarına dökülmüştü ve pembe bir kapüşonlu sweatshirt ile açık mavi kot pantolon giyiyordu.

"Puck," diye mırıldanıyorum, dilime dikkat ederek, çizelgeme daha fazla etiket eklememek için. Kaleyi ıskalayan puck'a bakıyorum. İşte bu yüzden dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Ve Ally *kesinlikle* dikkatimi dağıtan bir faktör. Gözlerimi kapatıp, onun da diğer güzel kızlardan biri olduğunu kendime hatırlatıyorum. Hiçbir kız beni hedeflerimden uzaklaştıramadı ve yeni oda arkadaşım olsun ya da olmasın, bu kız da farklı değil.

Onun ve lanet kedisinin karşısındaki odada yaşayabilir, deli gibi çalışabilir ve harika bir yıl geçirebilirim. Bu kadar da önemli bir şey değil. Bu sabah, daha önce tertemiz olan banyoma girip tezgahın üzerine dağılmış makyaj ürünlerini gördüğümde kendime söylediğim iç sesle aynı.

Penn beni yanımdan dürttü. "Dostum, Ally'ye merhaba de."

Yutkunarak, cama bakıp ona kısa bir selam verdim. Gülümsemesi sönükleşti ve benim hareketimi taklit ederek bana da selam verdi. Evet, o da benim onun hakkında olduğum kadar mutlu değil.

"O iyi bir kız, Downsby," diyor Fisher. "Senin sorunun ne?"

Sinirlenerek dişlerimi gıcırdatıyorum. "Öncelikle, üniversiteden bir arkadaşın ve onun tüylü arkadaşının buraya taşınacağından hiç bahsetmedin. İkincisi, bu yıl dikkatimin dağılmasını istemiyordum ve şimdi..."

Penn beni alçak bir ısıklıkla keser. "Ahhh, şimdi mantıklı geldi. O senin canını sıkıyor."

Fisher kaşlarını oynatır. "Dostum. Neden öyle demedin?" Ben tıslarım. "O benim içime işlemiş değil; ben..."

"İtiraz etmek seni daha suçlu gösterir," der Penn, ve Fisher'ın da bana bir laf atmasını beklerim, ama onun yerine, ifadesi alışılmadık bir şekilde ciddileşir.

"Dinle, ona karşı dikkatli ol. Çok şey yaşadı."

Onun yorumu merakımı uyandırır ve Fisher ile Ally'nin ilişkisi hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim. O tam bir kadın avcısıdır, ama Ally ile hiç flört etmez... ona daha çok koruyucu bir ağabey gibi davranır.

Merakımı bastırıp derin bir nefes alıyorum. "O beni rahatsız etmiyor ve ona karşı dikkatli olmama gerek yok, çünkü onu hiçbir şekilde takip etmeyeceğim."

Penn gülererek, "Seni hiç bir kız yüzünden bu kadar telaşlı görmemiştim," diyor. "Kızlara da aynı

"Kesin şunu ikiniz," diye emrediyorum.

"Kesin şunu, ikiniz de," diye emrediyorum.

Buna karşılık, Penn ve Fisher aptalca bana sırtıyorlar.

Gözlerimi devirip bu konuşmanın yararsız olduğuna karar vererek ısınmayı bitirmek için kaymaya başlarım.

Isınma bittiğinde, soyunma odasına geri dönüyoruz. Orada, huysuzluğu ile ünlü kayınbiraderimin motivasyon konuşmasını dinlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Bu ilginç olacak.

Koç Anderson da soyunma odasına gelir, hepimiz oturur ve onun sözlerini bekleriz. Geniş omuzlarını zar zor sığdıran siyah bir takım elbise ve muhtemelen onu öldüren mor bir kravat giymektedir. Mitch Anderson, D.C. Eagles takımında uzun yıllar savunma oyuncusu olarak oynadıktan sonra kısa süre önce emekli oldu.

Takımın renkleri lacivert ve kırmızı olan bu takımdan emekli oldu ve Lions'ın mor ve turkuaz renklerini giymenin hala ihanet gibi geldiğini söyledi.

Mitch takım elbisesinin ceketinin düğmelerini açar ve ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokar. "Evet, bu bizim ilk maçımız, çocuklar." Bir kaşını kaldırır. "Sadece sezon için değil, sadece çaylaklar için de değil." Gözleri bana doğru kayar. "Ama benim ve Slater için, sizin koçlarınız olarak." Yanında duran yardımcı koçu Sebastian Slater'a başını sallar.

Koç Slater, koyu sarı saçları ve yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesiyle Mitch'in tam zıttıdır. Mitch gibi Slater de kısa süre önce emekli olmuş ve koçluğa yeni başlamış bir NHL oyuncusudur. Kariyerinin çoğunu Atlanta Cyclones takımında forvet olarak geçirmiştir ve benim de büyürken izleyip hayran olduğum bir başka oyuncudur. Bu adamlardan çok şey öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum ve her ikisi de bu işte acemi olsalar da, iyi bir koçluk ekibi oluşturacaklarını düşünüyorum.

"Hepimizin kanıtlaması gereken şeyler var, ama birlikte çalışalım." Mitch duraksıyor, kaşları düz ve ciddi bir çizgi halinde. "Şimdi geri dönün ve rakibinizi yenin."

Takım arkadaşlarım Mitch'in konuşmasını alkışlayarak ayağa kalkarken ben gülüyorum. Mitch onları görmezden geliyor, arkasını dönüp bizim bankımıza doğru yürüyor. Koç Slater elinde iPad'iyle onu takip ediyor, dudaklarında gülümseme var, sanki gülmeme çalışıyor gibi.

Bu ikisi, su ve yağ gibi birbirine zıt.

Maç başladığında ve ben tekrar buzun üzerine çıktığımda, artık ilk sırada olduğum için gergin değilim, ya da etrafımızı saran büyük kalabalığa odaklanmıyorum... Tek odak noktam puck.

Buz üzerinde hareket ediyorum, rakip takımdan bir oyuncudan puck'ı kapıyorum ve içgüdülerim devreye giriyor. Aniden, bu benim ilk NHL maçım değil, kanıtlamam gereken bir şey yok ve sadece hokey oynuyorum ve her zamanki gibi elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Hücum bölgesine doğru kayarken puck'ı forvetimize paslıyorum ve kaleye yakın bir pozisyona geçiyorum. O da puck'ı bana geri atıyor ve ben de onu köşeye vuruyorum, siyah silindir kaleci'nin pateninden zar zor geçiyor.

Buzzer çalar ve arena çılgına döner. Birdenbire takım arkadaşlarım etrafımı sarar ve ilk NHL golüm için beni tebrik ederler.

İnanamadan gözlerimi kırptırıyorum, buzda geçirdiğim birkaç dakika içinde olanları tam olarak sindirmeye çalışıyorum. Bu his gerçek dışı, başka hiçbir şeye benzemiyor. Çok uğraştığım her şey.

Öyleyse neden kalabalığın içinde Ally'ye gizlice bakıp, onun da diğerleri gibi zıplayıp tezahürat yapıp yapmadığını kontrol ediyorum? Hiçbir fikrim yok. Ama onu bulamıyorum.

Maçın geri kalanı daha az heyecanlı geçiyor ve ben bir daha gol atamıyorum. Ama Lions sezonun ilk maçını ikiye bir kazanıyor ve hepimiz galibiyetin coşkusu yaşıyoruz.

Maçtan sonra soyunma odasında, Mitch, yani Koç Anderson, bana ilk NHL golümden kalan puck'ı verirken nadir görülen bir gülümsemeyle poz veriyoruz. Fisher de ilk NHL asistinden dolayı bir puck alıyor. Koçlarımızla poz veriyor ve Slater rahat bir şekilde poz verirken, Mitch kameraya sadece yüzünü buruşturuyor. Fisher, aptal herif, kolunu onun omzuna atmaya çalıştığında, Mitch'in yüzündeki buruşukluk daha da derinleşiyor.

Mitch onu itekler. "Sen kokuyorsun, bana dokunma."

Bunun üzerine Mitch uzaklaşır ve Slater Fisher'a bakar. "Yani, haksız sayılmaz," der omuz silkererek ve kayınbiraderimin ardından soyunma odasından çıkar.

Fisher ise sırtıyor. "Kayınbiraderin çok havalı. Sanırım beni gizlice seviyor."

Ben burun kıvrırım. "Evet, tabii."

Duş almak için sabırsızlanarak ekipmanlarımı çıkarmaya başlarken, Carver ve Sandine bize doğru yaklaşır. Omurgam düzelir, söyleyeceklerine kendimi hazırlarım.

"Vay vay vay. Nepo Baby ilk maçında iyi iş çıkardı," diyor Sandine.

Carver sırtıyor ve bu sırtış aslında biraz dostça görünüyor. "Evet, aferin evlat."

Rahatlayıp gülümserim. "Teşekkürler."

"Size kimse söyledi mi bilmiyorum ama, ilk maçımızı kazandığımızda, yeni oyuncular her zaman maç sonrası partisini düzenler," diye ekler Sandine. "Yani, bu gece senin evinde kutlama yapacağız gibi görünüyor."

"Üzgünüm," omuz silkiyorum. "Orası benim değil, yapamam." Fisher canlanıyor. "Orası benim, biz varız!"

Derin bir nefes alıp ona dar gözlerle bakarım.

"Hadi ama! Bu bizim ilk galibiyetimiz!" Terli kolunu boynuma dolayarak beni kendine doğru çeker. "Daha fazla eğlenmelisin, Downsby."

"Tek istediğim duş alıp yatmak."

Carver kıkırdar. "Yanında kutlamana yardımcı olacak sıcak, kadınsı bir vücut olsaydı yatmak çok daha tatlı olurdu." Göz kırpar. "Ve

şansına, bu gece Lions ile parti yapmak için can atan kızların listesi var."

Yüzümdeki tiksintiyi gizlemeye çalışıyorum. Sandine ve Carver'ın etrafında dolaşan kadınlara en ufak bir ilgi duyacağımı sanmıyorum. Tabii herhangi bir kadına en ufak bir ilgi duyersam, ki duymuyorum.

Penn, tişörtünü başından çıkararak geniş bir gülümsemeyle, "Biri parti mi dedi? Parti için yemek sipariş edebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum," diyor.

"Puck, evet," diyor Fisher, küfür tablosunda çok fazla çıkartma biriktirdiği için bizim batıl inancımıza katılmaya çalışıyor. On çıkartma toplayan ilk kişi çöpü çıkarmak zorunda ve Fisher ev işleri seven biri değil.

"Ben hallederim," diye devam eder Fisher. "San Francisco'daki en iyi pizzacıyı biliyorum." Sonra adresimizi takımın mesaj grubuna gönderir.

Bu partiye katılmak zorunda kalmamak için bir zaman kapsülü bulup kendimi geleceğe göndermek istiyorum. Hokey oyuncuları çok çalışıp çok eğlenmekle ünlüdür ve Sandine'in özellikle çılgın bir üne sahip olduğunu biliyorum. Bu gece ne zaman uyuyabileceğim kim bilir? Belki Mitch ve Andie'nin yanında kalabilirim... dur, hayır, Andie hala hasta. Benim hastalanacak vaktim yok.

Yani, sanırım partiye ev sahipliği yapmak zorunda kalacağım.

Penn somurtkan yüzümü görüyor ve bana dirsek atıyor. "Neşelen, canım. Galibiyetler, partiler, kadınlar, partiye ev sahipliği yapmak ve muhtemelen masrafları da ödemek... Bunların hepsini çaylak sezonunun bir parçası olarak görmelisin, dostum."

Tek istediğim hokey oynamak, lanet olsun. Ama sanırım hiçbir şey o kadar basit değil.

"Pucksake," diyorum somurtkan bir şekilde. Penn sırtıyor. "İşte bu ruh."

CHAPTER 7

ALLEGRA

"*NEREDESİN?!*" Annem, turkuaz ve mor formalı bir kalabalığın içinde sıkışık arenadan çıkarken telefonda ağlayarak sorar.

"Lions maçındayım." Daha iyi duyabilmesi için sesimi yükseltirim.

"Sen kimsin ve kızıma ne yaptın?" Annemin şakacı sesi beni hem güldürüyor hem de onu özlemekten acıtıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Çünkü haklı. Hokeyi hiç sevmedim.

İşte, söyledim.

Babamın hayır kurumu, Atlanta'daki yerel NHL takımı Cyclones ile sık sık işbirliği yaparak, dezavantajlı gençlere oyun oynama fırsatı sunuyor. Bu bağlantı sayesinde, yıllar boyunca ailemle birlikte birçok NHL maçına gittim.

Hokey hakkında her zaman, loş ışıklar, güzel müzik ve beni gözyaşlarına boğan bir dans gösterisi olan bir tiyatroyu tercih ederim diye düşünürdüm.

Ama bu gece Noah Downsby'nin buzda kayışını gördüğümde tüm bunlar değişti.

Çünkü bu seksi, karizmatik, iri yarı adam, yıllar boyunca birlikte çalıştığım dansçıların yarısından daha dengeli ve daha zarif hareket ediyordu. Hayranlık içindeydim, gözlerim istemeden bile buz pistindeki 13 numaralı formayı takip ederek onun her hareketini izliyordu.

Peki ya o gol? Puck ağın arka köşesine girdiğinde ben bile zıplayıp avazım çıktığı kadar tezahürat etmekten kendimi alamadım.

"Ben daha çok Fisher ve arkadaşlarını desteklemek için geldim," diyorum anneme. Bir gün boyunca eşyaları açıp, düzenleyip, ihtiyacım olan her şeyi Target'tan alıp yorgun düşmüştüm, ama erkeklere, özellikle de benim varlığımdan o kadar rahatsız olan ve beni her ne pahasına olursa olsun kaçınan Noah'a destekleyici bir oda arkadaşı olduğumu göstermek istedim. Bu onun çok olgun bir davranışı değil, ama Fisher beni loftta kalmama izin verecek kadar nazik, bu yüzden onlara karşı çaba göstermek istiyorum. Hepsine.

"Orada yerleşebildin mi?" Sesi neşeli olsa da, onu yeterince iyi tanıyorum ve sesindeki dikkatlice gizlenmiş endişeyi fark edebiliyorum.

"Harika gidiyor." Koridora çıkıp oyuncuların bulunduğu alana doğru yürümeye başlıyorum. "Gerçekten harika. Ama hey, gitmem gerek... Daha önce Uber ile arenaya geldim ve Fisher'ı bulup eve gitmek için onun arabasına bineceğim."

"Tamam," diyor annem, bu sefer sesindeki hüzünlü tonu gizleyemiyor. Bu da beni çok kötü hissettiriyor; onu üzmemekten nefret ediyorum. "Dikkatli ol tatlım. Ve biliyorsun..." Tereddüt ediyor. "Konuşmak istersen her zaman buradayım, değil mi?"

"Biliyorum." Bir an gözlerimi kapatıyorum. "Seni seviyorum anne. Babamı ve Jamie'yi de."

Babam — aslında üvey babam, ama annemle evlendikten sonra beni resmi olarak evlat edindi — harika biridir. Üvey kardeşim de öyle. Ve onların ne kadar harika oldukları, benim buradan uzaklaşmamın nedenlerinden biri.

"Biz de seni seviyoruz, Legs."

"Yakında tekrar ararım," diye söz verip telefonu kapatıyorum, annemi benim için endişelendirdiğim için kendimi berbat bir insan gibi hissediyorum.

Annem dünyadaki en iyi arkadaşımdır. Beni doğurduğunda on sekiz yaşındaydı ve ben on bir yaşına gelene kadar sadece ikimiz vardık. Ona yalan söylemeye, hatta bir şeyi söylemeyerek yalan söylemeye dayanamıyorum.

Ona her şeyi anlatmaya alışkınım ve ondan sır saklamak bana tuhaf ve yanlış geliyor.

Beni doğurduğu için annem liseyi bitirme fırsatı bile bulamadı ve benim üniversite mezunu olmam için çok heyecanlı olduğunu, her adımında beni desteklediğini biliyorum. USG'den ani ayrılışımı açıkladığımdan beri her şeyden çok endişeli olsa da, onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmeden edemiyorum.

Herkesi hayal kırıklığına uğrattım.

Bu yüzden buraya geldiğimde hemen bir iş buldum, böylece kendi masraflarımı kendim karşılayabilir ve ailemden para istemek zorunda kalmazdım. Onlar bunu ya bir isyan ya da tuhaf bir çeyrek yaşam krizi olarak görüyorlar.

Ama gerçekte ne olduğunu bilmelerindense, böyle düşünmeleri daha iyi.

Telefonumu cebime koyup saçlarımı kulaklarımın arkasına düzeltirken, çocuklar yaklaşırken yüzüme kocaman, mutlu bir gülümseme takınıyorum. Hepsi duş almış ve yorgun görünüyorlar, ama ikisi geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor. Üçüncüsü ise somurtkan bir kayıtsızlıkla, karanlık bakışlarıyla benim varlığımı fark ediyor.

"Bu gece harikaydınız!" diyorum, Noah ve onun sinir bozucu bakışlarından etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Teşekkürler, Ally," diyor Fisher, parlak bir gülümsemeyle, göğsünü şişirerek sahte bir cesaretle. Ya da belki de gerçek cesaretle; bu adamı anlamak zor. "Burada olup bizim büyüklüğümüze tanık olduğun için mutluyum."

"Bu sezon bizim için ilk galibiyetti." Penn beni dirsekler, mavi gözleri parıltıyor. "3B'de kutlama partisine hazır mısınız?"

"Hmm?" diye soruyorum.

"Bizim evde parti," diye araya girer Noah, sesinde alaycı bir ton vardır. "Gerçekten çok eğlenceli olacak."

Oh.

Zihnimi sakinleştirmeye çalışsam da, hemen dönmeye başlıyor. Anksiyete, nefes nefese göğsümde başlıyor, sonra dalga dalga vücuduma yayılıyor. Unutmak istediğim anılar beynimin ön saflarına çıkmaya çalışıyor...

Penn burun kıvrarak Noah'a işaret eder. "Dostum, bu gece NHL'de ilk golünü attın ve sanki biri hokey sopanı yanlış bağlamış gibi davranıyorsun. Partiler eğlenmek içindir, biliyorsun. Ceza değildir."

"Yeni evimizi henüz açmadık bile," diye sızlanarak ekliyor Fisher. "Bu, ev partisiyle kutlama partisi ve yeni ev arkadaşımıza hoş geldin partisi karışımı gibi bir şey."

"Aynen öyle," diyor Penn mutlu bir şekilde. "Ee, var mısınız Ally?"

Başım zonklamaya devam ediyor ve yüzümün renginin solduğunu hissedebiliyorum.

"Oh, hayır, ben... uh..." diye kekeliyorum.

Fisher'ın gözlerinde aniden bir anlayış belirir. "Kahretsin, Ally. Ben..." Arkadaşlarına bakar, sonra öksürür. "Yani, uh, partiyi yapmamızın senin için uygun olup olmadığını kontrol etmeyi unuttum."

Endişesi açıkça iyi niyetli, ama bu beni daha da zavallı hissettiriyor. Zayıf.

"Bana sormamış olman sorun değilmiş gibi görünüyordu," diye söylenir Noah. "Partiyi iptal edebiliriz," diye karar verir Fisher.

"Ne? Neden?" Penn öfkeyle bağırır.

Şu anda oyuncuların otoparkındayız, Fisher'ın arabasının yanında duruyoruz. Araba, çok dikkat çeken, modifiye edilmiş bir G-wagon, ama Fisher de spot ışığında olmayı seven birine benziyor. O arabayı açarken, ben derin bir nefes alıyorum.

Sorunlarımın, oda arkadaşlarımın hayatlarını yaşamasına engel olmasına izin vermeyeceğim.

"İptal etmenize gerek yok," diyorum, sesim kararlı, gözlerimi aracın kaputunun üzerinden Fisher'a dikip, sözlerimi olduğu gibi kabul etmesini umuyorum. "Parti yapmanızla hiçbir sorunum yok. Cidden. Zaten bu akşam binanın spor salonuna gidecektim."

Neyse ki Fisher beni bir an inceler, sonra başını sallar. Gülümser. "Tamam, emin isen."

"Eminim." Ben de gülümserim, bu anı yumuşatabildiğim için mutluyum, ama Penn, benim mutlaka gelmem gerektiğini ve Lauren adında bir kızın da gelmesini *umduğunu* farkında olmadan gevezelik ederken, Noah'ın yanıma arka koltuğa otururken Fisher'a attığı meraklı bakışı fark etmeden edemem.

Bana hiç bakmıyor.

Bu arada, ellerime bakarak, omurgamdan aşağıya doğru yayılan titremeye karşı kendimi hazırlıyorum.

Oda arkadaşlarım iyi çocuklar.

Sadece bir parti. Benim katılmayacağım bir parti.

Her şey yolunda.

CHAPTER 8

ALLEGRA

APARTMANIMIZDA güzel, son teknoloji bir spor salonu olduğu ortaya çıktı, bu yüzden spor kıyafetlerimi giyip arkadaşlara iyi geceler dedikten sonra, uzun bir süre orada vakit geçiriyorum. Kulaklıklarımda yüksek sesli müzik çalarken, koşu bandını zorlu bir sprint hızına getiriyorum ve vücudumdaki her kas yanana ve yüzümden ter damlayana kadar koşuyorum.

Yıllarca rekabetçi dans yarışmalarına katılmış, günde saatlerce antrenman ve prova yapmış biri olarak, vücudum birkaç gün alıştığım gibi hareket etmediğinde bile halsiz ve keyifsiz hissediyorum.

Dans öğretmek şu ana kadar harika, ama on yaşın altındaki küçük kızlara ders vermek tam olarak bir egzersiz sayılmaz ve vücudumu tekrar sınırlarına zorlamak en iyi şekilde acı veriyor. Zihnimdeki gürültüyü kesmeme ve bacaklarım acıdan durmam için bana haykırsa bile, bir ayağımı diğerinin önüne koymaya tekrar tekrar konsantre olmama yardımcı oluyor.

Artık dans edemiyorsam, en azından koşabilirim, diyorum kendime, sonunda hızımı yürüyüş hızına düşürürken, nefesimi yakalamak için öne eğilirken. Yarın ve ondan sonraki gün de buraya geri geleceğimi, vücudum ağrıyana kadar koşarak unutulmaya doğru gideceğimi zaten biliyorum.

Samimi bir gülümsemeyle, nemli yüzümü ve saçımı havluyla silerim ve 3B'ye doğru geri dönerim.

Koridorun sonundan, popüler bir rap şarkısının gümbür gümbür bas seslerini ve bağırış çağırışları duyabiliyorum. Parti açıkça tüm hızıyla devam ediyor. Planım, içeri gizlice girip kimseyle konuşmadan doğrudan odama gitmek. Harry'nin kucağında kıvrılmış

ve dizüstü bilgisayarında romantik bir komedi filmi beni bekliyor, çünkü tüm bu gürültüyle uyuyamayacağımı biliyorum.

Yine de, loftumuzun kapısını açtığımda, buraya bu kadar çok insanın sıkışmış olmasına şaşıyorum. Her yer insanlarla dolu — mutfak adasında shot içen, yemek masasında bira pong oynayan ve oturma odasındaki halıda sanki gece kulübünün dans pistiymiş gibi dans eden ve hareket eden kalabalıklar.

Müzik yüksek, ışıklar loş ve ben kendimi toplamak için derin bir nefes alıyorum.

Daire, aynı derecede seksi kıyafetler giymiş seksi kadınlarla dolu, bu yüzden kimse terli, kızarmış yüzlü, spor ayakkabı, tayt ve bol tişört giymiş, odasına doğru sürünerek giden kıızı fark etmeyecektir.

Yanılıyorum.

Odanın yönüne doğru iki adım atmıştım ki, kırmızı bir bardak tutan devasa bir adam beni takdirle süzdü, gözleri terden sırılsıklam, bol tişörtümün omzumdan kayan kısmına odaklandı.

"Seksi görünüyorsun," diyor, tehlikeli derecede sapıkça bir gülümsemeyle. "Kelimenin tam anlamıyla."

"İyi espri," diye cevap verdim, küstahça bir gülümseme takınarak, yanlarımda yumruklarımı sıkarken, tırnaklarım avuç içlerime hilal şeklinde çukurlar açıyordu. "Gerçekten esprili. Kendin mi uydurdun?"

Adam bira sersemliğiyle gözlerini kırpıştırıyor ve bir an için kaba davrandığım için biraz kötü hissediyorum. Belki de gerçekten sadece komik bir yorum yapmaya çalışıyordu ve ben tam bir pislik gibi davranıyorum.

Ama sonra adamın bulanık gözleri netleşir ve sanırım kendisinin çekici bulduğu bir şekilde gülümser. "Sen ateşli bir kızsın. Hoşuma gitti. Adın ne, tatlım?"

Onunla konuşmak istemiyorum, sadece odama gitmek istiyorum. Sorusuna cevap vermeden, onun yanından geçmek için adım atıyorum. O da benimle birlikte hareket ediyor, adımımı takip ediyor ve etkili bir şekilde uzaklaşmamı engelliyor.

"Hadi ama, böyle davranma. Sadece dalga geçiyorum, küçük bir şakayı kaldıramaz mısınız?" Adam konuşurken eğilir, alaycı bir gülümsemeyle ve nefesindeki ekşi bira kokusu, istemeden aklıma gelen anı yüzünden midemi bulandırır.

Bira kokulu nefesi, boynumda sıcak ve nemli, elleri bileklerimi sarmış, çok sert tutuyor...

Aklımla, şu anda kalabalık bir odada olduğumuzu, muhtemelen kötü bir niyeti olmadığını ve sadece flörtöz şakalar yapmaya çalışırken çok kötü bir iş çıkardığını biliyorum. Ama aklım, şu anda damarlarımda dolaşan adrenalin üzerinde hiçbir kontrol sahibi değil.

Burası çok gürültülü. Çok karanlık.

Göğsümde bir korku hissediyorum ve istem dışı bir şekilde geri adım atıyorum.

"Dikkat et!" Bir kıza çarptığımda kız çığlık atıyor. Bardaktan berrak bir sıvı dökülüyor.

"Ö-özür dilerim," diye mırıldanıyorum, o ise bana kötü bir bakış atıp tiksintiyle arkasını dönüyor. Bu arada, kalabalığın içinde Fisher'ı arıyorum. Odanın diğer tarafında, sırtı bana dönük, kısa siyah etekli esmer bir kızla bira pong oynuyor.

Penn masanın diğer tarafındadır, ama beni görmez, yüzü dönük, güzel sarışın partnerinin kulağına bir şeyler fısıldamaktadır.

Panik yapma.

"Yolumu kesiyorsun," diyorum sertçe ve tüm cesaretimi toplayarak dik durup çenemi kaldırarak adamın gözlerine bakıyorum.

"Yoksa sen mi benim yolumdasın?" Gülümsemesi genişliyor ve dudaklarını imalı bir şekilde yalıyor. "Dans etmek ister misin, ateşli kız?"

Bir adım daha geri çekiliyorum, ama bir el koluma konuyor ve ne kadar rahat ve kaygısız görünmeye çalışsam da, bu temastan istemeden irkiliyorum, gözlerim bir anlığına kapanıyor.

"Ally, buradasın." Elin sahibi, sakın ve alçak sesle konuşur.

Tanıdık.

Gözlerimi açtım ve Noah'ın yanımda durduğunu görünce rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım. Eşofman altı, kapüşonlu sweatshirt giymişti ve yüzünde büyük bir rahatsızlık ifadesi vardı. Onu gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Noah, merhaba," diyorum, ona gülümsüyorum. İstedğimden daha titrek bir gülümseme, ama yine de gülümsüyorum. Neden beni aradığını bilmiyorum ama aradığı için çok minnettarım.

Oda arkadaşım gülümsemiyor. Bunun yerine, genellikle fırtınalı olan koyu renkli gözleri, elinin koluma dokunduğu yere odaklanmış ve... endişeli görünüyor.

Hatta endişeli.

Daha önce koluma dokunanın o olduğunu fark edince içimde bir utanç hissi uyandı. Ancak şimdi o dokunuşun nazik olduğunu, sadece dikkatimi çekmek için yaptığı basit bir jest olduğunu anlayabiliyorum.

"Bir saniye benimle gelir misin?" diye soruyor Noah, gözleri benimkilere bakıyor. "Yardıma ihtiyacım var."

"Defol git, Nepo Baby," sarhoş, sinsi adamın sesi, Noah'a tepeden bakarken sinirle keskinleşir. "Rahatsız ettiğinizi görmüyor musunuz?"

"Ally'yi bir süreliğine ödünç almam lazım," diye ısrar ediyor Noah, koyu renkli gözleri şimdi önümüzdeki adama sabit bir şekilde bakarken parıldıyor. "Lanet kedisi yine odamda ve onu çıkarmak için ona ihtiyacım var."

Ah.

"Ben de tam çıkmak üzereydim," diyorum, bir çiçeğin güneşe uzanır gibi Noah'a doğru eğilirken sesimi buluyorum.

Adam gözlerini devirir, sanki Noah onu uzaklaştırmak istediği sinir bozucu küçük bir böcekmiş gibi.

Ama Noah şimdi neredeyse beni korumak istercesine önüme geçince, adam durumu değerlendirip zamanını harcamaya değmeyeceğine karar veriyor gibi görünüyor.

"Her neyse. Zaten sen öyle bir tipe benzemiyorsun."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı, ama ona benim acı çektiğimi göstererek tatmin olmasını istemiyorum. Noah'ın sakın varlığı beni sakinleştirdi, sınırlarım bulanıklaştığında güvenimi bulmama yardımcı oldu.

O kadar ki, gözlerimi devirip "Vay canına, annen seninle gurur duyuyor olmalı" diye karşılık verdim.

Hâlâ yanımda duran Noah, şaşkın bir kahkaha attı.

Adamın gözleri kısılır ve Noah'a bıçak gibi bakışlar atar. "Kızın ağzı bozuk."

"Onun adı Ally ve bu konuşma bitti, Sandine," diyor Noah keskin bir ses tonuyla. Bunun üzerine, yatak odalarımıza giden koridora doğru büyük adımlarla ilerliyor, ben de kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi peşinden koşuyorum.

Koridorda güvenli bir şekilde ilerlediğimizde, aniden durur ve bana döner.

"Harry'nin odana girmesinden dolayı özür dilerim," diye aynı anda "İyi misin?" diye sorduğu anda.

Bir saniye birbirimize baktık, sonra Noah sabırsızca başını salladı. "Lanet kediyi boş ver. Sen iyi misin? Sandine istediği zaman tam bir pislik olabiliyor."

olabilir."

Garip bir şekilde gülüyorum. "İyiyim. O sadece... sarhoştı." "Sarhoş bir pislik," diyor Noah.

"Maalesef varlar." Omuzlarımı, umarım kaygısız bir şekilde silkiyormuş gibi görünecek şekilde kaldırıyorum. "Harry'yi alayım mı, böylece partiye geri dönebilirsin?" diye teklif ediyorum.

"Partide değildi." Noah omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Odama film izlemeye çalışıyordum, ama senin kedin beni lanet bir yastık gibi kullanıp durdu."

"Evet, öyle yapar." Kızardım. "Bir daha oraya girmeyeceğinden emin olacağım, söz veriyorum. Sen... partilerden hoşlanmaz mısın?"

"Hayır," dedi kısa bir ses tonuyla, daha fazlasını söylemedi. Nedense, bu cevap içimi rahatlatmıştı. "Ben de," itiraf ettim.

Artık değil, en azından.

Birbirimize çekingen bir gülümseme atıyoruz ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Bak, ben, şey, buraya taşınmamın seni şaşırttığını biliyorum." Terli bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırırım. "Ve banyonu paylaşmak zorunda kalmanın can sıkıcı olduğunu biliyorum. Daha önce banyoda her yere eşyalarımı dağıtmış olduğum için özür dilerim. Banyoda çekmece yok, ben de gidip birkaç kutu aldım ve her şeyi topladım. Bundan sonra daha düzenli olacağım, söz veriyorum."

Sinirli bir şekilde, karışık sözlerle bir tür barış teklifi yapıyorum.

"Sadece tüylü topu benim alanımdan uzak tut, o zaman sorun yok," diyor, ama gözleri neredeyse... *şakacı bir şekilde* parıldıyor. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Odasını dönüp odasına doğru yürürken, arkasından sesleniyorum. "Hey, Noah?"

"Evet?" Gözleri benimkilere bakıyor. *"Teşekkür ederim."*

Bu iki kelime, benim istediğimden daha yüklü, daha ağır ve daha anlamlı çıkıyor ve Noah uzun bir süre beni inceledikten sonra sadece başını sallıyor.

"Ne zaman istersen, Ally."

CHAPTER 9

NOAH

PERDELERİMDEN IŞIK SIZIYOR, bana normalde uyanma saatimin çok geçtiğini söylüyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp, biraz daha uyumaya çalışıyorum. Bu yatak o kadar sıcak ve rahat ki, hiç kalkmak istemiyorum.

Sonunda pes edip gerinirken, göğsüme sıcak ve yumuşak bir şeyin değdiğini hissediyorum.

Bu garip.

Gözlerimi açtım ve yorganımı kaldırdığımda Harry Styles'ın benimle birlikte yatakta uyuduğunu gördüm. İnledim ve yorganı tekrar üzerime çektim. Kedi kıpırdamadı bile.

Ally onu odamdan uzak tutacağına söz vermişti ama.

Kokulu kediye yatağımdan kovmalıyım; muhtemelen çarşaflarımın her yerine tüylerini döküyordur. Bunu yapmamamın tek nedeni, henüz uyanmakta olmam. Onun orada olması şaşırtıcı derecede hoş olduğu için *değil*.

Yatağımda oturup komodinden telefonumu aldım ve saatin öğlen olduğunu görünce ağzım açık kaldı. Yataktan atlayıp geniş dolabıma doğru yürüdüm, bir eşofman altı ve beyaz bir tişört çıkardım. Harry sonunda kıpırdanmaya başladı, esneyip geniş bir esnemeyle yorganın altından çıktı. Yataktan atladı ve bacaklarıma sürünmek için koştu. Yüksek sesle mırılıyordu, ben de ne yapacağımı bilemeden ona bakıyordum.

Kediler neyi sever? Eğilip kafasını bir kez okşadım. Kulakları düzleşti ve kedi gözleriyle bana dik dik bakıyor gibiydi.

"Hay aksi, özür dilerim."

Gri ve siyah tüylü top, kapının aralığında hızla odamdan dışarı fırladı. *Bu gece kapımı kesinlikle kapatacağım.*

Banyoya gidip kapıyı kapatıp kilitlediğimden emin oluyorum. Ally'nin çıplak kıcımı tekrar görmesine gerek yok. İşim bittikten sonra deodorantımı yenilerim ve aynada kendime bir bakarım. Saçlarım kısa kesilmiş, bu yüzden iyi görünüyor, ama gözlerimin altında ciddi koyu halkalar var. Partinin sabah üçü geçe kadar sürdüğünden eminim ve bu belli oluyor. Müzik gürültüsü ve sarhoş kahkahaların yankıları arasında uykuya dalmak zordu.

Ally'nin saatlerce aklımdan çıkmaması bir yana, gecenin olayları beynimin ön saflarında tekrar tekrar oynuyordu.

İlk olarak, ev partilerinin neşesi ve çılgın çocuğu olarak bilinen Fisher'ın, maçıtan sonra Ally'ye baktığı anda tüm partiyi iptal etmeye hazır olması garipti. Bu ne anlama geliyordu?

Sonra Sandine ona yaklaşırken, Ally titriyor gibi göründü. Ayakta dururken, çenesini meydan okurcasına kaldırıp sarhoş takım arkadaşşıma bakarken, vücut dili gergindi. Sert.

Korkmuş.

Kavga ya da kaç modunu gördüğümde anlarım.

Ve koluna dokunduğumda irkildi. *İrkildi.* Sanki ona zarar vereceğimi düşünmüş gibi... ama sonra, koluna dokunanın benim elim olduğunu görünce, yüzünde büyük bir rahatlama belirdi.

O pislik ona ne demişti?

Onu paniğe sevk eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama bir daha asla yüzünde o ifadeyi görmek istemediğimi biliyorum — çünkü onu öyle görmek, Sandine'in suratına yumruk atmak istememe neden oldu. Bu da zaten gergin olan takım arkadaşlarımız arasındaki dinamiklere pek yardımcı olmazdı. O adamdan nefret ediyorum, ama ona karşı kişisel hislerim ne olursa olsun, yine de aynı takımda oynamak zorundayız.

Ellerimi yıkarken, tezgahın üzerinde parfüm gibi görünen bir şişe fark ettim. Şişe bir tür çiçek şeklindeydi ve camı mordu. Onu aldım, kapağını açtım ve kokladım. Ally gibi kokuyordu — yani, şişenin üzerinde yazdığına göre vanilya ve yasemin gibi.

Alt dolabı açtığımda, tüm ürünlerinin artık küçük, şeffaf kaplarda düzenli bir şekilde yerleştirildiğini görüyorum. Biri makyaj ürünleriyle, diğeri ise ped ve tamponlarla dolu. *Hayret.* Bir kap buluyorum

boş bir yeri bulup parfümü içine koyuyorum. Beni rahatsız edecek başka kadın ürünleriyle karşılaşmamak için dolabın kapısını kapatıyorum. Ayağa kalkıp, biri içeri dalacakmış gibi kapıya bakıyorum, sonra nedense dolabı tekrar açıp parfümü çıkarıyorum. Tatlı kokuyu havaya bir kez sıkıp gözlerimi kapatarak kokuyu içime çekiyorum. Ally'nin teninde bu koku daha da güzel, koku onun mükemmel bir şekilde karışıyor.

Banyo kapısı çalınır ve irkilirim, cam şişeyi neredeyse düşürürüm.

"Benim neyim var böyle?" diye fısıldıyorum kendime, parfümü yerine koyup dolap kapısını olabildiğince sessizce kapatıyorum. Aklımı kaçırmışım belli ki.

"Bir saniye," diye kapıyı çalan kişiye sesleniyorum.

Sanki bunca zamandır ellerimi yıkıyormuşum gibi musluğu açıyorum, sonra kapıyı açıyorum ve karşımda dağınık sarı saçları ve uykulu ceylan gözleriyle Ally duruyor.

Gerçekten çok güzel. Uzun, tonlu bacaklarını gösteren ipeksi pembe pijama şortu giyiyor... ve omuzlarında küçük fiyonklar olan uyumlu bir üst. Harry ayaklarının yanında oturuyor ve yüzündeki yorgun ifade bana onun da fazla uyumadığını gösteriyor.

"Burası tamamen senin," diyorum ve ona dokunmamaya, bacaklarına tekrar bakmamaya dikkat ederek yanından geçiyorum.

Uykulu bir gülümsemeyle bana bakıp içeri giriyor. Sonra duruyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen... benim parfümümü mü kullandın?"

Harry onu banyoya kadar takip ediyor ve daha önce benim bacaklarıma yaptığı gibi onun bacaklarına sürtünüyor.

"Hayır, tabii ki kullanmadım" diyorum.

O sırtarak kapıyı kapatır.

Derin bir nefes alıp, kahvaltı aramak için mutfığa doğru yürüdüm ama Fisher ve Penn'i pahalı deri koltukta gelişigüzel uzanmış halde görünce durdum. Kırmızı plastik bardaklar ve kağıt tabaklar mutfak tezgahının, yerlerin her yerine dağılmıştı ve taşan çöp kutusundan dışarı taşıyordu.

Kahvaltı suya düştü.

Ellerimi yüksek sesle çırparak Penn'den bir inilti kopardım. Fisher hareketsiz kalır. "Hadi! Kalkın! Burayı temizleyip kahvaltı yapalım."

Penn gömleksiz, gömleği koltuğun yanındaki sehpanın üzerindeki lambanın üzerine atılmış.

Fisher gömlek giyiyor, ama pantolonu yere atılmış. *Hay sikeyim.*

Fisher'a doğru büyük adımlarla yürüdüm ve elimin tersiyle onu dürttüm, diğer elimle kot pantolonunu tutup kafasının üstüne attım. "Giyin, Archibald. Burada bir kadın yaşıyor, unuttun mu?"

O sızlanıyor ama kot pantolonunu kapıyor ve oturuyor.

Penn etrafına bakınıyor ve ben parmaklarımı şıklatıyorum. Bana bakıyor ve ben lambayı işaret ediyorum. Gömleğini fark edince gözleri fal taşı gibi açılıyor ve lambadan çekip başından çıkarıyor.

"Sanki bir fil sürüsü üzerime çullandı" diye mırıldanır, sesi kısık.

Fisher ayağa kalkar ve bir şekilde yırtmadan kot pantolonunu giyer. "Sen Kanadalı'sın, geyik sürüsü demek istemedin mi?"

"Açıkçası, benim geldiğim yerde geyikten çok ayı görürüz," diyor Penn sohbet eder gibi.

"Ne, yani her gün geyiklerin üzerinde Tim Horton's'a gitmiyor musunuz?" "Sadece pazar günleri. O gün bize ceza kesen çok fazla polis yok."

Gözlerimi devirip ellerimi belime koyuyorum. "Siz iki aptal, çenenizi kapatıp burayı temizlememe yardım eder misiniz?"

Yeğerlerimin oyun odasını toplamaları istendiğinde yaptıkları gibi sızlanıp somurarak, çocuklar sonunda işe koyulurlar.

Birkaç dakika sonra Ally ortaya çıktı. Felaketi görünce yüzünü buruşturdu. Saçlarını topuz yapmıştı ve ipeksi pijamalarını siyah tayt ve bol tişörtle değiştirmişti, çok şükür.

Hemen, hiç gürültü yapmadan, işe koyulur ve yardım eder. Lavabonun altından bir çöp torbası alır ve kırmızı bardakları ve rastgele çöpleri toplamaya başlar. Dün gece kokteyller için kullanılan alkolleri kaldırır ve tezgahı silerim. Bir saatten az bir sürede, loft yine pırıl pırıl olur, çoğunlukla benim ve Ally'nin sayesinde.

Sanki ikisinin de şu anda ne kadar boşuna yer kapladıklarını göstermek istercesine, Penn ve Fisher mutfağı oturma odasından ayıran büyük adaya dayalı dört bar taburesinden ikisine çöküyorlar. Penn yüzünü serin beton tezgaha dayayıp iç geçiriyor.

Fisher sırtını okşadı. "Her şey yoluna girecek dostum. Sadece biraz yemek yemeliyiz. Ve bir galon Gatorade."

Ally iç geçirip başını sallar. "İkiniz de çok bebeksiniz. Ben kahve yapayım."

O kahveyi hazırlarken, Fisher'ın lüks espresso makinesini bir profesyonel gibi kullanırken, ben buzdolabını açıyorum ve içinde taze dolmalık biber, peynir ve yumurta olduğunu görüyorum. Hepsini alıp omlet yapmaya başlıyorum.

"Sen en iyisisin Noah," diyor Penn, yüzü hala tezgaha yapışık halde.

"Bana borçlusun," diyorum alaycı bir gülümsemeyle, üniversitede kaç kez onun akşamdan kalma kışını yataktan kaldırıp omlet yaptığımı ve antrenmana zamanında yetişip koçun öfkesinden kurtulmasını sağladığımı hatırlatmama gerek yok.

Kahvaltıyı hazırlarken, Ally ve benim mutfakta sanki yıllardır birlikte yaşıyormuşuz gibi birbirimizin etrafında çalıştığımızı fark edemedim edemiyorum. Gerektiğinde o yolumdan çekiliyor, ben de aynısını yapıyorum.

Benim doğradığım biberlere burnunu kıvrınca durdum. "Omletinde biber istemiyor musun?"

O, öğürüyormuş gibi yapıyor. "Hayır, teşekkürler." "Peki ya ıspanak?"

"Kesinlikle hayır."

Penn sonunda tezgahtan başını kaldırıp bize bakıyor. "Ally, sebzelerini yemelisin."

"Yirmi yıldır mümkün olduğunca az yeşil şey yiyerek yaşadım ve bir öküz kadar sağlıklıyım."

Fisher sırtıyor. "Ally, lütfen Penn'in Kanadalı olduğunu ve hayvanlarla ilgili benzetmelerde *geyik* kullanmanı tercih ettiğini unutma."

Penn omuz silkiyor, açıkça her iki şekilde de umursamıyor.

"Peki. Ben bir geyik kadar sağlıklıyım," der gülerek.

Konuşmayı zar zor duyuyorum ve Ally'nin düşündüğünden daha genç olduğunu fark ediyorum. Onun Fisher ile aynı sınıfta olduğunu, dolayısıyla bizimle aynı yaşta olduğunu sanıyordum. Ama o benden iki yaş küçük. Peki, o ve Fisher nasıl arkadaş oldular?

Fisher ayağa kalkar ve mutfaka doğru yürür, protein tozu ve takviyelerle dolu bir dolabı açar. Vitamin ve antioksidanlarla dolu yeşil içecek karışımını çıkarır.

"Sana iki seçenek sunacağım Ally. Yeşil meyve suyu ya da sebzeler."

"Hey, o benim." Yeşilliklerime uzanıyorum, ama o benim ulaşamayacağım bir yere çekiyor, böylece alamıyorum.

Fisher kabı Ally'ye verir ve Ally, kapağı açıp koklamadan önce bir süre etiketi inceler. "İğrenç! Bunu içmem."

"İyi, çünkü o benim," diye homurdanırım ve biberleri tavaya eklerim.

Penn aniden bu anı seçerek akşamdan kalma halinden kurtulur ve mutfağa gelir, mutfağı daha da kalabalık hale getirir. "Kokusu kadar tadı da güzel, inan bana. Noah çok seçicidir ve yıllardır bu şeyi içiyor." Penn bana doğru yürür ve pazımı çimdikler. "Ve bak, onu ne kadar güçlü ve yakışıklı yaptı."

Ally'nin gözleri pazıma takılır ve onun bakışları altında yüzümün kızardığını hissederim. Penn'in elinden kolumu çekip, kimse yüzümü görmesin diye dönerek uzaklaşıyorum.

Buradan bir an önce çıkmam lazım... Önce parfümünün kokusunu alıyorum, sonra koluma baktığında on üç yaşındaki bir çocuk gibi kızarıyorum.

"Hey, dün gece beş bira içen ben değildim," Ally'nin kendini savunmak için söylediğini duyarım ve biberleri sotelerken içimden gülümserim. "Sağlığım hakkında ders almaya ihtiyacım yok."

"Haklı" sözleri, durduramadan ağzımdan çıkıyor. Mutfak sessizleşiyor ve üçünün bana baktığını görüyorum.

"Ne? Haklı. Onu rahat bırakın."

Omuz silkiyorum, onun sağlığı konusunda endişelenmediğimi göstermeye çalışıyorum. *Cidden, diyetine nasıl lif ekliyor ki?*

"Gördün mü, Noah benim tarafımda!" Ally zafer dolu bir gülümsemeyle bana bakarak böbürleniyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

İşime geri dönüyorum ve tezgahın üzerinde beni izleyen Harry'yi görünce irkiliyorum. "Ally, sağlığını umursamıyorsan, sorun değil, ama şu lanet kedini tezgahtan indir." Sözlerim istediğimden daha sert çıkıyor ve Ally'nin yüzündeki ifadeyi görünce, durumu yumuşatmak için ağzımı açıyorum ama vazgeçiyorum.

Kişisel bir şey değil, Ally.

Ama onunla yaşayacaksam, benden uzak durması gerekiyor. Dahası, benim de ondan uzak durmam gerekiyor. Burada önemli olana odaklanmalıyım, yani hayatımın en iyi hokey sezonunu geçirmeliyim.

Bunu başarmak için ara sıra pislik gibi davranmam gerekiyorsa, öyle olsun. Dikkatimi dağıtan hiçbir şey olmamalı. Çok güzel kokan ve gerçekten sebze yemeye başlaması gereken güzel oda arkadaşım bile.

CHAPTER 10

ALLEGRA

Görünüşe göre, üç profesyonel hokey oyuncusuyla bir Pazar sabahı yaşamak, üniversitede bir Pazar sabahı uyanmaktan çok da farklı değil: her yerde parti kalıntıları, akşamdan kalma şikayetleri, tonlarca kahve, kahvaltı ve televizyon.

Çocuklar bugün nadir bir izin gününe sahipler ve ben de yarın sabaha kadar dersim yok, yani bugün oda arkadaşlarımla kaynaşma günü olacak. Gerçi bir oda arkadaşımın bundan pek hoşnut olmadığını biliyorum.

"Ne izleyeceğiz?" diye soruyor Noah, pişirdiği tavayı yıkadıktan sonra.

"*Scarface*'i koy," diyor Fisher, kanepeye "oof" diye uzanırken, mucizevi bir şekilde kahvesinden tek bir damla bile dökmeden. Frisbee büyüklüğünde bir omletle tehlikeli bir şekilde yüksekte duran tabağını kucağında dengeliyor.

"Hayır. *Reservoir Dogs'u* izleyelim," diyor Penn, kocaman vücudunu Fisher'ın yanına uzanarak.

"Onu iki hafta önce izledik," diye sızlanıyor Noah, kanepenin diğer tarafına otururken.

Mutfak adasında bir an durup, buzdolabının yanındaki çıkartma tablosuna bakarken dudağımı ısırırım. Bu tablo, görünüşe göre, batıl bir hokey nedeni yüzünden küfür etmeyi önlemek amacıyla yapılmış. Üzerinde dördümüzün de isimleri yazıyor — Penn, taşındığım gün benimkini de eklemiş — ve isminin yanında tek bir çıkartma olmasa da, dahil edildiğim için mutluyum. Bu, ne kadar rastgele bir kural olursa olsun, ev kurallarının bir parçası. Ve dün gece

dün geceden sonra, Noah ve benim bir tür oda arkadaşlığı ateşkesi yaptığımızı düşünmüştüm, ama şu anda bana yine açıkça kızgın ve sabah ilerledikçe sallantıda olan dostluğumuz çökmüş gibi görünüyor.

Nedenini bilmiyorum, ama Harry'nin gece yarısı Noah'ın odasına gizlice girmesinin işleri hiç de kolaylaştırmadığından eminim. Bu sabah, sanki utanç içinde yürüyen bir kedi gibi oradan sıvıştığını gördüm.

Hem benim hem de Bay Styles'ın savunması olarak, Noah yatak odasının kapısını açık bırakmıştı... yani bir nevi arkadaşlık istiyordu.

Tipik soğuk kedi tavrıyla, Harry her zaman onu nefret eden insanları sever. Ve tipik insanları memnun etme tavrıyla, Allegra olarak ben de her zaman beni sevmeyen insanların beni sevmesini isterim.

Bu da, Noah'ın 3B'deki varlığımdan ne kadar rahatsız olduğu beni rahatsız ediyor.

"Çabuk ol ve buraya gel Ally; karar oyuna ihtiyacımız var," diyor Penn kanepeden.

Burnumu kırıştırıyorum. "İkisi de değil."

"Yararsız," diyor Penn, küstah bir gülümsemeyle. "Peki ya *Switchblade*, ne dersin?"

Burun kıvrıyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Şu anda tüm zamanların en iyi aksiyon filmi serisini eleştiriyor musun?" Gözleri büyür. "Çünkü öyleyse, artık arkadaş olamayız."

Ona küçük bir selam ve sırtıyla karşılık veriyorum. "O zaman tanıştığımıza memnun oldum."

Fisher tembelce gülümser. "Carter Callahan'ın annen dışında birini baştan çıkarmasını izlemek senin için garip olduğu için mi?"

"İğrenç. Babamın kimseyi *baştan çıkarmasını* görmek istemem, annem dahil."

Penn'in çenesi neredeyse yerinden düşüyor. "Kes sesini. Carter Callahan senin baban mı?"

"Teknik olarak üvey babam," diyorum omuz silkerek. "Ama evet, annemle evli ve ona baba diyorum."

"Vay canına." Penn düşük bir ıslık çalar.

"Ella Hernandez'le tanıştırması için annene sormaya zahmet etme. Ben denedim ve reddedildim," der Fisher, babamın franchise'daki süpermodel rol arkadaşına atıfta bulunarak.

"Yazık," Penn dudaklarını büküyor.

Noah ise hiçbir şey söylemiyor. Koyu renkli gözleri bana dikilmiş, ama ne düşündüğünü veya hissettiğini hiç belli etmiyor.

Muhtemelen beni yargılıyor, şımarık bir Hollywood prensesi olarak büyüdüğümü düşünüyor.

Bu, gerçeklerden daha uzak olamazdı. Annem ünlü bir aktörle evlendiğinde, küçük dubleksimizden taşınıp Atlanta'nın sakin bir banliyösünde çok daha güzel bir eve taşınmamız dışında hayatımız pek değişmedi. Babam çok alçakgönüllü ve ayakları yere basan biridir ve biz de kamuoyunun gözünden uzak, oldukça normal bir hayat sürüyoruz. Annem böyle olmasını seviyor. Hepimiz seviyoruz.

Babamın parası ve şöhretinin bana kapılar açmasına da asla izin vermedim. USG'ye dans bursu almak için çok çalıştım ve artık üniversiteye gitmediğim için, San Francisco'da kendi masraflarımı karşılayabilmek için iş bulmayı önceliğim haline getirdim. İhtiyacım olursa bana hemen yardım edeceğini bilsem de, onu asla bu şekilde hafife almam. Onu seviyorum çünkü bana karşı iyi bir baba, hepsi bu.

"*Switchblade'i* izlemek istiyorsanız, ben odama gidebilirim," diyorum. "Siz patlamaları ve bolca silah sesini izlerken, ben de *Matchmaker Mansion'i* izleyeyim."

"Bikinili Ella Hernandez'i unuttun," diyor Penn.

"Ve babanın onunla teknede yaptığı ateşli seks sahnesini de," diye ekledi Fisher sırtarak.

Protestolarımla ellerimi kulaklarıma kapatıyorum. "Kesin şunu yoksa kusacağım."

Çocuklar gülüyor.

"Bu *Matchmaker Mansion'ın* tüm bu heyecanı da neyin nesi?" Penn merakla sorar. "Sosyal medyada herkes bunu konuşuyor."

"Ohhh, çok güzel!" diye cevap veriyorum. "Bir grup bekar insan bu devasa malikanede birlikte yaşıyor ve her hafta çiftler halinde eşleştirilerek çeşitli yarışmalarda yarışıyorlar."

Fisher parmaklarını şıklatıyor. "O programı biliyorum! Eski sevgililerimden biri bu sezon o programda."

"Kim?!" diye soruyorum. "Zoey."

"Olamaz!"

Penn televizyonu işaret eder. "Tamam, bunu izlemem lazım."

"Ben de," der Fisher ve uzaktan kumandayı bana atar. "Aç şunu!"

Kolayca yakalayıp oturma odasına doğru ilerlerken Noah'ın yüzünü görürüm. Hiç etkilenmemiştir.

"Şimdi de tırnaklarımızı boyayıp birbirimizin saçlarını örecek miyiz?" diye sordu, uzun bir iç çekişle.

"Cinsiyet stereotiplerini bırak, Downsby." Fisher onun kafasına bir şaplak atar. "Ayrıca, son zamanlarda *Reservoir Dogs'u* izlediğimiz için şikayet eden sendin, belki de reality TV'ye geçmek eğlenceli olur." Sırıtarak ekler. "Daha önce bana hatırlattığın gibi, artık burada bir kadın yaşıyor."

Noah, *Matchmaker Mansion'ı* bir saniye bile izlemektense, paraşütsüz olarak balkonumuzdan atlamayı tercih edecekmiş gibi görünüyor, ama şu anda üçü bir aleyhimize, bu yüzden sezonun ilk bölümünü açarken biraz sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Seçimim hakkında söyleyecek başka bir şeyin var mı, Noah?" diye gülümseyerek soruyorum, sesimdeki meydan okuma tonunu gizleyemiyorum.

"Beş dakika şans vereceğim," diye homurdanıyor Noah, kanepenin yastıklarına yaslanarak. "Ama sadece çok yorgun olduğum için hareket edemiyorum."

Kanepe çok büyük olmasına rağmen, üç çocuğun iri vücutları üzerinde uzanmış durumda, fazla yer kalmamış. Aslında, kalan tek yer Noah'ın hemen yanındaki köşe.

Reality şovun giriş müziği oturma odasındaki surround hoparlörlerden yankılanırken, bir an tereddüt ettikten sonra yere oturmaya karar verdim ve bacaklarımı önüme uzattım.

Daha yeni yerleşmişken Noah öne eğilir ve ağzı kulağıma yaklaşır. "Yere oturmana gerek yok, biliyorsun. Burada bolca yer var."

Nefesi boynumu gıdıklıyor ve cildimde bir yangın gibi yayılan sıcaklık dalgası beni şok ediyor.

Penn ve Fisher'a bakıyorum, ikisi de şova dalmış, televizyona bakıyorlar, ben de Noah'a bakmak için dönüp yüzümün çok kızarmadığını umuyorum.

"Senin alanına girmek istemedim," diyorum açıkça.

"Zaten benim alanıma girdin, Ally." Alçak sesli fısıltısı neredeyse bir inilti gibidir. "O zaman kanepede de oturabilirsin."

Onun bu sıcak ve soğuk tavırları beni şok ediyor. Yine de kendimi yerden kalkıp kanepenin köşesine kıvrılmış buluyorum. Bana yer açmak için biraz yana kayıyor, ben de dizlerimi çeneme çekip kollarımı bacaklarımın etrafına sarıyorum. Kolum yanlılıkla

ve o keskin bir nefes alıyor. Onun uzaklaşmasını bekliyorum, ama uzaklaşmıyor.

Ben de çekilmiyorum.

Noah ile ilgili her şey... kafa karıştırıcı. Huysuz ve somurtkan, ama dün gece beni güvende hissettirecek şekilde korudu. Benden uzaklaşmak istiyor gibi görünüyor, ama şu anda o kadar yakın ki, cildindeki sandal ağacı ve çam kokulu vücut şampuanının kokusunu alabiliyorum. Kolunun benimkine değdiği noktadan yayılan ısıyı hissediyorum.

Aramızdaki gerilim yoğun, hissedilebilir, neredeyse havada parıldıyor gibi, yan yana oturup televizyon ekranına bakarken. *Bunu hissedenden tek kişi ben miyim?*

Bir bölüm izliyoruz. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Noah dahil tüm çocuklar diziye bağımlı hale geliyor.

Ve Noah'ın kolu, benimkine bastırılmış halde, hiç kıpırdamıyor.

Beş dakika için çok fazla.

CHAPTER 11

NOAH

Kutlama partimizden bu yana bir hafta geçti... ve o zamandan beri oynadığımız iki maçı da kaybettik.

Belki de kutlama biraz erken oldu.

Bugün sabahki antrenman boyunca çok gergindim ve bu, buz üzerindeki performansına da yansıdı. Son maçımızda yaptığım aptalca hata yüzünden hala kendime kızıyorum, bu hata diğer takıma galibiyeti gümüş tepside sundu. Takım arkadaşım bu hatayı bana kolay kolay unutturmayacak.

Sandine'in bana pek de sevgi dolu olmayan bir şekilde "Nepo Baby" diye hitap etmesi ve geçen hafta partimizde Ally'ye karşı tam bir pislik gibi davranması nedeniyle onunla aynı takımda oynamak zaten zordu... ama şimdi bana lanet olası puck'ı bile zar zor veriyor. Kendi takım arkadaşım benimle işbirliği yapmıyorsa, nasıl oyunumu geliştirebilirim ki?

Sabahtan beri power play koçumuzla çalışıyoruz ve antrenman bitmeden önce son bir alıştırma yapıyoruz. Takım arkadaşlarım ikiye ayrıldı, yarısı beyaz antrenman forması giyip deplasman takımı olarak oynuyor, diğer yarısı ise mor formayı giyip ev sahibi takım olarak oynuyor.

Sandine ve ben maalesef mor giyiniyoruz ve power play koçunun bizi birbirimizle işbirliği yapmamız için bir araya getirdiğini varsayıyorum.

Ama bunun bir faydası yok. Sandine şu anda puck'ı elinde tutuyor ve ben tamamen boşum. Göz teması kurmak umuduyla ona bakıyorum ama beni görmezden geliyor.

Mor giyen diğer oyuncuların hepsi çevrilmiş durumda. Ama bu sadece antrenman ve gerçek bir maç bile değilken bana pas verecek mi?

Hayır.

Puck'ı Carver'a paslıyor, ama Carver yakalayamıyor. Beyaz formalı Fisher, bizim savunma alanımıza koşarak giriyor ve bir breakaway ile gol atıyor.

Puck ağın arkasına çarptığında, ısıklık çalar ve bir kartal gibi kollarını çırpır.

Sevimli aptal.

Koç Anderson yüksek sesle düdüğünü çalar ve kolunu sallayarak bizi bankın etrafında toplanmamızı işaret eder.

"Fisher, bugün iyi iş çıkardın," der koç, Fisher'ın ilgisinden gurur duyarak. "Sandine, başını dik tutmalısın. Mümkün olduğunca açık ve kaleye yakın olan oyunculara pas vermelisin. Downsby orada tamamen açtı, ama sen onu görmedin."

Koç, sözünü vurgulamak için koyu renkli kaşlarından birini kaldırır. Sandine'in çenesi seğirir, ama onaylayarak başını sallar.

Koç Anderson ve Koç Slater oyunculara birkaç ipucu daha verdikten sonra soyunma odasına gideriz.

Pedlerimi daha yeni çıkarmıştım ki biri bana çarptı ve beni duvara doğru savurdu. Ellerimi duvara dayayarak dengemi sağladım ve tam o sırada Sandine'in hiçbir şey olmamış gibi yanımdan geçip gittiğini gördüm.

Dışlerimi sıkıca sıkıyorum. Soyunma odasında kavga çıkaran ve olay çıkaran biri değilim. Duygularımı kontrol altında tutmayı severim ve buz üzerinde nadiren kavga ederim ya da ceza alırım. Ama şu anda ona yumruk atmak istiyorum. Bu dürtü o kadar güçlü ki, yumruklarımı yanımda sıkıyorum.

Penn öne çıktı. Bu adam doğası gereği çok sakın biridir, ama kavgadan kaçan biri de değildir. "Bir sorunun mu var, Sandine?" Sırıttı. "Yani, açık oyunculara pas verememen dışında?"

Sandine durur ve bize sert bir bakış atar. "Güvendiğim takım arkadaşlarıma pas veririm. Burada yerlerini hak eden ve beraberlikte beş dakika kala aptalca cezalar almayan takım arkadaşlarıma."

"Hepimiz hata yaparız dostum. Sen bile. O faul kararı tam bir şaka gibiydi, bunu hepimiz biliyoruz," diyor Penn.

Fisher boğazını temizler ve ona baktığımızda, gri Calvin Klein boxer şortu dışında tamamen çıplak olduğunu görürüz. Elindeki telefonu okur: "Sandine'in geçen sezon aldığı cezalar şöyleydi: yüksek sopa kullanma nedeniyle beş, buzda çok fazla oyuncu olması nedeniyle iki, faul nedeniyle beş ve ofsayt nedeniyle iki gol

offside olduğu için iptal edildi." Fisher dramatik bir şekilde derin bir nefes alır. "Çocuklar, sizin yerinizde olsam, Sandy'ye puck'ı vermeden önce dikkatli olurum."

Sandine öfkelenir, yüzü kızarır. Ama Fisher'ın küstahlığına karşılık vermek yerine, tüm öfkesini bana yöneltir. "Bu ikisinin senin için tüm savaşlarını yapmasını seviyor musun, Nepo Baby?"

Konuşmak için ağzımı açarım, ama sonra Koç Anderson'ın Sandine'in hemen arkasında belirdiğini görürüm. Ne kadar süredir odada olduğunu veya ne kadarını duyduğunu bilmiyorum.

"Sandine," diyor koç, sesi ürkütücü bir şekilde sakın. Sandine ona dönüp bakıyor.

"Takım arkadaşlarına saygılı davranmanı öneririm. Bu odadaki herkes, çaylaklar da dahil, burayı hak ediyor. Onlar sadece Lions organizasyonu tarafından seçilmediler, aynı zamanda zorlu bir antrenman kampından sonra da seçildiler. Sadece yönetim tarafından öne çıkan oyuncular sözleşme aldı. Geri kalanlar deneyim kazanmak için AHL'ye gönderildi." Kayınbiraderim Sandine'den biraz daha uzundur ve kollarını kavuşturarak ona yukarıdan bakar. "Burası lise değil ve soyunma odasında birbirimizi zorbalık yapmıyoruz. Anladın mı?"

"Anladım," der Sandine, yüzü kıpkırmızı.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Koç Anderson arkasını dönüp kapıya doğru yürür. Ayrılmadan önce, omzunun üzerinden "Downsby, duşunu alır almaz ofisime gel" der.

Bununla birlikte, o gider ve bir anda Sandine, kızarmış yüzlü ve azarlanmış halinden tekrar kocaman bir sırıtışa geçer. Mitch, her şeyi daha da kötü hale getirdiğinin farkında değildir. Şimdi tam bir korkak gibi görünüyorum.

"İnanılmaz," der Sandine alaycı bir şekilde, tamamen yersiz bir büyük penis enerjisiyle uzaklaşırken.

Utançtan odadan kaçmak istiyorum, ama bu benim sert ve kendimi savunabilecek biri gibi görünmeme yardımcı olmaz. Ve en kötüsü, Sandine'in bana kızgın olması yanlış değil. En son ne zaman bu kadar aptalca bir şey için ceza aldığımı hatırlamıyorum. Renegades kaptanının bunu kasten yaptığını ve olayı olduğundan farklı göstermeye çalıştığını yemin ederim.

Ama daha önce de pisliklerle oynamıştım ve daha dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Kafamı yüzde yüz oyuna vermeliydim.

Bu sezon odaklanmak ve NHL'ye ulaştığım için kendimi rehavete kaptırmamak istesem de, dikkatimin dağıldığını hissediyorum.

Geçen Pazar, Ally ve ben kanepede yan yana otururken, sanki görünmez bir ip ile birbirimize bağlıymışız gibi hissettiğimden beri böyle. Onun aptal şovunu izlerken, aramızdaki o ip daha da gerginleşiyor gibiydi. Onu rüyamda görüp duruyorum ve bu kafamı karıştırıyor.

Sonra uyanıyorum ve parfümünün kokusu beni sarıyor, her yerde. *O* her yerde. Fisher ile sohbet ederken mutfakta sağlıklı, işlenmiş yiyeceklerini pişirirken gülüyor. Penn ona saçma sapan Kanada deyimlerini öğretirken Penn'in yanında kanepede uzanıyor. Lanet Harry Styles'ı (kişi, kedi değil) telefonunun hoparlörlerinden dinleyerek banyoda duş alıyor. Lanet kediden bahsetmişken, artık her gece benimle uyuyor... Muhtemelen berbat uyuduğum bir başka neden.

Bütün gece birkaç adım ötede olduğunu bilmek sandığımdan daha zor. Keşke bu çekiciliği bastırabilsem, görmezden gelebilsem. Ama ne zaman arkamı dönsem, o orada, yabani çiçeklerle dolu bir tarlanın ortasında taze pişmiş kek gibi kokuyor. Bu kesinlikle saçma bir düşünce, ama işte buradayım. Aklımı kaçıyorum.

Belki de Penn ve Fisher'ın oyun kitabından bir kart alıp biriyle takılmalıyım. Gerginliğimi atmalıyım.

Ama nedense bunun yardımcı olmayacağını biliyorum. Çünkü sonra eve döndüğümde Ally, aptal kedisini kucağında tutmuş, aptal uzun, bronz bacaklarıyla orada duruyor olacak.

Duş alıp giyinirken, aklımdan oda arkadaşım çıkmıyor. Mitch'in ofisine vardığımda, omurgam o kadar sertleşmiş ki, en ufak bir dokunuşa kırılabilirmiş gibi hissediyorum.

Kayınbiraderim ve koçum beni bekliyor, masasında ayak bileklerini çaprazlamış oturuyor. Masasının karşısındaki kahverengi deri koltuklardan birine çöküyorum.

"İyi misin, Noah?" Sesi nazikti, tıpkı yıllar boyunca her zaman olduğu gibi, benim için bir baba figürü olarak devreye girip beni koruduğu zamanlardaki gibi.

Her zaman saygı duyabileceğim, baba figürü olabilecek iyi bir adamın olması için minnettarım. Ama şu anda beni sinirlendiriyor.

"Hayır, iyiyim değilim." Gülmeden gülümserim ve başımı sallarım. "Çocuklar bana Nepo Baby lakabını takmışlar ve tam kendimi savunmak üzereyken... tahmin et kim bebeği kurtarmaya geldi?" Kaşlarımı kaldırırım.

Mitch yüzünü buruşturur. "Üzgünüm."

"Evet, Mitch babacığım günü kurtardı."

Bana eğlenceli olmayan bir bakış attı. "Dinle, üzgünüm. İşleri daha da kötüleştirmek istemedim. Sana bu kadar kötü davrandıklarını fark etmemiştim."

Nemli saçlarımı elime alıp gezdiriyorum. "Beni ilk sıraya koydun çünkü senin kayınbiraderinim, değil mi?" Cevabını beklerken göğsüm endişeyle sıkışıyor.

"Hayatta olmaz. Gerçekten bunu yapacağımı mı sanıyorsun?" Ayak bileklerini açıp ayağa kalkar. "Bunun senin ilk sezonun olduğunu biliyorum, Noah. Ama birçok yönden, bu benim de ilk sezonum. Sana hiçbir iyilik yapmayacağım, çünkü maçları kazanmak istiyorum. Kendimi bir koç olarak kanıtlamak istiyorum." Benim yanımdaki sandalyeye oturdu. "Seni oraya koydum çünkü güçlü yönlerin o hattaki diğer oyuncularla iyi uyum sağlıyordu. Ve bilgin olsun, bu benim fikrim bile değildi. Slater'ın fikriydi. Ben sadece onunla aynı fikirdeydim."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

"Benim koçun olmamın senin için garip olduğunu biliyorum, ama biraz zaman ver, diğer oyuncular da senin neler yapabileceğini görecekler. O zaman senin onların takımında olduğuna ve başka bir takımda olmadığına sevinecekler."

Gözlerimi devirdim.

Mitch sırtıyor. "Sana bir şey söyleyeceğim, ama bunu kendine saklamalısın."

Ona yan gözle bakıp başımı salladım.

"Joey Garner'ı tanıyor musun?"

Burnumu çekerim. "Lions takımının sahibi mi? Tabii ki tanıyorum."

"Senin üniversite formalarını cam bir vitrinde saklıyor." Bir an durur, bir kaşını kaldırır. "Ve onu Gretzky'nin formalarının hemen yanına asmış," diye fısıldar Mitch.

Gözlerim büyür. "Dalga geçiyorsun."

"Yemin ederim şaka yapmıyorum. Üniversite boyunca gözü üzerindeydi, evlat." Mitch sırtır.

O kadar güçlü bir rahatlama dalgası kaplar ki, oturuyor olduğum için çok mutlu olurum. Mitch, NHL'de yeni bir koç olabilir, ama bana bunu söyleyerek ne yaptığını çok iyi biliyordu. Çünkü benim için, yardımcı koç ve Lions'ın sahibinin benim takım için değerli olduğuma inandığını duymak, Carver ve Sandine'in kafama yerleştirdiği şüphelerin bir kısmını ortadan kaldırmak için yeterliydi.

Mitch sırtıma bir el vurur. "Bu akşam yemeğe gelmeye ne dersin? Yeğenlerin seni görmek için yalvarıyor."

Gölümsedim, bu ofise ilk girdiğim zamankinden çok daha hafif hissediyordum. "Evet, iyi fikir."

Mitch ve Andie'nin evinde akşam yemeği yemek, Ally'den biraz uzaklaşmam için de iyi bir fırsat olacak.

CHAPTER 12

ALLEGRA

"Peki... Ne düşünüyorsun?" Fisher, Baker Plajı'nın kumlarına adımımızı attığımızda kollarını genişçe açarak ve gösterişli bir şekilde dönerek soruyor.

Gülümsüyorum. Gökyüzü masmavi, güzel bir gün ve Ekim sonunun güneşi omuzlarımı ısıtıyor. Hava tuz kokuyor, Golden Gate Köprüsü'nün manzarası muhteşem ve ben... mutluyum.

"Bayıldım," diyorum ona. "Şehrin içinde plaja gidebilmek gerçekten harika."

"Winnipeg gibi bir yere seçilmediğim için minnettarım." Fisher taklit bir titreme yapıp gülümsüyor. Benim gibi o da Atlanta bölgesinde büyümüş ve hemen ardından USG'ye gitmiş, bu yüzden California sahilinde yaşamak onun için de benim için olduğu kadar yeni bir deneyim olmalı.

"Antrenman nasıldı?" Plajda dolaşmaya başlıyoruz, etrafta uzanan, frizbi oynayan, kumda koşan ve ufukta köprünün muhteşem manzarasının tadını çıkaran insanlarla dolu.

Bugün saat üçe kadar çalışmıyorum, bu yüzden Fisher bu sabah antrenmanı bittiğinde güneşin tadını çıkarmak ister miyim diye mesaj attığında, bu fırsatı hemen değerlendirdim. Yeni çalışma programım yoğunlaştığı ve erkekler arka arkaya iki deplasman maçı olduğu için tüm hafta boyunca oda arkadaşlarımı neredeyse hiç görmedim, ama yalnız hissetmedim. Daha yoğun ders programım sayesinde, Golden Gate Grooves'daki dans eğitmenim Cora'yı ve kızları derslerime katılan bazı anneleri daha iyi tanıma fırsatı buldum.

Paige'in annesi Andie, en sevdiğim annelerden biri. Kendi annemi hatırlatan bir şekilde nazik, sıcak ve misafirperver.

Fisher yüzünü buruşturdu. "Zordu."

"Oh hayır." Sempatikle dilimi şaklatıyorum. "Koçlar arka arkaya yenilgilerinizden dolayı sizi cezalandırıyor mu?"

Fisher şakacı bir şekilde beni hafifçe itti. "Bana bunu hatırlatma, Ally," diye inledi, ama sonra şakacı ifadesi ciddileşti. "Hayır, daha çok takımdaki Justin Sandine adındaki pislik herkesi sinirlendiriyor."

Sandine.

Noah, geçen hafta partide bana asılan adama böyle demişti.

"Onunla tanıştım," diyorum sıkı bir şekilde, elimde tuttuğum kahve fincanını sıkıca kavrarken.

"Başın sağ olsun." Fisher burnunu çekerek alnını kırıştırdı. "O zaman onun ne kadar pislik olduğunu zaten biliyorsun. Takımın iyiliğini ikinci plana atıp egosunu ön plana çıkararak Downsby'ye tüm öfkesini boşaltıyor." "Noah'ı sevmiyor mu?" diye sordum, öğle güneşinin altında Fisher'a bakarak gözlerimi kırıştırdım.

güneş ışığı altında Fisher'a bakarak gözlerimi kırp

"Hayır." P harfini vurgulu söylüyor. "Hiç sevmiyor. İlk günden itibaren Noah'ın takımda yerini hak etmediğine ve kayınbiraderi koç olduğu için buraya geldiğine karar verdi."

"Bu çok aptalca ve açıkça yanlış." Erkeklerin Mitch Anderson'ın, Andie'nin kocasının Lions'ın koçu olduğunu söylediklerini hatırlıyorum. Bunun Noah'ı nasıl olumsuz etkileyebileceğini şimdiye kadar hiç düşünmemiştim, ama şimdi anlıyorum ve bu yüzden onun için içim acıyor.

Ünlü bir üvey babam olması, birçok insanın benim için kapıların açıldığını düşünmesine neden oldu. Bunun nedeni, ailem evlendikten sonra aldığım soyadım Callahan'dı, benim çalışkanlığım değildi. Bu, üniversitede karşılaştığım en büyük sorunlardan biriydi. Babamın soyadını gizli tuttum, ama insanlar kaçınılmaz olarak öğrendi ve ikinci sınıfta sahne sanatları bölümünün dans gösterisinde başrolü aldığımda, birçok üst sınıf öğrencisi bunun dans yeteneğimden çok babamın kim olduğu nedeniyle olduğunu düşündü.

Ve tabii ki, bu sonbaharda okula döndüğümde olanlar bu varsayımı daha da kötüleştirdi.

"Anlat bana," diyor Fisher öfkeyle. "O adam tanıdığım herkesten daha çok çalışıyor. Hiç eğlenmeye, stres atmaya, randevuya çıkmaya, hatta biriyle takılmaya zaman ayırmıyor. Sanki lanet hokey sopasıyla evliymiş gibi.

Yanlış anlama, ben de sporu seviyorum, ama tanrım, spor dışında da bir hayatım var. Bence Downsby'nin de olmalı."

"O... kimseyle çıkmıyor mu?"

Fisher bana yan gözle bakıyor. "Bütün konuşmamdan anladığın bu mu?"

"O benim karşımda oturuyor," diye karşılık veriyorum. "Geceleri kulaklık takmam gerekip gerekmediğini bilmek iyi olur."

Ama bunu söylerken bile, kızardığımı gizlemek için başımı çeviriyorum. Noah'ın kiminle takıldığını ya da takılmadığını umursadığımdan değil. Sadece bana bakışları kafamı karıştırıyor. En iyi ihtimalle beni tolere ediyor gibi, diğer iki oda arkadaşım ise benimle birlikte olmaktan gerçekten keyif alıyor gibi görünüyor. Ama öte yandan, bana bu şekilde bakan tek erkek o. O koyu renkli gözleri üzerimde dolaştığında midem her seferinde altüst oluyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde...

"Bildiğim kadarıyla, buna gerek yok. Noah, en azından benimle yaşadığı süre boyunca bir keşiş gibi davrandı." Fisher, müstehcen bir sesle kıkırdar. "Ama diğer yandan, benim ve Penn'in dairesinin tarafında..."

Burun kıvrıp elimi kaldırıyorum. "*Lütfen* daha fazla konuşma."

Bana gülümser, sonra başını eğip önündeki kumu tekmeler. Birkaç adım sessizce yürüdükten sonra, neredeyse tereddütle konuşmaya başlar. "Bu arada, bu konuyu açmışken... Sana danışmak için uygun bir fırsat arıyordum, ama şimdiye kadar baş başa kalacak vaktimiz olmadı." Bana bakar, genelde neşeli olan yeşil gözlerinde endişe belirir. "İyi misin, evlat?"

"Çoğunlukla iyiyim," diyorum ona. Archibald Fisher, o gece olanları gerçekten bilen tek kişi. "Buraya taşınmadan öncekinden daha iyiyim."

Fisher'ın ağzı bükülür. "Hala bazı USG grup sohbetlerindeyim ve... bu dönem başladığında senin hakkında söylenenleri duydum." Onun sözleri üzerine gözlerimi kapatırım ve o hemen ekler: "İstemiyorsan bu konuyu konuşmak zorunda değiliz."

"Hayır, konuşabiliriz." Yutkunuyorum. "Muhtemelen *konusmalıyız*."

Yürümekten vazgeçip, temiz bir kumlu alana oturduk. Fisher beyzbol şapkasını ters çevirdi ve bana dönerek baktı. Ben kumlara bakarak parmağım ile desenler çizdim. "Ama önce şunu söyleyeyim, o söylentiler yüzünden ayrıldım."

Ne kadar acı verici olsa da, arkamdan beni aldatan ve sürtük olarak nitelendiren fısıltıları kaldırılabildim. Hatta tüm arkadaşlarımla bana sırt çevirip, onlarla yaşamam için yaptıkları daveti geri almalarını bile kaldırılabildim.

Ama bu dönem yine Tyler Whelan'ın dans partnerim olması benim için dayanılmazdı. Her Şey yolundaymış gibi davranıp onun bana gülümsemesine, *bana dokunmasına izin veremezdim.*

Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

Yavaşça nefes veriyorum. "Ondan uzaklaşmam gerekiyordu."

"Olanları hiç bildirdin mi?" Fisher, kelimelerini dikkatlice seiyormuş gibi yavaşça sorar.

"Bildirecek bir Şey yoktu."

"Allegra." Fisher gözlerimin içine bakar, çok ciddidir. "O pislik sana saldırdı; ne demek bildirecek bir Şey yok?"

Annem seks konusunda bana her zaman açık sözlüydü ve bana rızanın önemini öğretti; bir Şey olmadan önce erkeğin senin tam rızanı almasının önemini.

Fisher bizi bulduğunda Tyler'la olanların rızaya dayalı olmadığını kendi adım kadar iyi biliyorum.

Ama tüm durum ne kadar korkutucu olsa da, rapor edilmeye değer bir Şey *aslında* olmadı. Fisher, Tyler bana fiziksel olarak zarar vermeden önce odaya daldı. Ve başlangıçta beni isteğim dışında o yatak odasına sürüklemiş de değildi.

Üstelik, Tyler'ı ilk öpen bendim.

Onunla yukarı çıkmayı kabul eden, isteyerek elini tutan bendim.

Yukarı çıktığımızda onunla seks yapmak istediğimi düşünmesine neden olan bendim, oysa tek istediğim partiden uzak, sessiz bir yer bulup onunla konuşmak ve onu pmekti.

"Hadi ama Allegra, birdenbire bana dokunmamı istemiyormuş gibi davranmayı bırak."

"Rahatla artık... Bütün bir dönem boyunca beni tahrik edip, bana çok yakın dans edip, beni istediğini bildiğin hareketler yaparak, soğuk davrandığını gerçekten yutacağımı mı sanıyorsun?"

"Bunu bana sen yaptın."

Korkuyla titreyerek, o korkunç anıları kafamdan silmeye çalışıyorum.

"Sadece pŐyorduk, sonra o benim rahat hissettiğimden daha ileri gitmeye çalıştı." Parmaklarımı kuma daha da gmyorum, çok soğuk ve

sıcak ve kuru yüzey tabakasının altında nemli. "Ama sonunda beni hiçbir şeye zorlamadı..." Ona minnetle bakıyorum. "Hepsi senin sayende."

"Onu öldürmeliydim." Fisher dişlerini sıkarken solgun elmacık kemiklerine kızıl bir kızarıklık yayılır. "Aşağılık pislik."

Fisher'ın, Tyler ve benim bulunduğumuz yatak odasının kapısından geçiyor olması için sonsuza kadar minnettarım. Onu durdurmam için yalvardığımı duydu. *Hayır* dediğimi duydu.

Ve bir saniye bile kaybetmeden kapıyı açıp Tyler'ı benden çekip duvara itti. Onu evden attıktan sonra, hemen geri gelip iyi olup olmadığımı kontrol etti.

Sarhoş, kafam karışık ve tamamen utanmıştım. Fisher'ın polisi aramasını reddettim. Arkadaşlarımı bulmasını istediğinde de hayır dedim. Ona iyi olduğumu ve yalnız kalmak istediğimi söyledim. O da beni dışarı çıkarıp güvenli bir şekilde taksiye bindirdi, ama önce numarasını telefonuma kaydetti ve bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi.

Beş ay sonra, başka çarem kalmadığında onu aradım. Ve bu şekilde, şu anda buradayım.

"Ve şunu da belirtmek isterim," diye devam etti Fisher. "Hâlâ onu ihbar etmen gerektiğini düşünüyorum. Ama bu sana kalmış bir karar ve ne yaparsan yap, seni her halükarda destekleyeceğim."

Sözleri nazik, ama ben araştırmamı yaptım.

Eğer bir şey bildirirsem, sonuçta benim sözüm onun sözüne karşı olacaktır. O gece hepimiz içiyorduk. Tyler, o zamanlar da, şimdi de USG'nin altın çocuğu, orada herkesin sevdiği biriydi. Bana zarar vermedi ve ben de başlangıçta onunla isteyerek yukarı çıktım. Oh, ve olayın olduğu sırada bir kız arkadaşı olduğu ortaya çıktı. Ayrıldıklarını iddia ettiği ama aslında ayrılmadıkları bir kız. Şimdi benden nefret eden acımasız bir kız arkadaş, çünkü onun arkasından erkek arkadaşıyla birlikte olmaya çalıştığımı düşünüyor ve Tyler'ı savunuyor.

Muhtemelen, herhangi bir şey söylemek beni daha da küçük düşürecek ve onun bileklerimi tutup gömleğimin içine ellerini soktuğu, yüzüme pis kokulu nefesini üfleyerek bana iğrenç hakaretler yağdırdığı, insanların yüzüme bakıp bana yalancı dediği anları sürekli yeniden yaşamak zorunda kalacağım.

"Bu olayı nasıl ele aldığın için sana sonsuza kadar minnettarım," diyorum Fisher'a kararlı bir şekilde başımı sallayarak. "O gece beni kurtaran sendin, sonra da benimle birlikte yaşamama izin verecek kadar naziktin."

"Şanslıyım ki sen çok iyi bir oda arkadaşı oldun." Fisher, o geceki konuşmanın bittiğini anlayarak gülümser ve kolunu omzuma atar. Beni dostça bir kucaklamaya çeker. "Biliyorsun, her zaman arkadayım Ally. Artık benim için küçük bir kız kardeş gibisin, bu yüzden istesen de istemesen de, artık benden kurtulamazsın."

Ona minnetle gülümserim. Bir arkadaşımın olması çok güzel, özellikle de USG'deki insanların söylediği gibi biri olmadığımı bilen bir arkadaşımın.

İşler yoluna giriyor.

Kumdan kalkıp esniyoruz. Fisher'a veda ederek sarılırken ve işe gitmek için arabayı reddedip biraz daha yüzümde güneşin tadını çıkarmak için yürümeyi tercih ederken, bu dört kelimeyi kendime tekrar tekrar söylüyorum.

Yürürken, güneşli yeni bir bakış açısı kazanma girişiminin Noah hakkındaki düşüncelerimle gölgelendiğini çabucak fark ettim. Takım arkadaşlarıyla sorunları olması çok kötü, ama bu onun neden sürekli karamsar olduğunu açıklıyor.

Ama bu, neden *benim* yanımda her zaman ekstra huysuz olduğunu açıklamıyor.

CHAPTER 13

NOAH

Mitch ve Andie'nin koltuğunda sırt üstü yatarken, iki küçük yeğenim Laini ve Harlow spa oynuyorlar. Yalan söylemeyeceğim, bu sabahki uzun antrenmandan sonra burada uzanmak çok güzel. Laini şu anda tırnaklarımı boyamıyor olsaydı ya da Harlow yüzüme garip bir macun sürmeseydi, muhtemelen uykuya dalmış olurdum.

Alnıma sürülen ürün ne olursa olsun, pamuk şeker gibi kokuyor ve içinde parıltı olduğunu tahmin edebiliyorum. Bu akşam eve döndüğümde tekrar duş almam gerekecek.

Mitch arka terasta hamburgerleri ızgara yapıyor ve Andie dans dersinden Paige'i almaya gitti, her an eve dönmüş olmalı.

"Tamam, bitti!" diyor Laini.

Gözümden salatalıkları çıkarıp, elimi kaldırıp hasarı inceliyorum. Tırnaklarım parlak mor renkte boyanmış.

"Hokey formandaki mor renkle uyumlu!" diyor Laini, kendiyle gurur duyuyormuş gibi. Karışık sarı saçlarını eliyle tarıyor ve saçlarında mor oje izleri kalıyor. Umarım kolay çıkar...

Gülümsüyorum. "Gerçekten uyuyor. Aferin."

En küçük kız kardeşine bakarak kendini beğenmiş bir şekilde konuşur. "Duydun mu Harlow? Noah amca tırnaklarını beğendi."

Harlow dudaklarını bükerek diğer salatalığımı çıkarır ve büyük kahverengi gözleriyle bana bakar. "Noah amca, yüz bakımını da beğendin mi?"

"Tabii ki," diyorum ikna edici bir şekilde. "Şimdiye kadar yaptırdığım en iyi yüz bakımı." Bu bir yalan değil, çünkü bu benim ilk yüz bakımım.

Harlow, iki ön dişini kaybettiği boşluğu göstererek gülümsüyor. Yumruğunu kalçasına koyar. "Onun gördüğü en iyi yüz."

İç çekiyorum. "Bu bir yarışma değil kızlar. İkiniz de harikaydınız." Laini ve Harlow, tam olarak bir yıl arayla doğan, İrlandalı ikizler olarak adlandırılan kızlar ve ikisi arasında bir aşk-nefret ilişkisi var — bir dakika önce birbirleriyle tartışıp rekabet ederken, bir dakika sonra en iyi arkadaş oluyorlar. Andie'nin benden on dört yaş büyük olması ve bizim böyle bir durumla hiç karşılaşmamış olmamız beni mutlu ediyor.

Kız kardeşimle kavga ettiğim bir anı hatırlamıyorum. Onunla tartışacak yaşı geldiğimde, o üniversiteye gitmişti.

"Sırada saçını yapabilir miyiz?" diye soruyor Harlow, elinde pembe bir fırça tutuyor.

Dönüp pencereden dışarı bakıyorum ve Mitch'in hala ızgarada hamburger köftelerini çevirmekle meşgul olduğunu görüyorum. Omuz silkiyorum. "Tabii, neden olmasın?"

Kızlar saçımı fırçalayıp çekerek tararken, ben de kanepeye yaslanıp oturuyorum. Rahatlayarak, onların işini yapmasına izin veriyorum. Bu gece tanıdığım kimseyle görüşecek değilim ya.

Kız kardeşimin evine göz gezdiriyorum. Onun ve Mitch'in San Francisco'daki tarihi sıra evi, Virginia'daki görkemli evlerinden daha küçük ama gerçekten çok havalı. Oturma odası yemek odasına açılıyor ve mutfakı ayıran bir duvar ve yatak odalarının bulunduğu diğer iki kata çıkan uzun bir merdiven var.

Andie sık sık merdivenlerden şikayet eder. Ama benim dikkatimi çeken tek şey, merdivenlerin üstünde asılı olan, çerçeveli anne babamızın fotoğrafı. O fotoğraf benim için sürekli bir dayanak olmuştur ve ona baktığımda kendimi sağlam hissederim. Onları kaybetmemizin üzerinden on bir yıl geçti, ama bazen hâlâ acısı taze gibi geliyor. Sanki kaza daha yeni olmuş gibi. Onlar hâlâ burada olsaydı nasıl olurdu? Eminim torunlarını çok severlerdi. Bu düşünce beni gülümsetiyor, ama mutlu düşüncenin altında yatan bir hüznün de var.

Kuaförde birkaç dakika geçtikten sonra, arka kapı açılır ve Mitch elinde hamburger dolu bir tepsi ile içeri girer.

O durur ve bana bakar. "Vay canına." "O kadar mı kötü?" diye alaycı bir şekilde fısıldarım.

"Hey!" Laini, kırılgan bir şekilde diyor. "Bunun için çok çalıştık!"

"Noah Noah, sen çok güzel görünüyorsun," diyor ekliyor, baktı bana bana hayranlıkla bakarak.

Ayağa kalkıp ayna aramaya gitmeden önce, ön kapının açıldığını duyuyoruz. "Tatlım, ben geldim!" diye bağıyor ablam.

Paige odaya koşar ama beni görünce donar, tıpkı babasının az önce verdiği tepki gibi. Yüzünü buruşturur.

Andie odaya girer, gözleri bana takılır ve kahkahayı patlatır. "Vay, ne kadar güzelsin!" Laini ve Harlow'un yetişkin versiyonu gibi gülümser. "Bu akşam yemeğe geleceğini bilmiyordum Noah! Bir misafir getirdim."

Yüzümden kan çekilir. Ally hemen arkasında, hala pembe bir tayt, açık gri şort ve üzerine giydiği uyumlu bir fermuarlı kapüşonlu sweatshirt ile duruyor. Saçları topuz yapılmış, ama birkaç tutam yüzünü çerçeveleyerek serbest kalmış. Beni gördüğünde o da aynı derecede şaşırılmış görünüyor, ama şu anki halimi fark edince, güzel yüzünde sinsî bir gülümseme beliriyor, pembe dudakları köşelerinden yukarı kıvrılıyor ve gözleri alaycı bir ifadeye bürünüyor.

"Noah, bu Allegra, kızların dans öğretmeni." Andie onu öne doğru itti.

"Evet, biliyorum," diyorum, aniden ayağa kalkarak birkaç ürün ve saç tokası ahşap zemine saçılıyor.

"Oh, tabii ki," Andie elini alnına koyar. "Birkaç hafta önce Paige'i aldığını tamamen unutmuşum."

"Evet, ve... Ally benim loft arkadaşlarımdan biri."

"Dalga geçiyorsun!" der Andie, gözleri parlayarak ikimizi sırayla bakar. Kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum ve bu hiç de iyi bir şey değildir. Kız kardeşim "*kendi işine bak*"ın anlamını bilmez. Bu kelime onun sözlüğünde yoktur.

"Archibald Fisher ile aynı üniversiteye gittim," diye açıklıyor Ally.

Mitch öne doğru adım atar, kız kardeşimi hızlıca öper ve sonra Ally'ye döner. "Tanıştığımıza memnun oldum, Allegra. Noah'ın huysuzluğuna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sen mi söylüyorsun bunu," diye mırıldanıyorum.

Mitch, yemek masasına ulaşana kadar yürümeye devam eder ve hamburger tepsisini masanın üzerine koyar. "Yemek hazır."

"Ne içmek istersin Allegra?" diye sorar Andie, çantasını omzundan indirip kanepeye koyarken. "Su, Coke Zero ve Noah'ın çok sevdiği probiyotik soda var."

Ally bana kısa bir bakış attı, bal rengi kahverengi gözlerinde hala eğlence parıldıyordu. "Su yeter, teşekkürler."

"Ben probiyotik soda alayım," derim, ayağa kalkıp odayı geçerek kız kardeşimin yanına gelirim.

Kız kardeşimin omzuma patronluk taslayan bir şekilde vurur. "Harika, nerede olduğunu biliyorsun. Kendine bir tane al ve mutfaktayken Allegra'ya da su al." Andie masaya doğru döner, sonra durur ve omzunun üzerinden bana bakar. Sırıtarak, "Oh, hazır mutfaktayken ortalığı da temizlesen iyi olur," der.

O, üç kızı masanın etrafına oturtmakla meşgulken, ben dişlerimi sıkıp odadan çıkıp mutfağa giden koridora doğru yürüdüm. Ally'nin peşimde olduğunu hissedebiliyordum ve yalnız kaldığımızda, buzdolabının önünde durduğumuzda aniden arkamı döndüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Neden umursuyorsun ki? Önemli bir şey değil." Derin bir nefes alır ve o ceylan gözleriyle bana bakar. Göğsü hızla inip kalkar ve dikkatimi, dik göğüslerinin üzerinde gerilen kumaşa çeker. *Kahretsin.*

Ally omurgasını dik tutarak gözlerime bakıyor. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, sanki birbirimizin pes etmesini bekliyormuşuz gibi, kim önce geri adım atacak diye.

Ama o gözlerinde ateşle bana bakarken geçen her saniyeyle, öfkem azalıyor ve daha çok tahrik oluyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"Aptalca davranıyorum. Özür dilerim." Elimi saçlarımın arasından geçirip, aramıza biraz mesafe koymak için bir adım geri çekildim. "Burada olacağını beklemiyordum ve uzun bir gün geçirdim."

Yüzündeki ifade aniden yumuşar ve bana acıma gibi bir şey ile bakar. "Önemli değil. Ben de üzgünüm," diyor Ally pes etmiş bir şekilde, iç çekip kollarını kavuşturuyor. "Andie ve ben Paige'in dersinden sonra sohbet etmeye başladık ve o beni davet etti. Onu ve kızları gerçekten seviyorum. Burada hiç arkadaşım yok, Noah." Ellerini yanlarına indiriyor. "Ve senin de akşam yemeği için burada olacağını bilmiyordum."

Kafamı sallıyorum. "Eh, ikimiz de buradayız artık. O zaman yemeğin tadını çıkaralım." Dönüp buzdolabının kapısını açıyorum, bir şişe su alıp ona uzatıyorum. "Al bakalım."

Gülümsememek için dudaklarını ısırır gibi yapar. Su şişesini alır, ama şimdi sinirlenirim ve neden

gölüyor.

Şişıyi başımın üstüne kaldırıyorum, böylece ona ulaşamıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

Sırıtsı bir gülümsemeye dönüşür ve sonra bir kahkaha çıkar. Mutfakta saf bir zevk sesi yankılanır. Bu beni sinirlendirir.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sadece..." Yine gülmek için sözünü keser. "Şu anda seni ciddiye almak çok zor."

Su şişesini eline tutuşturup mutfaktan çıkıp, yarım banyosu olan çamaşır odasına koşuyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp aynadaki yansımaıa bakıyorum. Saçım küçük sarı kelebek tokalarıyla dolu, yüzüm şeker kokan pembe bir sıvıyla kaplı ve tırnaklarım hala parlak, ışıltılı mor renkte. Yeğenlerimin sevdiği filmdeki renkli trollerden birine benziyorum.

Hızla saçımdaki tokayı çıkarıp, suyu açarak yüzümdeki pembe şeyi sildim. Tüm dolapları aradım ama oje çıkarıcı bulamadım. Parmaklarımı ovuşturdum ama boya çıkmadı. Vazgeçip, el havlusunu tutucusundan çekip ellerimi ve yüzümü kuruladım, sonra banyodan çıktım.

Ally artık mutfakta yoktu, bu yüzden buzdolabından probiyotik bir soda alıp, masada tek bir koltuk boş olan yemek odasına götürdüm... Ally'nin hemen yanına, kahretsin.

Ondan kaçamıyorum.

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum, ama bu geçirmeyi tutmaya çalışmak gibi bir şey; ne kadar tutmaya çalışırsan, o kadar acı veriyor.

Koltuğa çöküp, içeceğimi uzun bir yudumla içiyorum ve masanın üzerine koyuyorum.

"Noah amca hazırlanmayı bitirdiğine göre," diyor Mitch masanın başından bana doğru bir bakış atarak. "Yemeye başlayabiliriz."

Sağında oturan Andie kendi kendine kıkırdıyor. O, Mitch'in gerçekte olduğundan çok daha komik olduğunu düşünmüştür.

"Cildin harika hissediyor mu, Noah Amca?" diye sorar Laini, annesinin yanında oturduğu yerden.

Küçük yüzündeki umut dolu ifade karşısında huysuz kalamayan ben, omuzlarıımın gevşediğini hissederek gülümserim. "Evet, harika hissediyorum. Ve şeker gibi kokuyor."

Andie ve Laini'nin karşısında, Paige'in yanında oturan Harlow'un yüzü aydınlanır. "En iyi kısmı da bu!" Masada birleştirilmiş ellerime bakar. "Mor ojenizi çıkarmadığınız için çok mutluyum. Takım arkadaşlarınız, tırnaklarınızın formayla uyumlu olduğunu çok havalı bulacaklar."

Paige bana sevimli bir bakış atarak sessizce "*Kız kardeşlerim çok saçma, özür dilerim*" diyor.

Başımı ona doğru eğerek, anlayışına sessizce teşekkür ederim.

Hamburgerler dağıtılır ve tepsi Ally ve bana geldiğinde, ikimiz de aynı hamburgere uzanırız, ellerimiz bu sırada birbirine değir. Tamamen istenmeyen bir karıncalanma hissi elimden koluma doğru yayılır.

Elimi geri çekip hamburgeri ona bırakıyorum, sonra tepsiyi ondan alıp kendime bir tane alıyorum.

"Noah," diyor Andie. "Kadın bir oda arkadaşın olduğunu hiç söylememiş olman ne garip."

Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum. "Öyle mi? Ben önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim." Kaşlarını kaldırıyor, sessizce bana yalancı diyor. Kız kardeşim beni iyi tanır ve Ivan'ın sakatlığı nedeniyle Rusya'ya dönmesiyle son anda yapılan oda arkadaşı değişikliğinden ne kadar nefret ettiğimi çok iyi anladığına şüphe yok. Hatta Andie ile konuşup, loftun bir kanadını ve banyoyu tek başıma kullanmanın ne kadar güzel olacağını söylediğime eminim.

Ama artık öyle değil.

Paige, Laini ve Harlow, Ally ve bana bakarak nefeslerini tutuyor ve gülümsüyorlar.

"Bayan Ally, Noah amcam oda arkadaşlarınızdan biri mi?" Paige, bu konuda açıkça heyecanlanmış bir şekilde sorar.

Ally başını sallar. "Çatı katında dört oda var ve ben birini kiraliyorum." "Jakuziyi kullandınız mı?" diye sorar Harlow.

Ally gülümser. "Henüz kullanmadım, güzel mi?"

"Çok güzel!" diye araya girer Laini. "Fishy bana kol simitlerini kullanmama izin verdi." "Fisher," diye nazikçe düzeltirim.

Mitch kıkırdar. "Fishy. Ona bundan sonra öyle sesleneceğim. Çocuğun egosunu biraz düşürmesi lazım."

Ally buna güler. "Hiç bilmiyorsun," der. "Ama iyi bir kalbi var."

Başımı çevirip onu inceliyorum. Onunla Fisher arasındaki dinamikleri hâlâ anlamıyorum, ama bu yorum göğsümü sıkıştırıyor.

Muhtemelen sadece meraktan. *Kesinlikle* kıskançlıktan değil.

"Üç kokuşmuş hokey oyuncusuyla yaşamak nasıl bir şey?" Andie hamburgerinden bir ısırık almadan önce soruyor.

"İkisi çok arkadaş canlısı, ama biri çoğu zaman beni görmezden geliyor," diye cevaplar Ally sırtarak.

Andie gözlerini kısarak bana bakar ve bu sefer gözlerimi devirmeyi engellemeye çalışmıyorum.

Ally gülüyor. "Ama oda arkadaşlarımı ne kadar sevsem de, bazen odamda Harry Styles ile vakit geçirmeyi tercih ediyorum."

Paige'in ağzı açık kalır. "Harry Styles'ı tanıyor musun?"

Ally ona göz kırpar ve bu benim midemde garip bir his uyandırır. "Harry Styles, resmi adı Harry Styles III, benim kedim."

Yeğenlerim çılgına dönüyor.

Harlow'un küçük elleri havada yumruk yapar. "Aman Tanrım! Bir kedi! Onunla tanışmak istiyorum!"

"Onunla ilk ben tanışacağım, ben daha büyüğüm," diyor

Laini. "Sadece bir yaş büyüsün!" diye kendini savunuyor Harlow.

"Sakin olun kızlar," diyor Mitch, sert babalık sesiyle. Bu küçük kızlar onu parmaklarında oynatıyorlar, ama o bunu belli etmemeye çalışıyor. "Eminim hepiniz kediyle bir ara tanışabilirsiniz."

Ally eğilir ve sanki bir sır veriyormuş gibi ellerini ağzına götürür. Yeğenlerim anında sessizleşir ve onu dinler, üçü de ona hayran kalır. "Harry Styles her gece Noah amcanızla yatıyor."

Kız kardeşim gülmekten başını geriye atar. Mitch hamburgerini boğazına takar ve göğsüne vurarak birkaç kez öksürür, sonra bir yudum su içer.

Paige bana bakar. "Gerçekten mi?"

"Odamdan çıkmıyor," diye itiraf ettim, sonra hamburgerimden büyük bir ısırık aldım, böylece bu konuşmaya daha fazla katılmak zorunda kalmayacaktım.

Ally, kızların Harry Styles hakkında sorduğu milyonlarca soruyu yanıtladıktan sonra, hepimiz yemeğimizi bitiririz ve ben eve gitmeye hazırım. Ally buradaysa, eve gidip kendimi odama kilitleyeceğim. Masayı temizlemeye yardım ederim ve Ally'nin yardım etmek için atladığını fark ederim. Her zaman yardım etmeye hazır olmasını takdir ediyorum. Babası üç Oscar kazanmış olsa da, o kesinlikle şımarık bir çocuk değil. Yemek tabaklarını bulaşık makinesine yerleştirirken, Ally'nin babası olduğu için farklı muamele gördüğünü merak ediyorum.

Hiç "nepo baby" olarak adlandırıldı mı?

Bulaşıkları bitirdiğimde, kızların oturup prenseslerle ilgili bir film izledikleri oturma odasına geri dönüyorum. Mitch ortada, Paige ve Laini yanlarına sokulmuş, Harlow ise kucağında. Kızlardan biri kafasına bir taç takmış.

Gülmüyorum. O hala benim koçum ve onu kızdırıp yarın antrenmanda ekstra egzersizlerle karşılaşmak istemiyorum.

Andie ve Ally masada oturmuş, sanki ömür boyu arkadaşmış gibi sohbet ediyorlar. Buradan çıkmam lazım.

"Akşam yemeği için teşekkürler, ben eve gidiyorum."

"Allegra'yı eve bırakabilir misin?" diye sordu Andie. "Buraya benimle geldi ve metroyla dönecekti. Ama sen de aynı yere gidiyorsun..." diye devam etti.

Ally özür dilercesine yüzünü buruşturarak bana bakıyor. Loftumuz Mitch ve Andie'nin evine pek yakın değil.

Bu da, Ally'nin dar bir tayt giyerken yaydığı parfüm kokusuyla çevrili küçük evimde otuz dakika geçirmek benim için en kötü kabusum anlamına geliyor.

Ya da en yaramaz fantezim.

Her halükarda, ben mahvoldum ve reddedemem.

CHAPTER 14

ALLEGRA

"BU ŞARKIYA BAYILIYORUM!" diye bağırarak Noah'ın arabasındaki radyonun sesini açıyorum.

Son on dakikadır aramızda hüküm süren garip ve gergin sessizliği doldurmak için her şeyi yaparım.

Onu çok fazla fark ediyorum — direksiyon simidinin üzerine uzanmış büyük eli, alnına düşen bir tutam saç, sandal ağacı ve çamın belirgin kokusu — ve dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyor.

Sabrina Carpenter'ın "Bed Chem" şarkısı arabanın hoparlörlerinden geliyor ve Noah acı dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Bana sık sık böyle bakar: sanki işkence gören bir ruhmuşum da, onun yanında bulunmam bile onun için en kötü işkenceymiş gibi.

Bu sadece biraz rahatsız edici.

Aynı zamanda çok şaşırtıcı, çünkü daha önce Andie ve Mitch'in mutfağında tartışırken, ifadesinde bir sıcaklık olduğunu yemin edebilirim. Sanki... *tahrik olmuş* gibi.

Ama eminim ki bu sadece benim yanlış yorumlamamdır.

Noah benim çok sinir bozucu olduğumu düşünüyor. Beni çekici bulmuyor.

Ama yine de, kahverengi gözlerinin benimkilere saplanıp kaldığı anı, beni biraz heyecanlandırıyor ve telaşlandırıyor. Bu düşüncüyü hızla kafamdan atıp, "Sakın bana Sabrina'dan nefret ettiğini söyleme" diyorum.

"Kim?" diye sordu.

"Sabrina Carpenter mı?" diye hayretle soruyorum.

"Sabrina Carpenter hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevaplar.

Bir süre durur. "Çoğunlukla kim olduğunu bilmediğim için."

"Tabii ki bilmezsin," diye alaycı bir gülümsemeyle radyonun sesini daha da açarım. "Ama şanslısın Noah Downsby, seni bilgilendirmek için buradayım."

"Eğitim almayı istemedim," diye söylenir, ama yemin ederim dudaklarında bir gülümseme belirdiğini görüyorum. *İlerleme var!*

Çekici pop şarkısı devam ederken birkaç saniye sessiz kalıyoruz, ama Sabrina gece geç saatlerde çılgınlık yapma hayallerini anlattığı sırada, büyük bir hata yaptığımı fark ediyorum.

Çünkü farkında olmadan, dünyadaki en açık saçık şarkıyı çalmışım... ve sonra Noah'a onu *eğiteceğimi* söylemişim.

Sabrina'nın sözleri aynı anda orgazm olmaktan bahsetmeye başladığında yanaklarım kızarır ve ellerimi kucağımda ovuştururum. Şimdiye kadar şarkıyı tolere eden Noah, boğuk bir öksürük sesi çıkarır ve bakışlarını benden radyoya çevirir.

"Orada her şey yolunda mı?" diye soruyorum, o da kekeliyor.

Cevap vermek yerine, Noah uzanıp radyoyu kapatır.

Bir kez daha, araba sessizliğe büründü.

Ama şimdi, daha önce olduğundan daha da garip bir sessizlik.

Aferin Allegra.

"Araba sürerken sessizliği severim," diye tersler.

Ve böylece, eve kadar olan yolun geri kalanında sessiz kalırız, ki bu yol yirmi sekiz dakika yerine yaklaşık yirmi sekiz yıl sürmüş gibi gelir. Ama ben, tüm yol boyunca gösterge panelindeki saati izlediğim için, yolculuğun yirmi sekiz dakika sürdüğünü kesin olarak biliyorum. Ve yirmi sekiz dakika boyunca, o tamamen yola odaklanmış, sırtı dik ve ağzı sıkı bir çizgi halinde. Yüzündeki ifade, Bella'nın kokusu ona ulaştığında biyoloji dersinden kaçan Edward'ı hatırlatıyor bana.

Kötü bir gün geçirdi, diye hatırlatıyorum kendime, binamızın otoparkına girerken.

Ve o kötü günün üstüne, bu akşam yine de ailesine zaman ayırdı. Yeğenlerine karşı tavırları beni gerçekten heyecanlandırdı. Noah'ın içinde olduğunu bilmediğim o yumuşak, tatlı tarafını görmek hoşuma gitti.

Aslında, bu gece tüm o parıltıyla kaplı hali bana kendi çocukluğumu hatırlattı. Ben küçükken, annem ve babam henüz arkadaşken ve evlenmemişken, babam da aynı şeyi ona yapmama izin verirdi, onu ruj ve göz farı ile kapladığımda hiç şikayet etmezdi.

Her zaman yanımdaydı, yasal olarak babam olmadan önce yıllarca en iyi şekilde baba rolünü üstlendi.

Bu gece Noah'ın Paige, Laini ve Harlow'a davranışını görünce, onun iyi bir adam olduğunu *anladım*... ama yalan söylemeyeceğim, onu hiç anlamıyorum.

"Bizi bıraktığın için teşekkürler," diyorum ona, nihayet o daracık arabadan çıkıp loftumuza doğru yürürken. O tamamen durmadan, ben emniyet kemerimi çıkarmış ve kapıyı açmıştım bile.

"Rica ederim, Ally," diye cevaplar ve ben çantamda anahtarımı ararken gözlerinde yine o acı dolu bakış belirir.

Sonunda anahtarımı buluyorum ve içeri girmek için sabırsızlanıyorum. Televizyonun önünde bir iki dost yüz görmeyi umuyorum, ama loft sessiz ve karanlık.

"Bu gece bara gittiler," diye açıklıyor Noah, Penn veya Fisher'ı aradığımı açıkça hissederek. Bunu söylerken çenesi sinirden titriyor ve ben dudaklarımı ısırarak ona hafifçe itme isteğine direniyorum.

Penn ve Fisher'ın benden hoşlanması gerçekten o kadar kötü bir şey mi?

Ve senin de benden hoşlanman gerçekten bu kadar zor mu?

"Oh," diye sesli olarak söyleyebiliyorum. Gerçekten çok heyecan verici.

"Peki," diyor Noah, geniş giriş holünde yanımda durarak. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye cevap veriyorum.

O benden uzaklaşırken, kendi odama gitmeden önce, uzaklaşan sırtına dilimi çıkarıyorum

—çocukça, biliyorum, ama çok sinirliyim—sonra kendi odama gidiyorum.

Spor salonuna gidecektim, ama vazgeçtim. Burada koşu bandında geçirdiğim ilk gecedan beri, kendimi her gün zorlu antrenmanlara tabi tutuyorum, ciğerlerim ve bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı koşarak, ter içinde kalıp nefes nefese kalana ve beynim tüm düşüncelerden tamamen arınana kadar.

Vücudumu bu tür bir acıya maruz bırakmak güzeldi, yönetilebilir, ağrılı, iyi bir acıydı ve bunun beni daha güçlü kıldığını bilerek dayanabiliyordum, aynı zamanda Tyler'ın ellerinin üzerimde olduğu düşüncesini arka plana itiyordu.

Ama bugün şehirde dolaşp arka arkaya dört saat dans dersi verdikten sonra kaslarım isyan etmeye başladı. Bu gece koşu bandından uzak durmalıyım.

Ve o anda akşam yemeğindeki konuşmayı hatırladım: Bizim jakuzimiz var!

Penn ve Fisher dışarıda, Noah da odasında yatmaya hazır, denemek için mükemmel bir zaman.

Sıcak suyun ağrıyan kaslarımı rahatlattığını şimdiden *hissedebiliyorum*. Aniden gülümserim, dans kıyafetlerimi çıkarıp üzerine küçük beyaz papatyalar desenli sarı bir bikini giyerim, sonra saçlarımı toka ile toplar ve kendimi büyük, yumuşak bir banyo havlusuna sararım.

"Hemen dönerim Harry," diyorum kedime yatak odamın kapısını açarken... tam da Noah'ın kapısı benimkinin karşısında açılırken.

Beni görünce donakaldı ve siyah bir mayo giydiğini ve geniş omuzlarına bir havlu sardığını fark ettim.

Gözlerimiz buluştu ve onun gözleri farlara yakalanmış bir geyik gibi fal taşı gibi açılmıştı... *Dur, bir geyik!*

Ah, ama Penn burada değil, o yüzden önemi yok.

Hızla gözlerimi kaçırıyorum... ama sonra kendimi onun gülünç derecede şekilli çıplak göğsü ve gergin karnıyla karşı karşıya buluyorum. *On iki paket mi bu? Bu nasıl mümkün olabilir?*

Gözlerim tekrar yüzüne kayıyor ve ikimiz de yatak odalarımızın kapılarında aptallar gibi duruyoruz.

Bir süre sonra, bana küçük, dudakları kapalı bir gülümseme atar ve şu anda göğsümde sıkıca tuttuğum havluya başını sallar. "Duşa mı, jakuziye mi gidiyordun?"

"Jakuziye," diyorum, içimden onun duş almayı planladığını umarak.

"Sen?" Neredeyse pişmanlık dolu bir ifadeyle, "Aynı. Sabahki antrenmandan ağrılarım var," diyor.

Şimdi jakuziye girmemek için bir bahane uydurursam çok garip görünecek, bu yüzden başımı verandaya doğru çeviriyorum. "O zaman ikimiz de aynı yöne gidiyoruz."

"Sanırım öyle."

Tam da bu gece acı verici sessizliklerin sona erdiğini düşünürken.

Noah'ı oturma odasına kadar takip ediyorum, sağ omzundaki çili ve omurgasının dibindeki ikiz çukurları fark etmemeye çalışıyorum (ama başaramıyorum). Keşke onun ne kadar acı verici derecede çekici olduğunu bu kadar farkında olmasaydım. Aylardır kimseye karşı en ufak bir çekicilik hissetmedikten sonra, benden hoşlanmayan bir erkeğe ilgi duymaya başlamış olmamın bir tür mazoşizm olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Verandaya çıkıyoruz ve hemen tüylerim diken diken oluyor. Böylesine sıcak bir günün ardından, dışarısı şimdi soğuk ve gece havası ısıtıyor.

"Brr." Noah küvetin kapağını kaldırıp havlusunu çıkarır ve hemen buharlı suyun içine dalarken, ben rüzgardan titriyorum.

Bu arada ben terasta durmuş, havlumu göğsüme sıkıca tutmuş, aniden kendimi güvensiz hissediyorum.

Ama sonra Noah, gözlerini bir tür regency romanlarını anımsatan bir şekilde kaçırıyor — tam bir beyefendi ve kibar. Ve hemen, tekrar rahat hissediyorum.

Nedense, onunla güvende olduğumu *biliyorum*. Belki de bana hiç ilgi duymadığı için kendini güvende hissediyor.

Havluyu çıkarıp kaynar suya atıyorum ve mümkün olduğunca çabuk suya dalıyorum. Cildim, şok edici sıcaklığın etkisiyle karıncalanıyor ve jacuzinin Noah'ın karşısına oturmaya karar veriyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, gözleri tereddütle benimkilere doğru kayıyor.

Başımı sallıyorum. "Çok daha iyi. Fisher'ın ailesi burayı gerçekten çok güzel yapmış, değil mi?"

Sanki söylediklerimi anlamaya çalışır gibi bana kaşlarını çatıyor, ama aradığı açıklamayı bulamıyor.

"USG'de sizler yakın mıydınız?" diye sordu sonunda.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, hiç de değil. Geçen yıl ikinci sınıftaydım, o ise son sınıftaydı ve USG büyük bir okul olduğu için birlikte ders almıyorduk ve ortak arkadaşlarımız da pek yoktu. Çoğunlukla sadece okulda karşılaşıyorduk."

"Geçen yıl ikinci sınıftaydın mı?" Noah gözlerimi araştırıyor. "Mezun olduktan sonra buraya taşındığını sanıyordum."

"Buraya gelmeden bir gün önce okulu bıraktım."

Kaşları bir an için yukarı kalkar ve ne düşündüğünü biliyorum - sömestr ortasında okulu bırakmak kendini beğenmişlik ve düşüncesizlik kokuyor - ama çabucak poker suratını geri kazanır. "Neden?"

"Değişikliğe ihtiyacım vardı." Boğazım düğümlenir. "Bursluydum, yani ailem bitirmedığım bir dönem için para ödemedi."

O başını sallar ve ben herhangi bir yargılama hissetmem, bu da beni biraz daha az gergin hissettirir.

"Ana dalın neydi?" diye sorar, koyu renk saçlarını alnından geriye doğru iter.

"Sahne sanatları. Özellikle dans." Ona utangaç bir gülümseme atıyorum. "Zaten bazı öğretim kredilerim vardı, bu da şu anki işimi almama yardımcı oldu."

"Dansçı olmak ister misin?"

Sorusu bir tokat gibi gelir ve nefesim kesilir.

O geceden beri dans benim için eskisi gibi değil. Kendime kaç kez sertçe nutuk attıysam da, geçen bahar cildime fısıldanan o acımasız sözlere karşı kendimi ne kadar güçlendirdimse de, vücudum hakkında aşırı bilinçli davranıyorum. Nasıl hareket ettiği. Verebileceği mesajlar.

Sömestr başında üzerinde çalıştığım solo çağdaş dans parçası yapmacık ve sert geliyordu ve öğretmenim stilimin bu kadar değişmesine biraz şaşırmıştı. Sonra, bu ayın başında Tyler o çağdaş dans sınıfına transfer oldu ve junior gösteri parçamız için tekrar ikimizin eşleştirilmesini istediğinde, oradan kaçtım ve o günden beri dans etmedim.

Küçük çocuklara dans öğretmek, dansla ilgili yeni mutluluk kaynağım. Güvenli bir ortam, kendimi cinsel bir obje olarak görme endişesi olmadan dansın keyfini yeniden çıkarmamı sağlıyor — Tyler'la geçirdiğim o geceden önce hiç endişelenmediğim bir şey.

"Eskiden dans ederdim," diyorum Noah'a. "Büyürken hayatımın tamamı dans etmekti, resmen takıntılıyım."

Bu sözlerim ona nadir görülen, çarpık bir gülümseme kazandırır. "Benim hokeyle olan ilişkiye benziyor."

"Ne zaman oynamaya başladın?"

"Dört yaşındayken. Babam, yalvardıktan sonra bana ilk patenlerimi aldı."

"Eminim seninle gurur duyuyordur."

Noah'ın yüzündeki ifade bir an için değişir, sonra gözlerini kaçırır. "O öldü. Ben on bir yaşındayken. Annemle babam bir trafik kazasında öldüler."

Bir an nefes almayı unuttum, kalbim parçalandı ve bu haberi sindirdim. Onun için çok üzüldüm. "Çok üzüldüm, Noah."

Başını eğdi. "Uzun zaman önceydi."

"Bu, yaşadıklarının daha az kötü olduğu anlamına gelmez." "Teşekkürler, Ally," der yumuşak bir sesle. "Ben..." Boğazını temizler. "Özür dilerim sen taşındığından beri sana biraz kötü davrandıysam."

"Önemli değil," derim hemen. Çünkü bana anlattıklarından sonra onu daha iyi anlıyorum. Neden bazen huysuz ve somurtkan olduğunu.

cehennemi yaşıadı.

"Hayır, değil." Noah gözlerini benden ayırmadan bana bakıyor. "Bu benim NHL'deki ilk sezonum ve buraya gelmek benim ve babamın hep hayalini kurduğu bir şeydi. Tüm dikkatimi elimden gelenin en iyisini yapmak için oyuna verdim, ama bazı takım arkadaşlarımla olan ilişkilerim gerçekten çok sinir bozucu." Kaslı kolunu suyun üstüne çıkarır, sonra ıslak elini koyu renk saçlarının arasından geçirir ve saçları nemli kalır. "Sanırım bu sinirimi biraz da sana çıkardım." Aynı kolunu jakuzinin arkasına koyar, sonra gözlerime bakar. "Taşındığında beni şaşırttın ve ben sürprizlerle pek iyi geçinemem." Biraz utangaç bir şekilde gülümser ve kulağının arkasını kaşır. "Ya da herhangi bir değişiklikle."

Gözlerimi onun şişkin pazılarından ayırıyorum.

"Anlıyorum," diyorum. "Bu çok mantıklı. Ve sana bu değişikliği dayatarak stresini artırdığım için özür dilerim." Nazıkçe gülümsüyorum. "Harry de özür diliyor."

Noah kıkırdar. "Hayır, değil."

"Sanırım sana aşık olabilir," diyorum ve Noah'ın buna gülmesi beni garip bir şekilde mutlu ediyor. Harika bir gülüşü var — alçak, gürültülü ve sert.

"Sanırım onu düşündüğüm kadar nefret etmiyorum," diye cevaplar Noah, gözleri benimkilere bakarken sözleri garip bir şekilde ağırlaşır.

Bir anlığına bana bakar, dişlerini alt dudağına bastırır ve nedense bu manzara midemi tehlikeli bir şekilde altüst eder.

Bu his beni şaşırtır.

Tyler'la olanlardan sonra, sanki içimde bir kapatma düğmesi basılmış gibi. Tüm arzularım bir anda... yok oldu. Puf, kayboldu.

Eminim ki bu bir kendini koruma mekanizmasıydı. Tekrar incinmemek için kendimi durdurmanın bir yolu.

Ama Noah içimde ne yapacağımı bilmediğim duygular uyandırıyor; bunlarla yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim.

"Bu duygu benim için de geçerli mi?" diye dikkatlice soruyorum. Acı dolu bakış geri dönüyor.

"Ben... seni hiç nefret etmedim Allegra," diyor, sesi kısık. Midem daha da ağzıma geliyor. "Ben..."

"Naber, ev arkadaşları?!" Noah'ın söylemek üzere olduğu şeyi rahatsız edici bir *çığlık* keser ve ikimiz de şaşkınlıkla arkamıza döneriz ve Fisher'ın

Ellerini beline koymuş, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir Speedo mayodan başka bir şey giymiyor.

Boğazım düğümленir ve ellerimi yüzüme kapatırım. "Fisher! Gözlerim!"

Noah, söylemek üzere olduğı şey dilinde kalır, Archibald Fisher "Jakuzide parti!" diye bağırır ve aramızdaki jakuziye atlar.

Yüzüme su sıçradığında, Noah'ın ne söyleyeceğini artık asla öğrenemeyeceğim için bir hayal kırıklığı hissediyorum...

CHAPTER 15

NOAH

Ona ailemden bahsettiğime inanamıyorum.

Ertesi sabah, banyoda durup yüzüme kalın bir tabaka tıraş kremi sürerken, bu düşünce hala kafamda dönüp duruyor. Güne hazırlanırken, Archibald hoparlör sisteminden pop hitleri playlist'i hafifçe çalıyor. Sessizliği bir şeyle doldurursam, koridorun karşısındaki kızı düşünmekten uzaklaşabileceğimi umuyordum.

Ama yanılmışım, çünkü tıraş bıçağını alıp işe koyulduğumda, düşüncelerim dün gece Ally ile yaptığımız sohbet ve onunla konuşmanın ne kadar hoş olduğu üzerinde sabit kalıyor. Hatta çok kolaydı.

Asla konuşmadığım bir şeyi itiraf ettim, konuşmayı bırakmak istemedim ve Fisher bizi böldüğünde kendimi hayal kırıklığına uğramış buldum. Adamın Speedo'su olduğunu bilmiyordum ve bilmek de *istemiyordum*.

Gerginliği bozduğu ve Ally'ye daha fazla açılmamı engellediği için muhtemelen minnettar olmalıyım. Ona bağlanmanın çok kolay olacağına dair güçlü bir içgüdüm var, ki bu garip çünkü insanlara açılmak benim için hiç kolay olmamıştır.

Bu düşünce beni rahatsız ediyor... ve bunun yanında tam olarak tanımlayamadığım başka bir duygu daha var. *Korku mu?* Bu duyguları bastırıyorum, onlarla yüzleşmeye hazır değilim.

Miyav.

Arkamdan gelen ses beni ürküttü. Çatı katında uyanık olan tek kişi benim, bu yüzden banyo kapısını tamamen kapatmadım. Aynada,

kapının yavaşça açıldığını ve Harry'nin banyoya girip tuvalet kapağına atladığını ve patilerini yalamaya başladığını izliyorum. *İğrenç.*

Kafamı sallıyorum, ama kapı tekrar hareket ediyor ve gözlerim aynaya kayıyor, Ally banyoya giriyor, gözleri bulanık ve saçları dağınık.

Uykulu bir ifadeyle bana doğru gözlerini kısıyor, sonra gözleri büyüyüp elleriyle yüzünü kapatıyor.

"Noah, çok üzgünüm!" Ally dönüp gitmek üzere.

"Sorun değil, Ally." Sırıtarak gülümserim. "Bu sefer çıplak değilim."

Ayakları yerden kesilir, elleri yanlarına düşer. "Bunu bana hatırlattığına inanamıyorum. Senin bir beyefendi olduğunu sanıyordum," diye alaycı bir şekilde karşılık verir, ama yüzü kıpkırmızı olur.

Onun utangaçlığı beni gülümsetmek istiyor, ama ben sadece omuzlarımı silkiyorum. "Üzgünüm, kendimi tutamadım."

Bir an sessiz kalırız, sonra Ally ayaklarını sürüyerek, eşyalarını sakladığı dolaba bakar. "Şeyi alabilir miyim?"

"Ben tıraş oluyorum, istersen burada hazırlanabilirsin. Yeterince yer var."

Banyomuzda çift lavabolu büyük bir dolap ve her birinin üzerinde birer ayna var.

Aynada benimle göz göze geliyor. "Tamam, sakıncası yoksa. İşe gitmek için hazırlanmam lazım."

Sessizce davet etmek için birkaç santim yana kayarım. Ally yanıma gelir ve dolaptan kızlara özgü ürünlerle dolu bir hasır sepet çıkarır.

Hoparlörlerden bir erkek grubunun eski bir şarkısı çalmaya başlar. Tanıdık geliyor ama kimin söylediğini bilmiyorum.

Ally nefesini tutar. "Bu benim en sevdiğim One Direction şarkısı, çok uzun zamandır dinlememiştim!"

Kıkırdayarak gülerim. Ally'nin her şarkıyı bildiğine yemin ederim. "Tabii. Harry Styles hayranı."

Harry Styles adlı kedi, tuvaletin üstünde otururken, sanki biz insan Harry Styles'tan değil de ondan bahsediyormuşuz gibi garip bir şekilde mırıldanır.

Ally gülüyor ve karışık saçlarından saç lastiğini çıkarıyor. Sepetinden bir fırça alıyor ve altın rengi dalgalı saçlarını taramaya başlıyor. Gülümsememi zor tutuyorum; Ally'nin bu dağınık sabah hali oldukça sevimli.

Saçlarını tekrar geri çekip yüzünü yıkarken, ben tıraşımı bitirip lavaboda yaptığım dağınıklığı temizliyorum.

"Çok düzenlisin," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Penn ve Fisher'ın banyosunda olanlardan iyidir."

Yüzü yüz yıkama köpüğüyle kaplıdır, ama haklı olduğumu biliyor gibi yüzünü buruşturur.

"Fisher'ın benden daha fazla güzellik ürünü var, eminim," diyor gülerek ve yüzünü yıkamak için yüzüne su serpiyor. Sonra körü körüne havlusunu arıyor. Ben onu kancadan alıp, o tutana kadar elinin önünde sallıyorum.

"Teşekkürler," diyor gülümseyerek, çenesindeki küçük köpük parçaları dışında temiz yüzüyle bana bakıyor.

Elimi uzatıp onu silmek için can atıyorum, ama kendimi tutuyorum ve bunun yerine kendi çenemi okşuyorum. "Bir yeri atlamışsın."

Aynaya bakar ve gülerek çenesini bir kez daha havluyla siler. "Oops."

Kafamı sallayıp diş fırçamı ve diş macunumu alıyorum, sonra fırçaya bir miktar macun sıkıyorum.

Ally de benim onu izlediğim gibi beni izliyor. Birinin güne hazırlanışını izleyerek onun hakkında ne kadar çok şey öğrenebileceğini şimdiye kadar fark etmemiştim. Ben dişlerimi fırçalarken, Ally cildine üç farklı krem ve serum sürüyor, sonra da biraz makyaj yapıyor — kapatıcı mı sanırım? Sonra tuhaf görünümlü bir aletle kirpiklerini kıvrıyor ve aynaya yaklaşarak ağzını O şeklinde açarak maskara sürüyor.

Diş macunumu gülerek tükürüyorum, sonra ağzımı suyla çalkalıyorum.

"Ne komik?" Bir elini beline koyup, sadece bir gözünü bitirmiş halde bana dönüp bakıyor.

"Sinekleri yakalayacaksın."

Maskara fırçasını bana öfkeyle doğrultuyor. "Ağzın kapalıyken maskara sürmeni görmek isterim."

"Hayır, teşekkürler," diyorum.

Ally bir an yüzümü inceler, sonra gözlerini devirerek arkasını döner. "Sana maskara gerek bile yok. Siz erkeklerin kirpikleri en güzeli."

Kafamı sallıyorum. Andie de bana aynı şeyi söylerdi. Kaç kez söylediğini sayamıyorum, *o kalın, koyu kirpikler sana yazık oluyor, bu adil değil!*

Ally diğ er gözünü de bitirir ve ağızını genişçe açmanın yanı sıra parmak uçlarında da durduğunu fark ederim. Bunu sık sık yapar. Farkında mıdır acaba?

"Neden gülümsüyorsun?" diye sorar, aynadan bana bakarak.

Gözlerimi kırpıştırırım. G l msediğimin farkında değıldim.

" nemli bir nedeni yok."

Bana anlamlı bir bakış atar, sessizce yalancı olduğumu söyler.

Banyoda işim bitti, ama d n gecek i gibi, onun yanında kalıp konuşmaya devam etmek istiyorum. Onu hayatıma sokup onu tanımaya izin verme düşüncesi, midemde yine bir korku dalgası yaratıyor.

Boğazımı temizledim. "Seni yalnız bırakayım," dedim, ayaklarımın hareket etmesini sağılayarak. "Tamam, banyoyu paylaştığın için teşekkürler!" Omzunun üzerinden bana gülümsedi.

"Daha sonra markete gideceğim, dün akşam yemeğinde i tiğın probiyotik gazlı içeceklerden alacağım... işime geç kalmamamı sağıladığın için teşekkür etmek için."

Bir başka One Direction şarkısı çalmaya başlar ve o, parlak pembe bir dudak kremi sürerken m ziğ e uyarak kalçalarını sallamaya başlar.

Dişlerimi sıkarak, onun ne kadar sevimli olduğunu ve benim soda tercihim i fark etmesini *sevdiğimi* kabul etmemeye çalışıyorum. Ayaklarımı ondan uzaklaştırmaya zorluyorum, ama uzaklaşırken, istemeden hala g l msediğimi fark ediyorum.

Kahretsin.

CHAPTER 16

NOAH

Yine Ally'yi hayal ediyorum. O kadar derin bir uykuda değilim ki, istesem rüyayı durdurabilirim... ama *istemiyorum*. Çünkü rüyalarım, Ally'yi sevdiğimi, onu istediğimi ama ona sahip olamadığımı kendime itiraf edebileceğim tek yer.

Bugünkü rüyamda, birkaç gün önceki sabahlar gibi banyoda tıraş oluyorum. Banyo kapısı gıcırdayarak açılıyor, ama bu sefer gelen Harry değil, Ally. Ona bakmak için dönüyorum ve o alt dudağını ısırarak bana doğru yavaşça yürüyor. Rüyamda pijamaları yok, onun yerine deli gibi seksi sarı bikinisi var. Vücudu bu dünyadan değil... ama bu kısım rüya değil, sadece gerçek.

Onunla jakuzide olduğumdan beri tek düşünebildiğim şey onun tonlu vücudu.

Rüyadaki Ally, ayak parmakları benimkine neredeyse degecek kadar bana yaklaşıyor sonra ayak parmaklarının ucuna yükselir ve ellerini kalçalarındaki bağlara götürür, göz teması koparmadan...

Kapımın çalınmasıyla birden uyanıyorum. Ve (hayal kırıklığıyla) yatak odamda yalnız olduğumu, Ally ile banyoda olmadığımı fark ediyorum.

"Dostum! Hazır mısın?" Penn diğer taraftan bağılıyor. Cevabımı beklemeden içeri dalıyor. "Uyuyor musun?" Sinirli, sesi hala yüksek. "Ne oluyor Noah, on dakika önce maç için çıkmamız gerekiyordu!"

Hızla gözlerimi kırıştıırıp komodinden telefonumu alıyorum. Şarjda olmasına rağmen şarjı bitmiş. Hemen yataktan kalkıyorum ve Harry de bu gürültüyle yorganın altından çıkıyor. Komodinin arkasına bakınca, şarj kablosunun prizden çıkmış ve ucu tamamen ısırılmış olduğunu görüyorum. Hala prize takılı olan şarj cihazı, küçük ve keskin dişlerin ısırık izleriyle kaplı.

Yatağında oturmuş, dünyayı umursamadan pençesini yalayan canavara öfkeyle bakıyorum.

"Ciddi misin?" diye soruyorum.

Harry, her zamanki gibi beni görmezden gelir.

"Gidelim!" diye bağırır Penn ve ben harekete geçerim. Dolabıma koşar, maç günü giydiğim takım elbiseyi giyerim. Neyse ki lacivert takım elbiseyi yeni kuru temizlemeye vermiştim ve hazırdı. Rekor hızda giyinir, yerden spor çantamı alır ve içindekileri kontrol ederim. "Şanslı formam nerede?"

Yatak odamı karıştırıyorum, Arlington Üniversitesi formamı ararken yatağımın örtüsünü atıyorum. Frozen Four şampiyonasında kazandığımız iki maçta da giydiğim forma. Muhtemelen her maça şanslı formamı götürmeme gerek yok, ama üniversitede bana şans getirdi ve umarım NHL'de de şans getirir.

Diğer hokey oyuncuları kadar batıl inançlı mıyım? Muhtemelen. Ama en azından maç günü çoraplarımı yıkamayı reddetmiyorum ya da iğrenç şeyler yapmıyorum.

Hala biraz uykulu bir haldeyken, bu sabah formayı yıkadığımı ve kuruması için astığımı hatırlıyorum, çünkü Harry kendini evindeymiş gibi hissederek formamın üzerine uzanmış ve formam kedi tüyleriyle kaplanmıştı.

Dişlerimi fırçalamak, deodorant sürmek ve aynada saçımı kontrol etmek için banyoya koşuyorum. Saçlarım dikleşmemiş, yani yeterince iyi. Loftun ana bölümünden Fisher ve Penn'in odalarına doğru koşarken nefesim kesiliyor. Oda, banyolarının yanında bir çamaşır odası var. Omzumdaki spor çantası, içeri girerken kapıya çarpıyor ve hemen duruyorum.

Kapının çıkardığı gürültülü ses Ally'yi ürkütüyor ve o, omzunun üzerinden küçük bir çığlık atarak, şaşkınlıkla dudaklarını aralıyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım çalışmıyor. Çünkü Ally çamaşır makinesi ve kurutucunun önünde duruyor. Siyah spandex egzersiz şortu giyiyor ve

Bordo ve altın rengi Arlington Üniversitesi formam. Saçları pençe tokayla toplanmış, omuzlarında benim soyadım yazıyor. *Downsby*.

Soyadım.

"İyi misin, Noah?" diye soruyor ve beni trans halimden çıkarıyor. Boğazımı temizliyorum. "Uh, benim formamı giyiyorsun."

"Oh, pardon!" Aşağıya bakıyor, kendi kendine gülüyor. "Senin olduğunu fark etmemiştim. Orada asılı olan herhangi bir şeyi aldım." Bizimkilere ait bir dizi forma, kapüşonlu sweatshirt ve sweatshirt'lerin asılı olduğu askıyı işaret ediyor. Bir an beni inceledikten sonra ekliyor: "Sizler bu çatı katını buz gibi soğuk tutuyorsunuz. Egzersizimi bitirdim ve çamaşırlarımı katlamak için buraya geldim, donmamak için bunu giydim."

Gözlerimi kırıyorum. "Tamam. Peki, ona ihtiyacım var."

Telefonum bir kez, sonra bir kez daha, sonra bir kez daha çalıyor. Muhtemelen Penn veya Fisher acele etmem için beni çağırıyor. Ama bu kız benim lanet olası formamı giyerken beynimi çalışmaya zorlayamıyorum.

"Ama bu Lions forması değil mi?" Bir gömleği katlayıp, katladığı diğer giysilerin üstüne düzgünce yerleştirir, sonra kolları için çok uzun olan kolları omuzlarından sıyrır. Formamın eteğini tutup başının üstünden çeker — bu, şu anki zihinsel karışıklığıma pek yardımcı olmaz, çünkü altında şortuyla uyumlu kısa bir tişört giymektedir ve rüyalarımın çıkmış gibi bir vücudu sergilemektedir.

Formayı bana uzatır, ben de ona uzanırım, kumaş vücut ısısından dolayı sıcaktır. "Biliyorum, ama bu benim şanslı formam."

Kaşlarını kaldırarak, açıkça eğlenmiş bir şekilde, "Ahhh. Şanslı juju'yu ya da her neyse onu bozduysam özür dilerim," diyor. Alty sırtarak, sanki benim adımla giyerek tüm evrenimi değiştirmiş gibi değilmiş gibi, çamaşırları katlamaya devam ediyor.

"Eminim sorun yoktur, sonra görüşürüz," diyorum ve oradan hemen uzaklaşıyorum. Şanslı formamın büyüsünü bozmamış olabilir, ama kesinlikle kafamı karıştırdı.

Bu gece rüyamda onun bikini değil, elimde tuttuğum formayı giydiğini göreceğimi şimdiden biliyorum.

Bu maç, ilk kez birinci sırada oynamaya uygun olmadığımı gerçekten hissettiğim ilk maçı.

Yanımda çok sinirli iki oda arkadaşımınla geç kalmam dikkatimi dağıttı. Sandine'in hala bana pas vermeyi reddetmesi dikkatimi dağıttı. Mitch'in - Koç Anderson, her neyse - dişlerini sıkarak bana oyuna odaklanmamı söylemesi dikkatimi dağıttı. Hatta Koç Slater bile, benim sahada dağılmamı izlerken alışılmadık bir şekilde ciddi görünüyordu. Ve en önemlisi, Ally'nin kadınsı kıvrımlarına sarılmış, kumaşı o kadar bol ki omuzlarından birini ortaya çıkaran formamın görüntüsü dikkatimi dağıttı.

Dikkatim dağınık olduğunu söylemiş miydim?

Ve bu sezonun tek hedefimin konsantre olmak olduğunu düşünmek. *Lanet olsun.*

Bu geceki maçı kazanmayı başardık. Uzatmada 3-2'lik bir skorla, zar zor. "Biz" güçlü bir terim, çünkü ben bütün gece buz üzerinde dört yaşındaki bir çocuğun ilk paten dersinde olduğu gibi sendeleyerek dolaşıyordum.

Bu düşünce, soyunma odasındaki duşlardan birine girerken ilk paten dersimin canlı hatırasını aklıma getiriyor.

Dün gibi hatırlıyorum... Babam ve ben buz pistindeydik, o arkamda çömelmiş, ellerini kollarımın altına sabitleyerek ikimizi buz pistinde tam bir daire çizerek kayıyordu. Sonra eve gidip D.C. Eagles maçını izledik. O gün buz sporuna olan sevgim ve hokey oynamak istemem kesinleşti. Birkaç kez daha birlikte paten dersi aldık, sonra ben kendi başıma devam ettim ve babam beni yerel buz pistindeki hokey ligine kaydettirdi.

Babam bu gece beni izleyebilseydi ne düşünürdü?
Hayal kırıklığına uğrar mıydı?

Hayır, sadece bir dahaki sefere daha iyisini yapmam için beni cesaretlendirirdi. Ölmeden önceki yıl, özellikle zorlu bir maçın ardından, babam arabamıza doğru yürürken kolunu omuzlarıma doladı ve bana şöyle dedi: *"Wayne Gretzky bir keresinde, denemediğin şutların yüzde yüzünü kaçırdığını söylemişti. Ve senin sevgili baban da bir keresinde, o şutları kaçırsan bile kendine fazla yüklenmemelisin demişti."*

O gün bu sözler beni gülümsetmişti, şimdi de kendimi zihinsel olarak hırpalamaktan vazgeçmeye çalışırken yine gülümsetiyor. Saçımdaki şampuanı durulayıp suyu kapatıyorum, havlumu alıp başımı kuruladıktan sonra belime bağlıyorum.

Ama soyunma odasına doğru yürürken, Sandine yanımdan geçerken kasıtlı olarak omzunu omzuma çarptı.

"Koç Anderson sana sonsuza kadar iyilik yapamaz, Nepo Baby. Eninde sonunda hokey oynamak zorunda kalacaksın." Kıkırdar ve duş odasına girer.

Gözlerimi devirip bu yorumun beni rahatsız etmemesi için uğraşıyorum. Ben çok iyi bir hokey oyuncusuyum, her zaman öyle oldum. Sadece yeni takımımda ve hayatımda kendi ritmimi bulmaya çalışıyorum.

Her şey yoluna girecek. Umarım.

Penn, Fisher ve ben G Wagon'a binip eve doğru yola çıktığımızda, sonunda rahatlarım. Fisher bu gece bir gol attı, bu yüzden gülümsemeyi kesemiyor. Enerjisi bulaşıcı, bu yüzden kötü ruh halimi sürdürmek zorlaşıyor.

Neredeyse gece yarısı olduğunda nihayet loft'a vardık ve hiç yorgun hissetmiyorum. Muhtemelen Harry Styles III'ün sayesinde ekstra uzun bir şekerleme yaptığım için. *Bu gece kullanmak için yeni bir şarj kablosu bulmam gerekiyor.*

Üçümüz içeri girdiğimizde, Ally mutfakta, pişirme malzemeleriyle çevrili ve Archibald Bluetooth hoparlör sisteminden çalan, daha önce radyoda duyduğum bir pop şarkısı eşliğinde duruyordu. Bizi hemen fark etmedi ve mutfağın ortasında müziğin ritmine uyumlu mükemmel bir pirouette yaptı.

Gözleri kapalı, hareket ederken müziği hissediyor, sanki dans ettiğini bile bilmiyormuş gibi. Vücudu uzun, zarif hatlar ve akıcı hareketlerle dolu, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Dans hareketini bir bacağın havaya kaldırarak bitirir ve sonra gözlerini açar. Orada durup ona baktığımızı görünce, sıçrar ve elini göğsüne götürür.

Penn ve Fisher alkışlıyor ve ısıık çalıyor. "Tekrar, tekrar!" diye bağıırıyor Penn.

Ben de bir encore istiyorum, onun dansını daha fazla görmek istiyorum.

Ally gözlerini devirir, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir. "Kesinlikle olmaz. Archibald, müziği kapat," der gülerek, sonra oturma odasındaki televizyona başını sallar, ESPN hala açıktır. "Bu geceki galibiyetiniz için tebrikler. Aç mısınız çocuklar?"

"Aww, maımızı izledin mi?" Fisher ona doğru ağır adımlarla yürür ve onu kardeşçe kucaklar. "Evet, açlıktan ölüyorum! Ne yapıyorsun?"

"Eve geldiğinizde size ev yapımı kurabiyelerle sürpriz yapacaktım, ama annem aradı ve biraz dikkatim dağıldı, o yüzden şimdi yapmaya başlıyorum."

"Yardım edebilir miyiz?" Penn, takım elbisesinin ceketini çıkararak ve gömleğinin kollarını sıvayarak sorar.

"Evet!" Ally, havada tahta kaşığı sallayarak cevaplar. Hala daha önce giydiği egzersiz şortunu giyiyor, ama dar tişörtünün üzerine bol bir kapüşonlu sweatshirt giymiş.

"Şuradaki çikolata parçalarını al." Ally bir alışveriş çantasını işaret ediyor. Mağazaya gitmiş olmalı, çünkü şimdiye kadar dairemizde hiç pişirme malzemesi olmadığına eminim.

Fisher ve ben Penn'in öncülüğünü takip ederek ceketlerimizi çıkarıp kollarımızı sıvıyoruz. Muhtemelen hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz: *ne kadar çok yardım edersek, kurabiyeleri o kadar çabuk yiyebiliriz.*

Ally bize birer görev veriyor; Penn kuru malzemeleri ölçüyor, Fisher yumurtaları kırıyor ve ben hamuru tavaya koyuyorum. Ally bu kurabiyeleri sık sık yapıyor olmalı, çünkü tarif kullanmıyor.

Onun sorumluluk alıp bize ne yapmamız gerektiğini söylemesini izlemekten keyif alıyorum. Onun bu kendine güvenen yanını seviyorum. Dans ederken de her zaman bu kadar kendine güveniyor mu acaba? Sahnede komuta ediyor, tüm gözler onun üzerinde, mutfakta kaşıkla hamuru yalarken bile hareketleri zarif. Ayak parmaklarını ne kadar sıkı tuttuğunun farkında bile olmayabilir.

Gözlerimi kırıyorum, onu incelediğimi fark ediyorum ve şimdi kurabiye tepsisinde Ally'nin söylediğinden iki kat fazla hamur topu var. Gözlerimi kurabiye tepsisine dikmeye zorluyorum, sonra kendimi yatmaya ikna etmeye çalışıyorum.

Zamanımı istediğim gibi geçirmek için... yalnız. Ama ayaklarım kıpırdamıyor ve bir kez olsun şu anda yalnız kalmak istemediğimi fark ediyorum. Tam burada olmak istiyorum.

Onun olduğu yerde.

CHAPTER 17

ALLEGRA

"BİZ ÇOK EVCİLİZ," diyor Penn, fırından dünyanın en iyi çikolatalı kurabiyelerini içeren sıcak, taze bir tepsiyi çıkarmak için eğilirken.

Fisher onun kışına bir şaplak atar. "Önlük kesinlikle bir şeyler katıyor."

Birkaç dakika önce Penn çekmecedeki ölçü kabı ararken, onun yerine fırırlı pembe bir önlük çıkardığında hepimiz kahkahalara boğulduk. Bu önlük kesinlikle bana ait değildi ve üç erkek de bu önlük hakkında hiçbir şey bilmediklerine yemin ettiler.

Şaşırtıcı bir şekilde, sinsi bir gülümsemeyle bunun Fisher'ın annesine ait olduğunu ve muhtemelen babası için altına hiçbir şey giymeden giydiğini söyleyen Noah'tı. Fisher hemen kusacak gibi oldu ve ebeveynlerinin asla böyle bir şey yapmayacağını, yapsalar bile bunu bilmek istemediğini söyledi... ve sonra, sırf onu kızdırmak için, Penn önlüğü giymeye karar verdi.

Gülmekten karnım ağrıyor. Hokey maçını kazandıktan sonra çocuklarla pasta yapmak, hokey maçını kazandıktan sonra parti yapmaktan *çok* daha eğlenceli oldu.

"Aman Tanrım!" Hala gururla pembe önlüğünü giyen Penn, Fisher'ın annesini taklit ederek sahte bir güneyli aksanıyla konuşur. Bir çırpıda bütün bir kurabiyeyi ağzına tikiştirirken inler. Yüzünü buruşturur, sonra ağzını açar ve sıcacık kurabiyeden bir buhar bulutu çıkar.

"Sıcak," diye bağırır, ağzı kurabiyeye dolu halde buzdolabının kapısını açar ve bir galon süt çıkarır. Kapağını açar ve

bidondan üç büyük yudum aldıktan sonra, "Dilimi yaktı ama değdi" diye ekledi.

"İğrençsin," der Noah somurtarak, ama gözleri hiç olmadığı kadar parlak. Her zamankinden daha az acı çekiyor gibi.

"Takma kafana Downsby, bu benim sütüm."

Noah sinirli bir nefes alır. "O benim, aptal. Seninki laktozsuz karton, unuttun mu?" Sırıtarak ekler. "Ama bu, yaklaşık iki saat sonra karma hırsızlığın için seni cezalandıracak demek."

Penn süt etiketine bakar ve her zamanki Kanadalı erkek sesiyle küfür eder.

"Sticker tablosu!" Fisher sevinçle

haykırır. "Pucksake," Penn inler.

Kıkırdayarak gülerim ve gözümün ucuyla Noah'ın bana doğru hafifçe gülümsediğini görürüm.

Sadece benim görebildiğim gizli bir gülümseme. Beni titretiren bir gülümseme. Bütün gece, onun forması çıkarıp ona verirken bana attığı yakıcı bakışının anısını silmeye çalıştım.

Bütün gece, bu görevde yüzde yüz başarısız oldum. O forma altında tamamen giyiniktim, ama o yine de bana Penn'in şu anda elindeki kurabiyeye baktığı gibi bakıyordu.

"Seninkinin geyik sütü olduğunu sanıyordum," diyor Fisher, buzdolabına yapıştırılmış çizelgede Penn'in adının yanına somurtkan bir yüz etiketi yapıştırırken esprili bir şekilde.

"Kanada'da geyik sütünü sağmak yasa dışı, bilmiyor musun?" diyor Penn.

"Aslında bilmiyordum. Ama her gün yeni bir şey öğreniyorsun, sanırım," diyor Fisher, kurabiyelerin yanına doğru yürürken. Bir tanesini ikiye bölüyor, bir an üfledikten sonra ağzına atıyor. Gözleri kapanıyor. "Lanet olsun Ally, bunlar deli gibi lezzetli."

"Teşekkürler," diyorum, ama gözlerim Noah'ın kurabiye tepsisine doğru ilerlemesini izliyor. Bir tane alıp büyük bir ısırık aldığında çok, çok mutlu oluyorum — ilk kez onun sıkı, protein ağırlıklı, şeker ve keyif içermeyen diyetini bozduğunu görüyorum.

Çiğniyor, yutuyor ve hemen ardından bir ısırık daha alıyor. Ben burada bir sapık gibi durmuş, onun güçlü çenesinin hareketlerini izliyorum. *Çiğnemeyi nasıl bu kadar seksi hale getirebiliyor?*

Onun kurabiyenin tadını çıkarmasını görmek beni beklenmedik bir mutlulukla dolduruyor... çünkü benim yaptığım bir şeyi seviyor — ailemin kendi tarifi.

Noah ile ilişkilerimiz son birkaç gündür daha iyiye gidiyor. Jakuzi'deki konuşmamızdan beri, benden daha az kaçınıyor. Aslında çok daha az. Çoğu sabah işe gitmeden önce banyoyu paylaşıyoruz, bazen sohbet ediyoruz, bazen de yan yana hazırlanırken şaşırtıcı derecede rahat bir sessizlik içinde müzik dinliyoruz. Dün gece, odasından çıkıp benimle, Penn ve Fisher'la birlikte pizza yiyip *Matchmaker Mansion*'ın son bölümünü izledi, bu gece de bana pasta yapmama yardım etti.

Bu, benim çok sevdiğim yeni bir denge.

Noah kocaman kurabiyesini üç ısırıkta bitirip, saygıyla "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi kurabiyeydi" diyor.

Hemen bir tane daha uzanır — Penn ve Fisher bu noktada çoktan üçüncü kurabiyelerini almışlardır — ve kalbim daha da ısınır.

"Bu annemin tarifi," diyorum mutlu bir şekilde, tezgaha yaslanıp kendimi yukarı iterek tezgahın üzerine oturuyorum. Kendi kurabiyemi alırken bacaklarımı sallıyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Her zaman benimle birlikte yapardı, özellikle lisedeyken kötü bir gün geçirdiğimde veya kötü bir not aldığımda falan. Onun mottosu, bu hayatta sıcak çikolatalı kurabiyenin çözemeyeceği çok az şey olduğu.

"Annen akıllı bir kadın." Fisher parmağıyla silah hareketi yaparken dört kurabiye daha alır ve kanepeye doğru yürür, Penn de tepsinin geri kalanıyla onun peşinden gider.

Noah ise biraz üzgün görünüyor, ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılmış. Hemen kendimi aptal gibi hissediyorum. Zavallı Noah, kötü bir günün ardından onu teselli edecek bir annesi olmadan tüm ortaokulu ve liseyi geçirdi.

Bu düşünce çok kötü ve zamanda geriye gidip çocukluk halindeki Noah'ı kollarımın arasına alıp, ona insanca mümkün olan en büyük kucaklamayı vermek istiyorum.

"Andie seninle hiç kurabiye pişirdi mi?" Biraz çekinerek soruyorum, gözlerimle duyarsız davrandığım için üzgün olduğumu anlatmaya çalışıyorum.

Bana uzun bir süre bakar ve benim ifademden gördüğü veya anladığı şey iyi olmalı ki, burnunu çeker. "Andie mi?" Noah güler. "Lütfen. Andie'nin yapabildiği tek şey pina colada... ve yirmi bir yaşına gelene kadar bana denememe izin vermedi. Bunun da iyi bir nedeni vardı. O şey bir geyiği sakinleştirecek kadar güçlüydü."

"Andie resmen yeni en sevdiğim kişi oldu," diyorum gülümseyerek.

"İkinizin neden iyi anlaştığını anlayabiliyorum," diye cevaplar ve ses tonunun neredeyse... sevgi dolu olduğunu söyleyebilirim.

Sohbetimizi devam ettirmek için sabırsızlanıyorum, bu yüzden şöyle diyorum: "Babam annemle çıkmaya başladığında, onu yemek pişirme becerisiyle etkilemek için sürekli berbat Tayland yemekleri yapıyordu. Yemekler tamamen yenilmezdi, peltensi ve tuhaf tatları vardı, gerçek Tayland yemeklerine hiç benzemiyorlardı. Onların birlikte kalmasını, onun benim yeni babam olmasını o kadar çok istiyordum ki, sevmiş gibi davranıp kendimi onun berbat yemeklerini yemeye zorluyordum."

"Senin, her gün yediğin o paketlenmiş dondurulmuş yemeklerden başka bir şey yediğini hayal edemiyorum." Noah gülümser, sonra biraz öne eğilir. "Carter Callahan'a 'baba' dediğini biliyorum, ki bu benim için hala çok garip, ama biyolojik baban ne durumda?"

"Ben doğmadan önce annemi aldatan bir pislik," diyorum omuz silkerek.

"Üzgünüm," diyor Noah.

"Hayır, üzülme. Carter en iyi baba. Dürüst olmak gerekirse, gerçek babamın hayatımda olmamasına seviniyorum. Onu tanımıyorum bile." Genelde insanlarla ailem hakkında konuşurken bu kadar açık sözlü değilim, ama Noah ile konuşmak şaşırtıcı derecede kolay. Ona her şeyi anlatabilirsin ve o da bunu doğal karşılayacaktır.

"Onun kaybı..."

"Hadi, buraya gelin!" Penn bağırarak Noah'ın sözünü keser. Ben irkilirim. Noah ile konuşmaktan o kadar keyif alıyordum ki, diğerlerinin burada olduğunu neredeyse unutmuştum.

Penn kanepede sırt üstü yatıyor, gömleği çıkmış, göğsünde bir yığın kurabiye var ve Fisher, kurabiye devrilmesin diye elini kurabiye üzerinde tutarak onun üzerinde duruyor.

"Bir oyun oynayacağız," diye ekliyor Fisher, bize kısa bir bakış atarak. Noah dikkatle kollarını kavuşturuyor. "Ne oyunu?"

"Jenga," diyor Penn.

"Harika," diyorum, tezgahı kayarak. Noah ile tekrar konuşmaktan, hikayeler paylaşmaktan ve onu biraz daha yakından tanımaktan keyif alıyordum, ama oyun gecesi de eğlenceli görünüyor. "Ben varım."

Ama Noah kollarını kavuşturur.

"Hayır." "Evet," diye cevaplar Penn.

"Moral bozma, Downsby," diye ekliyor

Fisher. "Jenga'nın nesi var ki?" diye yüksek sesle soruyorum.

Noah göz ucuyla bana bakar. "Normal Jenga'dan bahsetmiyorlar," der, sadece benim duyabileceğim kadar sessizce.

"Ne?" diye fısıldayarak soruyorum, ama Fisher Jenga kutusunun tamamını sehpayı boşaltınca sorunun cevabı belli oluyor.

Hemen, her bir tahta parçanın üzerine yazılar yazıldığını görüyorum. Farklı bloklar farklı renklerde kalemle yazılmış.

"Meraklandım." Noah'ı incelerken, normal olmayan Jenga'ya karşı ne gibi bir itirazı olduğunu merak ediyorum.

Bana bakarak cevap veriyor: "Merak etmemelisin."

Derin, sert sesiyle söylediği bu sözler, lezzetli bir tehdit gibi geliyor.

Kaşlarımı kaldırıp ellerimi belime koyuyorum. "Bu bir meydan okuma mı, Downsby?"

"Öyle olmasını mı istiyorsun?" Koyu renkli gözleri benimkilere dikilir ve omurgamdan bir sıcaklık geçer.

"Meydan okumayı kabul ediyorum!" diye patladım ve kendiliğinden alev almadan önce göz temasını kestim. Bana attığı o iç çamaşırımı eritecek bakıştan etkilenmemiş gibi görünmek için, ona hızlıca sırttım ve oturma odasına koştum, çoraplarımla ahşap zeminde kayarak ve giderken hayati oksijeni ciğerlerime çekerek.

Noah arkamdan oturma odasına girerken derin kahkahası kulaklarımda yankılanıyor ve ben çok seviniyorum çünkü bu, oynamaya karar verdiğini gösteriyor.

"Tamam." Penn, Noah ve ben kanepeye otururken, işine odaklanmış bir şekilde parmaklarını kırııştırıyor. "Arlington Üniversitesi'nin resmi kurallarına göre Extreme Jenga'nın kuralları şunlardır."

Noah gözlerini devirir. "Resmiymiş, hadi oradan."

"Hokey evinde çok sevilen bir parti oyunuydu," diye açıklıyor Penn, göğsünden kurabiye yığını alıp kahve masasına koyarak dik oturabilmek için. "Ve mezun olduğumda en iyi seti yanımda götürdüm."

"Yani bu bir içki oyunu mu?" diye şüpheyle soruyorum.

"Ah Allegra, benim tatlı kuzum, bu bir içki oyunundan çok daha fazlası. Bu saf bir deha ürünü, inanılmaz bir icat, bir mas..."

"Penn'in söylemeye çalıştığı şey, bunu kendisinin icat ettiği." Noah sırtarak sözünü keser ve bu beni güldürür.

Penn, Noah'ın alaycı sözlerinden etkilenmez ve şaşırtıcı derecede ayrıntılı olan kuralları açıklamaya devam eder: Herkes sırayla bir parça çıkarır, normal Jenga gibi, ama bloklarını büyük kulenin tepesine geri koymak yerine

kendi mini kulelerini inşa etmek zorundadırlar, ancak blokları dikey olarak.

"Peki ya kule devrilirse?" diye soruyorum.

Penn sevinçle ellerini ovuşturur. "Kuleyi deviren kişi, ister ana kuleyi ister kendi mini kulesini devirsin, bir meydan okumayı yerine getirmek zorundadır... kuleyi deviren blokta ne yazıyorsa. Meydan okumalar tartışmaya açık değildir. Meydan okumayı kaybederseniz, bir puan kaybedersiniz. İlk eksi beşe ulaşan kişi elenir ve böylece, bir kazanan taç giyene kadar devam eder."

Oh, harika.

"Harika bir şaheser!" Fisher çok etkilenmiş görünüyor.

Noah bana yaklaşıp, vücut ısısı ve kısık sesi ile. "Sana söylemiştim demem, ama sana söylemiştim."

Ve bu oyun, rakiplerimin profesyonel sporcular olması nedeniyle —rakibim profesyonel sporcular ve diğerleri—onu işaret edip sıırıttım. "Kaybedeceksin, Downsby. Kaybetmeye hazırlan."

"Kavga sözleri, Callahan," diye cevaplar Noah boğuk bir sesle, dudaklarının köşesindeki gülümseme midemde bir dalgalanma hissettirir. Sesini biraz alçaltır ve ekler, "Hoşuma gitti."

Yüzümün kızardığını görmemesi için yüzümü çeviririm. Çünkü Noah'ın bu yeni, eğlenceli yanını çok seviyorum.

Muhtemelen biraz fazla.

Hepimiz kahve masasının etrafında toplanıp ana kuleyi inşa ediyoruz ve sonra oyun başlıyor. Kısa sürede hokey oyuncularının rekabetçi oldukları konusundaki ünlerinin haklı olduğunu anlıyorum, çünkü oyun kısa sürede tam bir kaosa dönüşüyor, sınırlar geriliyor ve suçlamalar havada uçuşuyor, çocuklar her şey hakkında tartışırken ortam medeni bir ortamdan topyekûn savaşa dönüşüyor.

Fisher, büyük bir hayal kırıklığına uğrayarak kuleyi ilk deviren kişi olur ve milli marşı söylerken beş kez amuda kalkıp sınav çekmek zorunda kalır, ki bunu kusursuz bir şekilde yapar.

Sonra Penn bir bardak acı sos içmek zorunda kalır, ancak öğürür ve pes eder, bir puan kaybeder.

Sırada ben varım, kendi kulemi deviriyorum ve ayağa kalkıp bloğumu okuduğumda yanaklarım kıpkırmızı oluyor.

"Korkak mısın, Ally?" diye bağırır Fisher, elinden bloğu kaparak okur. Üzerinde yazanı görünce kahkahalar atar.

"Ne yazıyor?" diye sorar Penn. Fisher ona bloğu gösterir ve o sırtarak gülümser. "Sağındaki oyuncuyla, başka bir oyuncunun seçtiği güçlü bir balad eşliğinde seksi bir dans yap."

ballad eşliğinde seksi bir dans yap."

Sağımdaki Noah aniden kaskatı kesilir.

Boğazım düğümленir, yüzüm yanar ve nabzım boğazımda atmaya başlar.

Sağımda Penn veya Fisher olsaydı, gülüp geçerdim. Hemen ayağa kalkar ve abartılı kol hareketleriyle dönerek aptalca şakalar yapardım.

Ama aynı cümlede "seksi dans" ve "Noah" kelimeleri beynimi karıştırıyor.

Penn, Noah'ı itekler. "Hadi bakalım Downsby, oraya çık."

"Woooooooooo, hadi Noah!" Fisher alkışlar.

Noah da yanımda ayağa kalkarken yanakları kızarır. "Bunu halledelim mi?"

"Evet," diyorum, ona bakmaya neredeyse cesaret edemeden.

Kanepeden birkaç adım uzaklaşıp ahşap zeminli açık bir alana doğru yürüdük. Dönüp birbirimize baktığımızda, Noah'ın ceketini ve kravatını çıkardığını ve şimdi sadece gömleği ve takım elbise pantolonuyla çıplak ayakla durduğunu fark ettim. Gömleğinin kolları sıyrılmış, ön kolları ortaya çıkmış ve gömleğinin üst üç düğmesi açılmış, böylece oyulmuş göğsünün bir kısmı ve hafifçe dağınık koyu renkli göğüs kılları görünüyor. Fisher ve Penn, Fisher'ın telefonuna eğilip müzik seçiyorlar. Kahkahalarla gülmeye başladıklarında, Noah ve ben göz göze geliyoruz.

"Bu kötü olacak, değil mi?" diye soruyorum. "Beni bu işe bulaştırdığın için üzgünüm."

O hafifçe gülüyor. "Açıkçası, daha kötüsü de olabilirdi... bir blok var ki, kişinin striptiz yapmasını gerektiriyor."

"Kes sesini!"

Noah gülümser. "Seni uyarmaya çalıştım."

"Tamam, hazırız," diyor Fisher. Oynat düğmesine basıyor ve en son teknoloji ürünü oturma odası ses sisteminden Boyz II Men'in "I'll Make Love to You" şarkısının ilk notaları çalmaya başladığında, durum hayal ettiğimden de kötü.

Dudaklarımı ısırarak, içimde kabaran inanılmaz gergin kahkahaları bastırmaya çalışıyorum.

"Haydi bakalım," Noah gözlerini benimkilere dikerek fısıldar.

Bana elini uzatarak inisiyatif alarak beni şaşırttı. Ben de elimi uzattım ve parmaklarım onun açık avucunun üzerinde kayarken, tüm vücudum

elektrik akımıyla şarj olmuş gibi hissediyorum. Beni göğsüne doğru çektiğinde, Noah'ın keskin nefesini duymaktan çok hissediyorum. Bir an hareketsiz kalıyor, sonra diğer elini belime doluyor.

Nefes almakta ve düşünmekte zorlanıyorum, bu yüzden kendimi sezgilerime bırakıyorum, aylardır hissetmediğim bir şekilde bedenimin içgüdülerine güveniyorum. Ama tam burada, Noah ile oturma odasında, bu eski, klişe şarkıya dans ederken, içimde bir şey değişiyor. Düşüncelerimi serbest bırakıp sadece hareket edebiliyorum, mantıklı düşüncelerim arka planda kalıyor ve bedenimin öncülük etmesine izin veriyorum. Diğer kolumu Noah'ın boynuna doluyorum, parmaklarım ensesindeki deriyi okşuyor. Buna karşılık, o yine küfrediyor ve aniden diğer eli kalçama geliyor, kalça kemiğimi kavrayıp bedenimi daha da yaklaştırıyor, böylece bedenimiz birbirine yapışıyor.

Keskin bir nefes alıyorum. Bol bir kapüşonlu sweatshirt giyiyorum, bu yüzden aramızda birkaç kat gevşek kumaş var, ama ona bastırılma hissi o kadar heyecan verici ki, sanki hiçbir şey giymiyormuşum gibi.

Vücudundan yayılan ısı, damarlarımda dolaşıyor ve içimde birikiyor. Saksafonun sesi şarkıda yükseldikçe, kendimi onun gözlerinde kaybediyorum, vücudumu ona doğru hareket ettiriyorum, elleri yanlarımdan kalçalarımdan karnıma ve kaburgalarıma doğru kayarken, onun dokunuşuna yaslanıyorum. Korkusuzca dans ediyorum, vücudumu, birini baştan çıkardığımı veya fazla cinsel imalar yaptığımı hissetmeden hareket ettiriyorum. Noah'la birlikte olmak, kendimi tamamen rahat hissetmemi sağlıyor. Bir daha mümkün olacağını hiç düşünmediğim bir şey.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve yüzünü görünce hemen pişman oluyorum: dudakları aralık, elmacık kemikleri kızarmış, gözleri ağır ve yarı kapalı. O anda, hayatımda gördüğüm en seksi şey o ve kahve rengi koyu gözleri benimkilerle buluştuğunda, içimde beni şok eden derin bir acı hissediyorum.

Sanki aylarca uyuduktan sonra vücudum uyanmış gibi. Aniden tekrar hissedebiliyorum.

Tekrar *arzulamaya başladım*.

Ve istediğim şey Noah.

Sonra müzik duruyor ve büyü bozuluyor.

Penn parmaklarını ağzına sokup ıslık çalarken, yere vurarak alkışlarken, sanki bir rüyadan uyanmışım gibi hissediyorum.

"Haydi ama!" Fisher bağılıyor ve kendini havalandırmak için büyük bir gösteri yapıyor. "Siz ikiniz burayı ateşe verdiniz."

Penn ve Fisher'ın burada olduğunu nasıl sürekli unutuyorum?

Noah'ın elleri aniden vücudumdan düşer ve ben geri adım atarak, ağır ağır nefes alırım.

Bir kahkaha atıp küçük bir reverans yapıyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Noah bana arkasını dönmeden kanepeye doğru yöneliyor ve ben de onu takip ediyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Az önce ne oldu böyle... ve neden şimdiden bunun tekrar olmasını istiyorum?

CHAPTER 18

NOAH

Ally'nin vücuduna dokunmak muhtemelen çok kötü bir fikirdi, ama ertesi sabah pişmanlık duymuyorum. Seyirciler olmasaydı, onunla saatlerce dans edebilirdim.

Aramızdaki gerilim kaynama noktasına ulaşmış gibi. Biri tencereyi ocaktan almazsa, kaynayıp taşacağız. Ve bu noktada, onun çekici olması ve benim alanımda olmasından daha fazlası var. Ally'yi gerçekten seviyorum ve bunu çoğu insan için söyleyemem. Fisher'ın bana ilk söylediği gibi, o iyi bir kız. Ayrıca havalı, eğlenceli ve ayakları yere basan birisi... ve kendimi onunla vakit geçirmek isterken buluyorum. Her geçen gün ondan uzaklaşmak gittikçe zorlaşıyor.

Yani, ligin en iyi oyuncularından bazılarının kız arkadaşları, eşleri, çocukları ve hokey dışında bir hayatları var. Belki de maçtan sonra eve döndüğünde hayatında özel birinin olması iyi bir şeydir? Belki de kendimi çok zorladığım için performansım düşüyor. Ama belki de değil. Ve bu riski almaya hazır olduğumdan emin değilim. Ally'ye karşı hissettiğim arzuya boyun eğersen, bir şekilde başarısız olduğumu hissedeceğim... hedefimden vazgeçiyormuşum gibi. *Hayatım boyunca uğruna çalıştığım tek hedef.*

Ally'den uzak durmak açıkça en iyi, hatta tek seçenek. Daha tanınmış bir oyuncu olduğumda flört etmek için bolca vaktim olacak. Ve insanları uzak tutmak kendimi korumak için en iyi yol. Çünkü trajedi herkesin başına gelebilir.

Bu rahatsız edici düşünceyi zihnimden uzaklaştırıyorum, bunun kaygımın bir yansıması olduğunu biliyorum. Ally'ye, Penn'e veya Fisher'a kötü bir şey olmayacak. Ama kaygı hala zihnimin bir köşesinde duruyor, sanki biri sürekli beni dürtüyormuş gibi canımı sıkıyor.

Tenis ayakkabılarımı bağlamaya devam ederken, Harry Styles yanıma gelip oturdu ve ayakkabı bağcıklarımla oynayarak dikkatimi dağıttı. Bu seferlik hoş bir dikkat dağınıklığıydı.

"Selam Harry," diyorum ve onun sevdiği şekilde kafasını nazikçe okşuyorum.

Bana göz kırparak bakıyor, sonra ayağa kalkıp kucağıma atlıyor, yüksek sesle mırıldanıyor ve yüzünü çeneme sürtüyor. Gülümsüyorum, onun sevgisini sevmemek zor. Neyse ki kimse bana bununla ilgili laf atmıyor.

Sessiz çatı katına bakarak, Penn ve Fisher'ın ne zaman uyanıp egzersiz yapmaya hazır olacaklarını merak ediyorum. Dün gece yediğimiz onca kurabiyeden sonra, üçümüz binamızdaki spor salonuna gidip sabah egzersizi yapmaya karar vermiştik. Ama saat sabah sekiz ve uyanık olan tek kişi benim.

Çocuklarla ağırlık kaldırma seansı, kafamı boşaltmak ve birkaç saatliğine Ally'den uzaklaşmak için tam da ihtiyacım olan şey. Böylece onu pembe pijamalarıyla görmek veya sabah kahvesini hazırlarken dansçı gibi loftta parmak uçlarında dolaşmasını izlemek zorunda kalmayacağım.

Bir dakika sonra takım arkadaşlarımla yatak odalarının kapıları açılır ve Penn ile Fisher giyinip ağırlık kaldırmaya hazır olarak loftun ana alanına çıkarlar. Kapıların sesi Harry'yi kucağımdan atlayıp Ally'nin odasına doğru koşmasına neden olur.

Fisher ve Penn sabah insanları değiller, bu yüzden günün bu saati loftumuzun gerçekten sessiz olduğu tek zaman. İkisi de birer protein bar alır ve Fisher ön kapıya doğru yürür. Penn bana "*egzersiz yapmaya hazır mısın?*" der gibi bir bakış atar.

Onun uyuklu gözlerine başımı sallayarak, ayağa kalkıp onları kapıdan dışarıya kadar takip ediyorum. Ama sonra Ally de spor kıyafetiyle odasından çıkıyor.

Bir iç çekmeyi zorla engelliyorum.

Onu görmeden ve onu kollarımda tutmanın nasıl bir his olduğunu tekrar hatırlamadan buradan çıkabileceğimizi umuyordum - ki bu, düşündüğümünden de öte bir şeydi.

Ona baktığımda, bakışları vücudumun her yerini taradı. Benim. Penn'in ya da Fisher'ın değil, sadece benim.

Ally gözlerini kırıştırarak bakışlarımla buluştu. "Spor mu yapıyorsunuz?" diye sordu, bacaklarından birini arkasına çekerek esnedi. "Ne kadar güzel bir gün."

Sabah, dışarıda koşuya çıkayım diye düşündüm. Belki hep birlikte koşabiliriz!" Ally bacağını bırakıp bize bakar, bu olasılık karşısında gözleri heyecanla parlar.

Hokey oyuncuları hakkında yaygın olan önyargıyı hiç duymamış olduğu belli... Biz koşmayız.

Elimi kaldırıp kafamın arkasını kaşıyorum. "Ben pek koşucu sayılmam."

"Oh, tamam." Alt dudağını ısırır. "O zaman ben koşu bandında koşarım. Dışarıda tek başıma koşmak istemiyorum."

En iyisi bu olur demek için ağzımı açtım ama Fisher, uyanmış olmaktan dolayı hala kısık sesiyle önce konuştu. "Koşmak kulağa hoş geliyor; ben hiç koşmam. Ve hava da çok güzel."

"Bana uyar." Penn omuz silkiyor, her iki seçenek de umurunda değil. Ally başını çevirip bana bakıyor, cevabımı bekliyor.

Koşmaktan gerçekten çok nefret ediyorum, ama yüzündeki endişe beni bu konudaki tutumumu yeniden düşünmeye itiyor. Belki de o kadar kötü olmaz? Kadın olmak nasıl bir şey bilmiyorum, ama yalnız koşmak korkutucu olmalı, özellikle de tanımadığın büyük bir şehirde.

İç çekiyorum. "Tamam, koşabiliriz."

Ally zıplıyor ve ellerini çırpıyor. "Bu çok eğlenceli olacak!"

San Francisco'da 20 dakika boyunca zorlu bir yokuşta koştukten sonra şunu söyleyebilirim... bu hiç de eğlenceli değil.

Penn, üçümüzün en irisi olmasına rağmen, inanılmaz bir bacak gücüne sahip ve Ally'ye ayak uydurabilen tek kişi oluyor. Ally, maraton koşusu için antrenman yapmış gibi, neredeyse hiç terlemiyor. O ve Penn çok ileride, dik yokuşu düz bir ovada koşar gibi koşuyorlar.

Ne oluyor be?

Fisher ve ben geride kalıyoruz, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, sonunda tepeye ulaşıp koşu yoluna devam ediyoruz, ki neyse ki yolun geri kalanı düz. Nefesimiz normale döndüğünde, rahat bir sohbete başlıyoruz. Fisher ile aslında pek baş başa vakit geçirmediğim. Penn ve ben üniversite boyunca oda arkadaşydık ve onun hakkında her şeyi biliyorum. Keşke bilmesem dediğim şeyler bile.

Ancak Fisher, son derece dışadönük olmasına rağmen, benim için hala bir gizem. Açık bir kitap gibi görünüyor, ancak sadece sana anlatmak istediği şeyleri paylaşıyor

. Onun pervasız, umursamaz, playboy görünüşünün arkasında çok daha fazlası olduğu açık... Sadece tam olarak *ne olduğunu* bilmiyorum.

"Kayınbiraderinin koçun olması nasıl bir şey?" diye soruyor Fisher, bir anlığına bakıp tekrar yola dönüyor. Gözleri efordan parlıyor ve artık tamamen uyanık.

Bir an düşünüyorum. "Sandine ile olan sorunlar dışında harika. Mitch her zaman koçlukta yetenekli olmuştur. Aslında bir sezon benim gençlik ligimde koçluk yaptı. Andie ile birlikte olmadan önce."

O, gülerek "Bu şekilde mi tanıştılar?" diye sorar.

Gülümsüyorum, onun koçluk yaptığı ilk maçı hatırlayarak. "Evet. İlk başta ondan nefret ediyordu."

Fisher kahkahalarla güldü. "Bu hikayeyi bir ara dinlemem lazım."

Bir an için önümüzde duran Ally ve Penn'e odaklanıyorum, muhtemelen on metre uzaktalar, duyamayacak kadar. "Peki, Ally'yi nereden tanıyorsun?"

Fisher omuz silkiyor. "Bir keresinde evimdeki bir partiye gelmişti..." Sanki söylemek istediği daha çok şey var ama kendini tutuyormuş gibi sözünü kesiyor.

Göğsümde bir baskı hissediyorum ve oradaki ağrıyı ovuşturuyorum. "Ahh, yani siz birlikte oldunuz." Boğazımı temizliyorum, rahatsız olmuş gibi görünmemeye çalışıyorum. Ama gerçekten, gerçekten rahatsız oldum.

"Ne?" Fisher yavaşlar, kaşlarını çatarak bana döner. "Hayır. Asla öyle olmadık. Kadınlarla platonik ilişkiler kurabilirim, pislik." Benim suçlamamdan açıkça rahatsız olmuş bir şekilde alaycı bir şekilde güler.

Koşmaktan ve nefesimi toparlamaktan kaynaklandığını umduğum bir rahatlama nefesini veriyorum. "Üzgünüm. Varsayımında bulunmamalıydım."

Fisher beni inceler, adımlarını sabit tutarken yüzünde yavaşça bir sırıtış belirir. "Ooh," der, kendi kendine gülerek. "Bunu fark etmediğime inanamıyorum."

Yavaşlayıp durdum, ellerimi belime koydum. "Neyi görmedim?"

Fisher de durdu, ama hala sırıtıyordu. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Hayır, hoşlanmıyorum," dedim, savunmacı tonum sözlerimi yalanlıyordu.

"Evet, öylesin. Utanacak bir şey yok dostum. Ally en iyisidir." "Hayır,"

diye ısrar ediyorum. "Sadece bizim çatı katında çılgın birini getirmediğinden emin olmak istedim."

Başını salladı, bana doğru eğildi ve omzuma sertçe vurdu. "Tabii, Downsby. Ne dersen o." Fisher tekrar koşmaya başladı, her adımda gülüyordu.

Onu izlerim, ama onu kovalamak için çok sinirliyim.

"Ondan hoşlanmıyorum!" diye bağıyorum.

Bir eliyle beni uğurlar ve koşmaya devam eder.

İnleyerek, sonunda ayaklarım hareket etmeye başlar ama onu yakalamaya çalışmam. Sanırım bu koşunun geri kalanında sessizliğe ihtiyacım var.

Loft'a en son ben döndüm ve içeri girdiğimde, günde altı paket sigara içen biri gibi nefes nefeseydim. Fisher heyecanla bir kutuyu açarken, Penn ve Ally merakla onu izliyorlardı.

"O ne?" diye soruyorum, gömleğimin arkasını tutup başımdan geçiriyorum ve boynumdan ve yüzümden akan teri silmek için kullanıyorum. Düşünmeden yapıyorum ve gözlerimi açtığımda, Ally'nin bakışlarının çıplak göğsümde olduğunu görüyorum. Midem garip bir şekilde kıvrılıyor. Alt dudağını ağzına çekiyor ve bu küçük hareket, onun dolgun dudağını ağzıma çekip tadına bakmak istememe neden oluyor. Tatlıdır herhalde. Yaptığı kurabiyeler gibi.

Beni izlediğini fark ettiğinde, egzersizle ilgisi olmayan kırmızı bir renk Ally'nin göğsüne ve yüzüne yayılır. Hemen başka yere bakar. Gülümsememi zorlukla tutarım. Güzel bir kadın sana öyle baktığında kendini beğenmiş hissetmemek zor.

Ama içten içe, bunun *Ally'nin* bana baktığı için olduğunu biliyorum, herhangi bir güzel kadına değil.

Çünkü lanet olsun, Fisher haklıydı. Ondan hoşlanıyorum.

Ona çok fazla ilgi duyuyorum.

Fisher sonunda dev kutuyu açtığında dikkatimi tekrar ona çeviriyorum.

Adam, tam anlamıyla bir genç kız gibi çığlık attı. "Buradalar!"

"Neler var?" diye tekrar soruyorum, gerçekten bilmek istediğimden emin değilim.

"Cadılar Bayramı kostümlerimiz!" Fisher kutudan bir giysi çıkarırken diyor. 1920'ler tarzı geniş yakalı, siyah, ince çizgili bir takım elbise ve bir bazuka. Kutuda bunun gibi üç tane daha var. Fisher kutunun içine uzanıp bazukalardan birini alıp bana atıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

"Gangster kostümleri." Fisher çok mutlu görünüyor. "Hepimizin sevdiği eski gangster filmlerinden biliyorsun."

Gözlerimi devirerek plastik silahı yakaladım. "Ben bir yetişkinim, Fisher. Cadılar Bayramı'nda şeker toplamaya çıkmayacağım."

O alaycı bir şekilde Penn'e bir kostüm uzatır. "Şeker ya da şaka yapmaya gitmiyoruz. Ailemin uzun zamandır tanıdığı bir arkadaşı Deja Vu'nun sahibi." Kaşlarını kaldırır.

Restoranın adını bilmek dikkatimizi çekecektir. Burası San Francisco'nun ünlü mekanlarından biri, ünlüler ve *gerçek* nepo bebekleri tarafından sıkça ziyaret ediliyor — yıllar öncesinden rezervasyon yapılan ve girmesi imkansız yerlerden biri.

"Davidson bizi şık Halloween partisine davet etti. Her yıl mekanı loş ışıklandırma ve abartılı dekorlarla süslüyor. Mekan, lüks bir restoran olmaktan çıkıp yarı hayaletli bir Viktorya dönemi konağına dönüşüyor."

"Yarı mı?" diye sorar Penn, hayatında muhtemelen hiç silah tutmamış olmasına rağmen bazukasıyla poz vererek.

"Bilirsin," diyor Fisher. "Ürkütücü ama korkutucu değil."

Fisher sonunda Ally'ye kostümünü verir, bizimkinden biraz daha küçük bir versiyonu. Ally, kostümü sanki gördüğüm en çirkin şey gibi bakar, sonra güler, ama sesi biraz tuhaf çıkar, her zamanki neşeli, güneş gibi güldüğü gibi değildir. "Fisher, ben bir kızım, unuttun mu? Bunu giymeyeceğim."

Fisher'ın yüzü düşer ve endişeyle ona bakar. "Kostümü giymek istemiyor musun, yoksa partiye gitmek istemiyor musun?" Sesi şaşırtıcı derecede naziktir.

Ally tereddüt eder. "Bilmiyorum. Düşüneceğim."

"Tabii ki," diye cevaplar Fisher hemen.

"Teşekkürler." Ally ona minnettar bir bakış attı, kostümü kutuya geri attı ve odasına doğru yöneldi. "Duş alacağım."

Penn koltuk altını koklar ve sonunda silahı kutuya geri koyar. "İyy, ben de. Kokuyorum." Fisher'ın odasına doğru büyük adımlarla yürür.

Fisher kostümleri kutuya geri koymaya başlar, Ally'nin yorumundan önce olduğu kadar heyecanlı görünmüyor. Onu bırakıp, Ally ile paylaştığım banyoyu beklemek için odama giderim.

Odamın içine girerken, Harry'nin burada olup olmadığından emin olamadığım için kapıyı tamamen kapatmıyorum. Bir dakika sonra, koridorun karşısından fısıltı sesleri duyuyorum. Belki de sağduyuma aykırı olarak, kapımın aralığından Fisher'ı Ally'nin odasının önünde görüyorum.

"Partiye gelmek istemiyorsan, gelmek zorunda değilsin," diyor Fisher. "Ama sadece eğlenmen ve hiçbir şey için endişelenmemen için bir fırsat sunmak istedim. Üçümüz de seninle birlikte orada olacağımız için bunun iyi olacağını düşündüm, senin süper seksi korumaların gibi olacağız."

Gözlerimi kısarak, kulak misafiri olduğum için kendimi kötü hissediyorum, ama her zamankinden daha meraklıyım. *Partileri bu kadar sevmemesine neden olan ne oldu?*

Ally, kollarını sıkıca kendine sararak gülerek, "Bir kadın dikkatinizi çektiği anda beni yalnız bırakacaksınız," der.

Fisher kalbinin üzerinde haç işareti yapar. "Söz veriyorum, bırakmayacağız. Senin için buradayım, parti boyunca seninle kalacağım dediğimde ciddiydim."

Yüzündeki ifade çelişkili, evet demek istiyor ama korkuyor gibi.

Gözlerindeki korku beni otomatik pilota geçirir, ne yaptığımı bile fark etmeden kapımı açar ve koridora adım atarım.

"Seninle kalacağız. Üçümüz de." Fisher'a ciddi bir bakış atarım. "Ve eğer bu seni daha güvende hissettirecekse, hiçbirimiz içki içmeyeceğiz."

Ally'nin yüzü aydınlanır. "Gerçekten mi?"

Fisher pes etmiş bir şekilde iç çekiyor. "Evet, tamam. Biz de içmeyeceğiz."

Ally gülümser, az önce yüzünde olan tüm korku ve endişe kaybolur. "Sizler harikasınız." Bir kolunun altına giysi değiştirme kıyafetlerini sıkıştırarak banyoya girer.

Banyo kapısı kapanınca Fisher gözlerini kısarak bana bakar ve başını sallar.

"Ne?"

"Ondan hoşlanmıyorum," der Fisher alaycı bir tonla.

"Hoşlanmıyorum," diye fısıldayarak bağırırım.

"Ve hiçbirimiz içmeyeceğiz," diye Fisher yine alaycı bir şekilde söyler.

Odama girip kapıyı kapatırım, ama onun çatı katının kendi tarafına kadar gülüşünü duyabiliyorum.

CHAPTER 19

ALLEGRA

"NASILSın, TATLIM?" Çöküp, ağlamak üzere olan dokuz yaşındaki çocuğa soruyu yöneltiyorum. "İyi misin?"

Sasha, bebek mavisi gözlüklerinin camlarından daha da büyük görünen kocaman kahverengi gözleriyle bana bakar. "Sınıfta o varil atlayışını yapamayan tek kişi benim, Bayan Ally. Çok utanç verici."

Alt dudağı, ağlamaya başlayacakmış gibi titriyor ve ben, kimse bizi izlemiyor mu diye etrafa hızlıca bakınıp onu kucaklamadan önce.

Onun yaşındayken dans derslerini hatırlıyorum, daha fazla beceri öğrenmeye başladıkça her şey yoluna girmeye başlar ve o zamanlar öğretmenin beni kucakladığını kimsenin görmesini ya da arkadaşlarımın üzgün olduğumu bilmesini istemezdim. Sasha da muhtemelen aynı şekilde hissediyor. Neyse ki, şu anda diğer kızlar odadan çıkıyor, sohbet ediyor ve gülüyorlar ve kimse bize dikkat etmiyor.

"Utanacak bir şey yok," diyorum Sasha'ya nazikçe. "Sen harika bir dansçısın ve rutinin geri kalanını da oldukça mükemmel bir şekilde yapıyorsun. Sadece başını dik tut ve denemeye devam et."

"Ama ya yine de yapamazsam?"

"Yapabilirsin." Gözlerine bakabilmek için ondan biraz uzaklaşıyorum. "Bunu nereden bildiğimi duymak ister misin?"

Sasha başını sallar, ben de gülümser ve işaret parmağımla göğsümü gösteririm. "Biliyorum çünkü bu zaten burada. Bunu başarmak için kalbinde arzu ve motivasyon var, sadece devam etmelisin."

imkansız gibi görünen zor günleri aşmak. Başarısız olacağınızı hissettiğinizde, denemeye devam edin. Ve işte böylece, başaracaksınız."

"Gerçekten mi?" Sasha gözlüklerini çıkarıp gözlerindeki yaşları siler.

"Gerçekten," diye söz veririm ve karşılığında kocaman bir gülümsemeyle ödüllendirilirim.

"Teşekkürler, Bayan Ally."

"Ne zaman istersen, tatlım. Seninle gurur duyuyorum," derim ve bunu içtenlikle söylerim. Sasha'nın başı dik bir şekilde babasına selam vermeye doğru yürüdüğünü görmek kalbimi doldurur. Adımlarında bir güven vardır, sanki başarılı olmak için yeni bir kararlılıkla doludur.

Onların birlikte ayrılmasını izlerken içimden gülümserim, sonra arkayı dönerim ve dersin sonunda esneme egzersizleri için kullandığımız matları temizlemeye başlarım.

Telefonum bir mesaj geldiğini bildirir ve Fisher'ın başlatmamızda ısrar ettiği "Loft 3B" grup mesaj zincirinde yeni bir mesajı açarım.

FISHER

Ally, birazdan arenaya çıkacağız, bu gece hala geliyor musun diye sormak istedim?

ALLY

Başka bir yerde olamazdım. Bugünkü son dersimi yeni bitirdim, birazdan işten eve yürüyerek gidip üstümü değiştireceğim ve sonra Uber ile arenaya geleceğim. Hepinize iyi şanslar!

Çocuklar bu akşam evlerinde oynuyorlar ve ben de Andie ile maça gideceğim, beni kendisi ve kızlarıyla birlikte oturmaya davet etti.

Çocukların tekrar oynamasını izleyeceğim için çok heyecanlıyım... Birkaç gün önce Los Angeles'ta bir maçları vardı ve ben onu televizyondan izledim. Onları özlediğimi fark ettim. Onların şakaları, kahkahaları ve gürültüsü olmadan loft garip bir şekilde boş hissettirdi.

FISHER

ALLY

Sormayacağım bile. Maçtan sonra görüşürüz çocuklar.

PENN

Maçtan sonra bizim evde küçük bir parti vermek istedim, ama alt kattaki kız çok gürültü yaparsak resmen kafayı yiyebilir.

FISHER

Ha, telefonunda "puck" kelimesini "puck" olarak otomatik düzelttin mi?!

FISHER

Yani puck

FISHER

Puck

FISHER

Puck!

NOAH

İyi misin, Fisher?

FISHER

Hanginiz benim telefon ayarlarımı değiştirdi?

PENN

O benim. Rica ederim. Ve hepimiz ne demek istediğini anladığımıza göre, bu da çizelgeye dört çıkartma demek.

FISHER

Siktir git.

NOAH

Beş yap.

NOAH

Ve bu gece, parti vermek yerine daha fazla kurabiye yapabilir miyiz?

PENN

Matchmaker Mansion'ın yeni bölümünü izlerken kurabiye yiyebilirim.

FISHER

Yalan söylemeyeceğim, şu anda sizden nefret etsem de, kurabiye ve reality TV bana da iyi geliyor.

FISHER

Bekle, bize ne oluyor böyle? Yakında erkeklik kartlarımızı teslim etmek zorunda kalacağız.

NOAH

Cinsiyet stereotipleri yapma, Archibald. 😊

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. Üniversite boyunca kızlarla yaşadım ve erkeklerle, özellikle *de bu* erkeklerle yaşamak, şimdiye kadar şaşırtıcı derecede eğlenceli bir değişiklik oldu. Birincisi, beklediğimden daha temizler. Ayrıca en sevdiğim dizileri izliyorlar ve yaptığım pastaları beğeniyorlar. Üstelik, geçen sabah

sabahları tek başıma yeni bir rotada koşmak istemediğimde benimle birlikte koşmaya gelmeleri çok tatlıydı...

Ancak Noah'ın alnındaki teri silmek için gömleğini çıkardığını gördükten sonra soğuk duşa girmek zorunda kaldım.

O adam kendi iyiliği için fazla seksi. Aslında, neden onu "çocuklar"dan biri olarak adlandırdığımı bilmiyorum — Noah Downsby yüzde yüz erkek.

Tehlikeli derecede.

"Hey, Allegra!" Neşeli ses, Noah'ın seksi çıplak göğsü ve geniş omuzları hakkındaki düşüncelerimden beni uyandırdı. Matları ovarken başımı kaldırdım ve önümde duran meslektaşım Cora'yı gördüm. Yüzümü görünce şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Sıcak görünüyorsun. Tabii ki çok güzel anlamında sıcak, ama aynı zamanda ateşin varmış gibi de sıcak. İyi misin?"

"Selam, Cora." Ayağa kalkıp son matı kaldırdım. "İyiyim, sadece... dersten yoruldum," yalan söyledim. "Geldiğini duymadım. Geç saatte ders mi veriyorsun?"

Gülümseyerek başını sallar. "Hayır, kulaklıklarımı almaya uğradım, yanlışlıkla burada bırakmışım."

"Sanırım onları arka ofiste gördüm," diyorum gülümseyerek. "Peki, bu akşam ne yapmayı planlıyorsun?"

O dramatik bir şekilde nefesini tuttu. "Bu akşamki planlarım, önümüzdeki bir ay boyunca her akşamki planlarımla aynı!"

"Yeni erkek arkadaş mı?" diye sırtarak tahmin ettim.

"Hayır." Gözleri öfkeyle parladı. "Erkeklerden çok daha iyi." Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve bana uzattı. "Bugün ne duyuruldu bak!"

Telefonunu ondan alıyorum. Backstage açılmış durumda — ajansı olmayan çoğu dansçının seçmelere katılmak için kullandığı popüler bir casting sitesi.

Önümdeki ekranda yer alan oyuncu seçimi ilanını gözden geçiriyorum ve okudukça midemde bir heyecan oluşuyor. "Olamaz."

"Olmaz." Cora heyecandan neredeyse zıplıyor. "İnanabiliyor musun? *Expressions* bizim şehrimizde açılıyor!"

Birkaç ay önce, bu benim için hayallerimin fırsatı olurdu.

Expressions, New York'ta Broadway'de başlayan ve ardından sosyal medyada patlama yaşayan, büyük başarı elde eden bir çağdaş dans prodüksiyonudur.

Bu başarı, çoğunlukla ham ve izleyiciye yakın hikayeler anlatan güçlü ifade gücü ve koreografisi sayesinde elde edildi.

Bu oyuncu seçimi duyurusuna göre, yakında San Francisco'da bir yan prodüksiyon açacaklar ve batı kıyısındaki ilk gösterileri için açık seçmeler düzenleyecekler. Bu çok önemli bir olay.

Eminim bu şehirdeki ve yüzlerce kilometre ötedeki tüm dansçılar seçmelere katılacak.

"Ne performans sergileyeceksin?" diye merakla soruyorum.

Cora, kendini kucaklıyor gibi kollarını vücuduna doladı. "Şey, ilanda, kendinle ilgili bir hikayeyi anlatan ve aynı zamanda uzmanlığını sergileyen özgün bir koreografi istediklerini söylüyorlar, bu yüzden Demi Lovato'nun 'Confident' şarkısına bir parça yapmayı düşünüyordum... biraz hip hop havası olan modern bir şey."

"Çok beğendim." Onaylayarak başımı sallıyorum. Cora'nın kendine olan sevgisi ve özgüveni ilham verici ve eminim bu şarkıyla sahnede parlayacaktır.

"Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Seçmelerin için." Kaşlarını çatıyor. "Seçmelere katılıyorsun... değil mi?"

"Oh, şey." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Muhtemelen hayır."

"Hayır" derken, anılar zihnimde canlanmaya başlar, ama şaşırtıcı bir şekilde, bunlar Tyler'ın üzerimde ağır bir yük gibi durduğu ve beni kabuğuma çekilip bir daha çıkmamak istememe neden olan korkunç anılar değildir. Bu sefer, aklıma gelen ilk anı, Noah'ın loft'ta o klişe doksanlar aşk şarkısına dans ederken belime doladığı kollarıdır.

Ne kadar güvende hissetmişim. Rahattım. *Tekrar kendim olmuştum.*

"Ne?" diye bağılıyor Cora. "Neden?"

Yutkunuyorum, kalbim çarpıyor. "Yani, belki. Belki yaparım."

Gözlerini kısarak bana bakar. "Öyle yapmalısın, kızım. Sen iyisin. *Gerçekten* iyisin. Aslında, bir rol kapma şansın çok yüksek."

"Seninkinden daha fazla değil," diye cevap veriyorum.

"Belki ikimiz de rolü alabiliriz!" Cora gülümser. "Neyse, ben gitsem iyi olacak. Akşam için koreografi defterimle büyük planlarım var."

"İyi eğlenceler," diye sesleniyorum, o bana öpücük gönderip, dışarıda yağmur yağmaya başlamasına rağmen, tüm yol boyunca gülümseyerek, adımlarını hızlandırarak kapıya doğru yürürken.

Neden bu kadar mutlu olduğunu anlıyorum. *Expressions'da* rol alma şansı, çağdaş dansçılar için, hokey oyuncularının NHL playofflarının final turuna çıkmasına eşdeğer bir şey sanırım.

Tanrım, hokey oyuncularıyla bir aydan az bir süre yaşadktan sonra, şimdiden hokey dilinde düşünmeye başladım.

Stüdyonun dışına bakıyorum ve yağmurun giderek şiddetini arttırdığını görüyorum. Bugün işe yürüyerek gelmek yerine arabayla gelmeliydim. Eve gitmek için bir Uber çağırmam gerekecek, sonra da maça gitmek için bir tane daha. Neyse ki Fisher kira konusunda bana indirim yapıyor.

Ama iyi tarafı, bu sayede biraz fazla zamanım oldu. Bu nedenle, stüdyonun hoparlör sistemine telefonumu bağlamak için oraya yürüyorum.

En son dans ettiğimde, yani *gerçekten* dans ettiğimde, birkaç hafta önce USG'deydi. Bir dersim için üzerinde çalıştığım solo çağdaş dans parçasıydı ve çok kötü gidiyordu, muhtemelen dans ederken kendime hiçbir şey hissetmeme izin vermediğim ve bunun sonucunda performansım zoraki olduğu içindi. Robot gibiydi.

Bunun Cora'nın coşkusu mu, yoksa tekrar dans etme düşüncesinin beni hemen Tyler'ı hatırlatarak mide bulandırıcı hissettirmemesi mi olduğunu bilmiyorum. Bu gece, tekrar denemeye hazırım — kendi güvenli ortamımda, kimse izlemeden veya yargılamadan... kendimi sanatımın içine bırakıp onu tekrar hissetmeye hazırım.

Küçük Sasha'ya verdiğim tavsiyeden bir parça alıp, sevdiğim şey için savaşımaya devam etmeliyim. Sadece kendim için olsa bile.

Bir sonraki ders yirmi dakika sonra başlayacağı için stüdyo boş ve maça gitmek için bolca vaktim var. Bir anda, kendime güvenim tamken Spotify'ı açıyorum. Playlistlerimden birine bakarak, *Expressions'in* seçmelerine katılıyormuşum gibi varsayımsal olarak düşünüyorum. Hangi hikayeyi anlatmak isterdim?

Bir dizi seksi, şehvetli parçayı atlayarak Sia'nın "Unstoppable" şarkısına geliyorum.

Mükemmel.

Gülümsüyorum. Oynat düğmesine basıyorum.

Ve sonra kendimi bırakıyorum. Zihnimi kapatıyorum ve müziğin içinden akmasına *izin* veriyorum, şarkının güç veren sözleri hareketlerime rehberlik ediyor. Her şey doğaçlama, şimdilik koreografi yok, sadece dağınık ve

vahŖi ve pervasız, sanki duvara boya atıp neyin yapışacağını görmek gibi
—ama hiçbir Ŗey bana bu kadar doğal gelmemiŖti.

Bunu çok özlemiŖim.

O kadar kendimi kaptırıyorum ki, Ŗarkı bittiğinde nefes nefese ve ter içinde kalıyorum. Birkaç sağ teli topuzumdan kaęmıŖ ve alınıma yapışmıŖ.

Ellerimi uyluklarımla üzerine koyarak eğilip derin bir nefes alıyorum, damarlarımdan saf bir tatmin duygusu akıyor.

Yavaş, düzenli bir alkış, nefesimin zorlu seslerini kesiyor ve başımı kaldırıp Noah'ın dans stüdyosunun kapısında durduğunu görüyorum. Kusursuz bir Ŗekilde dikilmiŖ lacivert maç günü takım elbisesini giymiŖ, saçları yağmurdan ıslak ve parlak, yüzünde saf bir hayranlıkla bana bakıyor. Bir kez daha alkışlıyor, sonra durup bana doğru yürüyor.

"Ne zamandır orada duruyorsun?" diye soruyorum.

Bana çarpık bir gülümsemeyle cevap veriyor.

"Yeterince uzun."

CHAPTER 20

NOAH

Dans hakkında neredeyse hiçbir şey BİLMİYORUM. Hayatım boyunca sporla uğraştım ve sürekli sporcularla çevriliydim. Ama Ally'nin az önce yaptığı gibi zarif ve tutkulu hareket eden birini daha önce hiç görmediğimi güvenle söyleyebilirim. O yetenekli. İnanılmaz derecede yetenekli. Onu bütün gün izleyebilirdim. Bu kadın dans etmek için yaratılmış, sanatıyla bir hikaye anlatmak için yaratılmış.

Şimdi iki hedefim var: NHL'de mümkün olan en iyi çaylak sezonu geçirmek... ve Ally'nin tekrar dans etmesini sağlamak. Halka açık bir yerde.

Bu yeteneğini dünyadan saklayamaz. USG'deki dans programını neden bıraktığını veya ders vermek dışında neden artık dans etmediğini bilmiyorum, ama nedeni ne olursa olsun, bu onun doğuştan yapmaya mahkum olduğu şeyi yapmasını engelleyemez. Buna izin vermeyeceğim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, alnındaki ter damlasını silerek. Sesi dikkatlice tarafsız, ama yanaklarında utanmış gibi bir kızarıklık var.

Ellerimi takım elbisenin ceplerine sokuyorum, şu anda burada olduğum için aniden utangaç hissediyorum, çünkü olması gerektiği gibi maça gitmem gerekirdi. "Hala dans stüdyosunda olduğunu söyleyen mesajını aldığımda, yağmur yağdığını fark ettim ve bu havada yürümene izin vermek istemedim."

O büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Noah Downsby, sen çok yufka yürekli birisin, değil mi?"

Sadece lezzetli kurabiyeler pişiren güzel dansçılar için.

"Sadece iyi bir ev arkadaşı olmaya çalışıyorum," diye omuz silkiyorum.

Gülümsedi. "Daha çok centilmen gibi."

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyorum, yanaklarım kızarsa da iltifatı görmezden gelerek.

"Evet, çantamı alayım." Üzerinde personel yazan bir kapının arkasında kaybolur ve bir dakika sonra leosunun üzerine bir sweatshirt giymiş olarak tekrar ortaya çıkar. Bol giysinin içinde minicik görünür ve bu beni gülümsetir.

"Hazırım."

Dans stüdyosunun kapısından çıktığımızda, ikimiz de arabama doğru koşmaya başlıyoruz. Yağmur yağıyor. Arabaya bindiğimizde, ikimiz de gülüyor ve ıslak yüzlerimizi siliyoruz.

"Beni almaya geldiğine sevindim," diyor gülerek. "Teşekkürler, Noah."

"Önemli değil." Arabayı çalıştırıp otoparktan çıkarak loft'a doğru kısa yolculuğa başlıyoruz. Gözlerimi önümdeki yola odaklayarak, "Gerçekten çok yeteneklisin, Ally," diyorum.

Gözümün ucuyla, bakışları kucağına dönmeden önce bana baktığını görüyorum. "Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle.

"Daha fazla dans etmelisin... mutfağımızın dışında mesela." Ona gizlice bakıyorum ve güzel yüzünde kararlı bir ifade görmek beni şaşırtıyor.

"Belki," diyor sessizce, sanki bana değil de kendine söylüyormuş gibi, ve bir kez daha, bu hikayenin görüldüğünden daha fazlası olduğuna emin oluyorum. Ve yine, Ally'nin katmanlarını soyup, neşeli, küstah ama tatlı yüzeyinin altında yatan kişiliği hakkında daha fazlasını keşfetme fikrine neredeyse manyetik bir çekim hissediyorum.

Binamıza vardığımızda, kapının önüne çekip arabayı durduruyorum. "Akşam görüşürüz, sanırım."

Kapıyı açıp dışarı çıkıyor, ama omzunun üzerinden bana gülümseyerek bakıyor. "Hayır, maçta görüşürüz. İyi şanslar, Downsby." Bana göz kırptıyor ve bir anda arabadan inip binaya doğru yürüyor.

Bu arada, ben şaşkın bir şekilde oturuyorum. *Bana gerçekten göz kırptı mı? Ve ben bunu gerçekten sevdim mi?*

Evet, her ikisi de doğru.

Maç öncesi ısınmada, pleksiglasın arkasında Ally'yi görünce bir deja vu hissi yaşıyorum. Ancak bu sefer, Andie ve yeğenlerimle sohbet ediyor, onlar da onun dikkatini çekmek için etrafında dolaşıyorlar. Onları birlikte görmek beni gülümsetiyor.

İlk maçımızın olduğu gece, Ally'yi kalabalığın içinde görmek beni sinirlendirmişti, ama bu gece onu görmek beni rahatsız etmiyor. Hiç de bile. Bu sefer, buraya aitmiş gibi geliyor. Evde yalnız başına değil de maçta olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Burada olduğu sürece güvende olduğunu biliyorum, burada olmasaydı onun için endişelenirdim.

Sevdiğiniz insanları bir trafik kazasında kaybetmenin en zor yanı, bunun tekrar olacağından sürekli endişe duymaktır. Trafik kazaları her gün, her saat, her saniye oluyor. On iki yıl önce ailemin arabaya binip bir daha eve dönmemesi gerçeğini kabullenmek çok zor.

Sevdiğim insanları güvende tutma endişesi, göğsümde sürekli bir yük oluşturuyor. Üniversite için evden uzaklaşmayıp Mitch ve Andie'nin yakınında kalmamın ana nedeni budur. Mitch'in koçluk yapması için buraya geleceklerini duyduğumda bu yüzden çok rahatlamıştım. Mantıklı beynim, onlara yakın yaşamak onları tehlikeden koruyamayacağını biliyor, ama yine de kalbimi hafifleten sahte bir kontrol hissi var.

Ally'ye karşı da aynı güçlü koruma içgüdüsünü hissettiğimde, ona karşı büyüyen duygularımı inkar edemem. İşte bu yüzden kızları hep uzak tutmuşumdur, herkesi uzak tutmuşumdur. Penn bile beni benim onu tanıdığım kadar tanımıyor, oysa dört yıldır oda arkadaşınız ve takım arkadaşınız. İnsanlara yakınlaşmak korkutucu... çünkü bu, kaybedebileceğiniz daha fazla insan olduğu anlamına geliyor. Kalbinizin kırılma olasılığının daha fazla olduğu anlamına geliyor. Ally'nin beni gerçekten tanımasına izin vermek, şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha korkutucu geliyor, ama potansiyel bedeli ne olursa olsun, şu anda buna razı olmak zorundayım.

Belki de bu, daha fazla risk, daha fazla ödül durumudur...

Yutkunuyorum, bu düşünce beni rahatsız ediyor. Onun varlığı beni rahatsız ederken, yokluğu nasıl beni rahatsız etmeye başladı? Açıkçası emin değilim. Ama üç kısa hafta içinde, benim loftumdan kafamın içine, derimin altına ve her yerime girdi.

Ve en tuhaf kısmı... bunun umurumda bile olmaması. Aslında tam tersi. Muhtemelen bir terapi seansı ayarlamam gerekiyor. Uzun zaman oldu.

Kaleci uzanırken boş kaleye bir disk atıyorum, tahtaların etrafında kayıyorum ve eldivenli elimle cama vuruyorum. Harlow, Laini ve Paige camın arkasından bana öpücükler gönderiyorlar, ben de onlara üç öpücük gönderiyorum. Bunu yaparken hiç düşünmüyorum, ama döndüğümde Ally'nin beni yumuşak gözlerle izlediğini görüyorum. Bir an için tek düşünebildiğim, ne kadar güzel görüldüğü, onun yüzüne bu ifadeyi koyan kişinin ben olduğum... ama sonra Lions'ın sosyal medya ekibinin bu sahneyi çekip, pahalı kameralarını bana doğrulttuğunu görüyorum.

Sinirli görünmemeye çalışarak dişlerimi sıkıyorum. Sadece ailemle bir anın tadını çıkarıyordum ve sürekli izlenmekten nefret ediyorum, ama spot ışığında olmak bu işin bir parçası olduğunu biliyorum. Sadece katlanıp bununla başa çıkmam gerekiyor.

Andie avucuyla cama vurarak dikkatimi sinirlenmemden başka yöne çekiyor. Kızları işaret ederek onlara dönmelerini söylüyor. Üçünün de saçları dağınık topuzlar halinde toplanmış, böylece formalarının arkasını görebiliyorum. Üçünün de arkasında *"Noah Amca"* yazıyor.

Ablama gülümserim ve o da *"bu gece hepsini mahvet"* der.

Ben de başımı sallayarak cevap veriyorum ve neredeyse refleks olarak Ally'ye dönüyorum. El sallayıp *"iyi şanslar"* diye bağırıyor.

Camın arkasından onun bakışlarını yakalayıp *"teşekkürler"* diyorum.

Takım arkadaşlarımla yanına geri döndüğümde, Penn ve Fisher yüzlerinde aynı sırıtişla beni bekliyorlar.

"Ne?"

"Yarın internetin her yerinde olacaksın dostum," diyor Penn alçak bir ıslıkla.

Fisher başını sallar ve gözlerini büyütür. *"Kadınların DM'lerini doldurmasına hazırlıklı ol."*

Ben burun kıvırırım. *"Neden?"*

Penn gözlerini devirir. *"Hiç farkında değilsin. Kızlar bu tür şeyleri çok sever. Büyük, düşünceli bir hokey oyuncusu, sevimli yeğenleriyle etkileşime giriyor."*

"Noah Amca'nın formalarını giyerken," diye ekler Fisher. *"Bu çok sevimli dostum. Lanet olsun, bu gece senin yatağına girmeye çalışabilirim."*

"Sakin deneme," diyorum, ama sesimden kahkahayı saklayamıyorum.

Yatağıma girmesini istediğim tek oda arkadaşım Ally.

Kısa süre sonra ısınma biter, Koç Anderson bize maç öncesi moral konuşmasını yapar ve kız kardeşimin dediği gibi rakibi ezme zamanı gelir.

İlk periyot hızlı geçiyor, çünkü Texas Spurs ile başa baş gidiyoruz. Onlar geçen sezon Stanley Cup finallerindeydiler ve

kupayı kazanamadılar, yenilmesi zor bir takım.

Spurs'un kaptanı benimle aynı pozisyonda, birinci hattın sağ kanat oyuncusu ve beni gözünün önünden ayırmıyor. Beni bu kadar tehditkar bulması gururumu okşuyor mu? Belki biraz.

Onu aldatıp ilk periyodun son dakikasında gol atmayı başardım. Onun "*lanet olası enerjik genç çocuklar*" gibi bir şey mırıldandığını duydum.

İkinci periyot daha yavaş geçiyor, Penn sert oyun nedeniyle iki dakikalık ceza alıyor — tipik — ve Fisher bir gol atıyor ve arenada tuhaf bir kutlama yapıyor, taraftarlara öpücükler gönderiyor. Bu zorlu süreçte Ally'yi buluyorum, gülüyor ama gözlerini deviriyor. Fisher şakacı bir şekilde ona öpücük gönderiyor, o da ona dilini çıkarıyor.

İşte benim kızım.

Dur, hayır. O benim kızım *değil*.

Ama Fisher'a öpücük göndermediğini bilmek bana enerji veriyor ve üçüncü periyota hazır hale getiriyor.

Son moladan sonra üçüncü periyot başlar ve skor ikiye birdir. Benim için çok yakın bir skor. Sandine buzda kalma cezası alır ve savunma tarafında karşı karşıya geliriz. Spurs kaptanı ile birlikte yüz yüze gelmek için seçilirim ve kendimi rakibimin ötesine bakarken, camın arkasından Ally'nin bakışlarıyla karşılaşırım. Alt dudağını ısırarak gülümser ve bana başparmağını kaldırır.

Gözlerimi kırıştıtarak kendime odaklanmam gerektiğini hatırlatıyorum. Ama bu sefer, Ally'yi etkilemek için odaklanmak istiyorum. Düdük çaldığında, puck'ı kolayca yakalayıp kalecinin bacaklarının arasından geçiyorum.

Kalabalık çılgına dönüyor ve Ally ile kız kardeşimin tezahürat yaptığı camın önünden geçiyorum. Bir an için, Ally'ye öpücük gönderirsem ne yapacağını merak ediyorum. O da bana öpücük gönderir mi?

Bu fikir çok saçma, asla yapmayacağım bir şey.

Ayrıca, Ally'nin dikkatini gerçekten çekmek isteseydim, yalnız kalana kadar beklerdim. Yavaşça ona doğru yürür, vücut dilini izler ve bana yaklaşmak istediğinden emin olurum. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatır, ellerimle belini kavrar ve vücudunu kendime doğru çekerim. Sonra onu gerçekten öperim, dudaklarımı onun dudaklarına koyar, alay eder ve tadına bakarım.

Hayır, Ally benden aptalca hava öpücükleri almazdı. Sadece gerçek öpücükler.

Maçı dörtte iki kazandık ve çocuklar soyunma odasında coşmuş durumda. Koç Anderson ve Koç Slater içeri giriyor, ikisi de bir kez olsun geniş gülümsüyor. Mitch yüksek sesle ısıklık çalıyor ve oda sessizleşiyor. "Bu gece harika bir iş çıkardınız çocuklar. Spurs yenilmesi zor bir takımdı, ama siz bunu çocuk oyuncağı gibi gösterdiniz. Bu gece dinlenin, bunu hak ettiniz." Başını sallayarak soyunma odasından çıkmak için döner, ama Fisher onu durdurur.

"Golümü gördünüz mü, koç?" Kayınbiraderime bakar, gözleri kahramanına duyduğu hayranlıkla parıldamaktadır.

Koç Anderson onun omzuna sertçe vurur. "Evet. Aferin, Fishy." Odayı terk eder ve takım arkadaşlarım kahkahalara boğulur.

"Fishy mi?" Fisher, sesi boğuk bir şekilde sorar. "Ne halt yiyorsun sen?"

"Sana yakışıyor," der Koç Slater gülerek, o da odadan çıkarken.

Kafamı sallayıp kendi kendime gülüyorum. "Fazla takma, yeğenlerim sana öyle diyor."

Fisher başını bana doğru çevirir, gözleri fal taşı gibi açılır. "Kapa çeneni. Benim hakkımda mı konuşuyorlar?"

Derin bir nefes alırım. "Evet, Fishy, konuşuyorlar."

"Bu, bugün duyduğum en iyi haber," der, hafif bir gülümsemeyle.

Penn kırılmış görünüyor. "Bana ne diyorlar?"

Omuz silkiyorum. "Sana bir şey dediklerini duymadım dostum, üzgünüm."

Öfkeyle elini göğsüne koyar. "Ama beni Fishy'den dört yıl daha uzun süredir tanıyorlar."

Kıkırdayarak gülerim ve pedlerimi çıkarmaya devam ederim, Ally'yi görebilmek için duşta hızlı olmak istiyorum.

Ve tabii ki yeğenlerimi ve kız kardeşimi. Evet, herkesi göreceğim için heyecanlıyım.

Kendime yalan söylüyorum ve bunun farkındayım.

Biri omuz pedimi dürtüyor ve başımı kaldırıp Sandine'i görüyorum.

"Bugün fena değildin." Omuzlarını umursamazca silkiyor. "İyiydın, evlat."

Onun iltifatına o kadar şaşıyorum ki, neredeyse dilim tutuluyor ve gecikmeli bir "teşekkürler" mırıldanıyorum.

Sandine duşlara doğru yürürken, Penn ve Fisher sessiz çığlıklar atar gibi taklit yapıp küçük kızlar gibi dans ederler.

"Sana iltifat etti," diye fısıldadı Fisher. "Senden

hoşlanıyor," dedi Penn alçak sesle.

Gözlerimi deviriyorum ama yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Uzun zamandır ilk kez birini hayatıma sokmak istediğim için, bu gece elimden gelenin en iyisini yaptım ve dikkatim dağılmadı. Belki de tüm bunlar bir arada var olabilir. Belki de insanları hayatıma, kalbime sokabilirim.

Ve belki her şey yoluna girecek.

CHAPTER 21

ALLEGRA

Loft 3B'de birkaç hafta yaşıdıktan sonra, yeni bir normal buldum ve bundan hoşlanıyorum.

Hava soğudu ve nemli hale geldi, akşamlar daha karanlık geçiyor, ama ben mutluyum. Ailemi özlüyorum, özellikle annemi, ama işimi seviyorum, ev arkadaşlarımı seviyorum ve en önemlisi, Noah sonunda benim varlığımın onun için bir yük olmadığını gösteriyor. Aslında neredeyse tam tersi.

Ayrıca, herkes gece evlerine gittikten sonra, koşu bandında yaptığım zorlu koşuları, stüdyoda yaptığım zorlu dans provalarıyla değiştirdim.

Tekrar dans etmek rahatlatıcı ve bu sefer bunu sadece *kendim* için yapıyorum. Her şeyi koreografiye ve hareketlere aktarıyorum, bu da bana yeniden kendim gibi hissettiriyor, eskiden hayal ettiğim gibi sahnede değil, kimsenin izlemediği kapalı kapılar ardında olsa da.

En iyi yanı ise, her gece kendimi tamamen yorduktan sonra eve gelip kanepede kıvrılıp *Matchmaker Mansion*'ı çocuklarla birlikte izleyebilmem, Harry'nin benimle Noah'ın arasında kıvrılıp mırıldanması.

Dans rutinim üzerinde çalışmak için kendimi tamamen adadığımdan, Halloween farkında olmadan yaklaşmış. Bir öğleden sonra arka arkaya dört dersin ardından eve geldiğimde, mutfak masasında oturan üç gangster buluyorum... önlerinde, bir filmin özel efekt makyaj departmanının tüm malzemeleri gibi görünen şeyler masanın üzerinde yayılmış.

Fisher, benim geldiğimi duyunca başını o kadar hızlı çevirdi ki, kafasındaki fötr şapka neredeyse uçacaktı. "Ally, sonunda eve geldin! Yardıma ihtiyacımız var."

"Görüyorum," diye cevap verdim, çünkü adamın dudaklarına yarısı yapışmış ve sarkmış sahte bir bıyığı vardı. Nedenini hiç bilmiyorum. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Noah kahverengi gözleriyle bana bakar ve kalbim hızlanır. Fisher kostümüyle neredeyse çizgi film karakteri gibi görünürken, Noah saçma sapan çizgili takım elbisesiyle aslında yakışıklıdır, altındaki siyah gömlek koyu renk gözleri ve saçlarıyla uyumludur. "Archibald makyajla aksesuar takmak gibi parlak bir fikir buldu."

Fisher savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturur. "İnternette sahne makyajının görünümü vurgulayabileceği yazıyordu."

Sırıtişımı gizlemek için alt dudağımı ısıyorum. "Peki sahne makyajını nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ediyor.

O anda Penn, kompakt aynaya bakmaktan gözlerini kaldırır ve ben gülmekten neredeyse yere yığılım. Ağzında sahte bir puro ve yanağında, sahte bir yara izi yapmaya çalışırken berbat bir şekilde çizilmiş kırmızı bir çizgi vardır. "Bize yardım et, Ally," diye somurtkan bir şekilde sızlanır.

"Tamam, merak etmeyin çocuklar, profesyonel burada," gülmekten kurtulduğumda onlara söylüyorum.

Önce, hepsine makyaj temizleme mendilleri vererek kendilerini temizlemelerini sağlıyorum. Sonra, çocukları masanın önüne dizip Fisher'ın bıyığını düzgünce yapıştırmasına yardım ettim ve saçını bolca jöle ile geriye taradım. Ardından, Penn'in yanağına daha gerçekçi görünen bir yara izi çizmek için dudak kalemi kullandım ve ona koyu renkli güneş gözlüğü takmasını ve mafya takım elbisesini bırakmasını, böylece gömleğinin kollarını sıvayıp dövmelelerini göstererek görünümünü tamamlamasını tavsiye ettim.

Son olarak Noah'a sıra geliyor. Çizgili takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve altında omuzlarını inanılmaz derecede geniş gösteren askılar takıyor, sanki kaslarını gererse askıları ikiye bölebilmiş gibi. Diğer çocuklarda hemen işe koyulmuştum, ama Noah'ın yüzüne veya saçına dokunmak düşüncesi bile beni biraz tedirgin ediyor.

"Bana ne yapacaksın?" diye soruyor alçak sesle, yarı gülümsemeyle, ve cümlesinin imalı tonu midemi bulandırıyor.

Yutkunuyorum. "Şey, belki saçını böyle geri tarayabiliriz," diyorum ve telefonumdaki bir resmi ona gösteriyorum.

O başını sallar ve ben işe koyulurum, elime bir parça saç jeli sıkıp parmaklarımı onun kalın, koyu saçlarına geçiririm. Saçlarını karıştırıp okşarken, saçlarıyla oynanmasından hoşlandığını fark ederim. Omuzları gevşer ve nefes alışığı daha yumuşak, daha sığ hale gelir. Neredeyse mırıldanıyor. Ve ben bunun farkında olmamam gerektiğini hissediyorum.

"İşte," derim işim bittiğinde, geriye taranmış jöleli saçlarından bir tutamı alıp alnına koyarım. Bunu yaparken parmaklarım yüzüne dokunur ve temasla titrediğini hissedirim, bu da benim nefesimin titremesine neden olur. Onun gezegeninin yörüngesindeki bir ay gibi hissediyorum, beni yakın tutan bir çekim gücü var, ama çok yakın değil.

"Makyaja ihtiyacın yok," diyorum aceleyle, parmaklarımı çekerek. "Gözlerin zaten çok koyu."

O koyu renkli gözlerini bana çevirir ve Fisher araya girmeden önce bir an göz göze geliriz.

"Tamam, Ally, git duş al ve giyin, böylece partiyi başlatabiliriz!" Buzdolabının yanında duruyor, alkolsüz biralar ve konserve mocktail gibi görünen içecekler çıkarıyor ve bir kez daha, bu çocukların düşünceli davranışları ve benimle birlikte gelmemi sağlamak için gecelerini değiştirmeye istekli olmaları beni etkiliyor.

"Biliyorsunuz, eğer dışarı çıkıp parti yapmak, biraz eğlenmek istiyorsanız, ben bu gece burada kalabilirim," diyorum, içimde bir suçluluk duygusu uyandırarak. Eminim bu çocuklar beni bakmak yerine, Halloween'i gerçekten eğlenerek geçirmek istiyorlardır.

Ama teklifime karşılık olarak, önümdeki üç mafya patronu da tehditkar bir şekilde kollarını kavuşturdu.

"Defol buradan!" Fisher, saçma sapan bir gangster sesiyle bağırarak bana parmak tabancası yapar. "Sen de geliyorsun, bu kesin. Sen mafya karısısın!"

Ondan diğerlerine bakıyorum.

"Sen olmadan oda arkadaşlarının gecesi olmaz," diyor Penn, Harry Styles'ı kollarının arasına alıp Dr. Evil falanmış gibi kafasını okşamaya başlarken.

"Git giyin, Ally," diyor Noah, ses tonu onunla tartışılmayacağını belli ediyor.

Tüm bu konuşma kalbimi acıtıyor, ama iyi bir şekilde. Neredeyse üç yıldır üniversiteden arkadaşlarım dedikodular başladığında bana sırtlarını döndükten sonra, bu arkadaşların beni küçük ailelerinin bir parçası olarak kabul etmeleri benim için her şey demek.

"Teşekkürler, çocuklar," diyorum biraz boğuk bir sesle ve hazırlanmak için odamdan çıkıyorum.

Hızlıca duş alıp odama koşuyorum ve dolabımı açarak Fisher'ın benim için sipariş ettiği kabus gibi mafya kıyafetini inceliyorum. Kostümü giyip boy aynasında kendime bakıyorum ve yansıma yüzümü buruşturuyorum. Takım elbiseler erkeklerin kaslı vücutlarını vurgularken, ben kostümümün içinde tam bir aptal gibi görünüyorum. Teknik olarak aynı kostümün kız versiyonu olsa da, çok büyük, omuzlarımdan sarkıyor ve bacakları yaklaşık 15 santim fazla uzun.

"Neden bu geceki görünüşümü bu kadar önemsiyorum ki?" diye mırıldanıyorum. Ama içten içe, bu sorunun cevabını zaten biliyorum.

Fisher ve Penn'e göre erkeklerden biri ya da sevimli bir kız kardeş olarak görülmekten mutluyum... ama zaman geçtikçe, Noah'ın beni öyle görmesini *gerçekten* istemediğimi daha fazla anlıyorum.

Hiç de bile.

Bu partide milyonlarca kızın muhteşem ve göz alıcı giyinmiş olacağını biliyorum ve, şey... Noah'ın onları kesmesini izlemenin benim için zor olacağını da biliyorum.

Onlara, benim *bana* bakmasını istediğim şekilde bakmasını.

Stereotipik bir "seksi" kostüm giyip bakışları üzerime çekmek istediğimden değil. Öyle bir şey değil. Sadece kendimi tekrar rahat hissetmek istiyorum.

Eskiden vücudumla her zaman rahat hissederdim. Güçlü olmayı severdim. Çevik. Zarif. Ve o noktaya gelmek için gösterdiğim çabadan gurur duyardım.

Ama son birkaç aydır, o gurur yerini utanca bıraktı ve tek istediğim saklanmak, erkeklerin bakışlarından görünmez olmak.

Sonra Noah ile tanıştım, o bana bir daha asla hissetmeyeceğimi sandığım şeyler hissettiriyor... ve aynı zamanda kendimi güvende hissettiriyor.

O kadar ki, bu gece, birkaç gün önce hokey maçında ikinci golünü attıktan hemen sonra bana baktığı gibi bakmasını istiyorum. Gözlerindeki yakıcı sıcaklık, donmuş bir arenada bile içimi ateşliyordu.

Ama bunun yerine, beni bu aptal kostümle gördüğünde muhtemelen gülecek. Bir iç çekerek, çirkin kostümü vücudumdan çıkarıp tekrar askıya asıyorum.

dolabımda. O Şeyle evden ıkamam, ama aynı zamanda akşamı mahveden bir oyunbozan da olmak istemiyorum, bu yüzden kıyafetlerimi karıştırarak fikir arıyorum ve bunu yaparken dolabın arkasında parıldayan altın pulları görüyorum.

Tamamen unutmuş olduğum bir elbise.

Flapper elbiseyi alıyorum. Bu elbise, birinci sınıf dans gösterisinde Gatsby'den esinlenerek yaptığımız Charleston grubu performansında giydiğim kostümün bir parçasıydı ve açıkçası, buraya taşınırken nasıl paketlediğim bile bilmiyorum.

Kısa, altın pullarla kaplı, V yakalı ve diz boyu siyah saçaklı bir elbise. Elbiseyle birlikte dirsek boyu siyah eldivenler ve çift sıralı inci kolye de var. Eğlenceli, neşeli ve kadınsı... ve erkeklerin 1920'lerin gangster kıyafetlerine mükemmel bir kadın eşlikçisi olur.

Gülümseyerek, sa maşamı alıp işe koyuluyorum.

CHAPTER 22

ALLEGRA

"Bütün mekanda en iyi kostümler bizim olacak," diyor Fisher, dördümüz Deja Vu'nun merdivenlerini çıkarken, üç erkek büyük, seksi korumalar gibi yanımda duruyor ve biz de kapıdaki güvenlik görevlilerinin bulunduğu yere doğru ilerliyoruz.

Penn dövmeli elini göğsünde gezdirir. "Kahretsin, şu anda kendimle bile yatardım."

"Yani, her gece olduğu gibi," diye alaycı bir şekilde mırıldanır Noah, bu da beni şaşırtarak güldürür, bir anda karamsarlıktan esprili bir tavra geçebilmesini çok seviyorum.

Ben gülerken, o bana gizlice bir bakış atıyor - bunu, flapper elbise, kedi topuklu ayakkabılar ve file çoraplarla, kıvrılmış saçlarım, kan kırmızısı rujum ve siyah kanatlı eyelinerimle yatak odamdan çıktığımdan beri yapıyor.

Bana bakışını seviyorum. Bakışları, beni arzuluyormuş gibi ateşli, ama aynı zamanda bana zarar vermeye çalışan bir adamı avlayacakmış gibi koruyucu bir tavırla da dolu.

Kesinlikle yoğun bir adam... ama onun yanımda olduğunda kendimi güvende hissediyorum. "Bunu söyleyen, odasında tek başına çok zaman geçiren bir adamdan çıkmış bir laf."

"Sen sağ koluna çok daha aşına olduğunu söyleyebilirim..."

"Beyler, burada bir bayan olduğunu hatırlatmama izin verin," Fisher, Penn cümlesini bitirmeden sözünü keser, ama benim düşüncelerim çoktan ahlaksız bir yöne kaymıştır, Noah'ın geceleri odasında tek başına ne yaptığını hayal etmemeye çalışıyorum.

Merdivenlerin tepesinde Fisher, kapı görevlisine isimlerimizi verir ve kadife ip sihirli bir şekilde açılır, böylece lüks tuğla restorana girmek için bekleyen uzun kuyruğu geçip içeri girebiliriz. Bazıları homurdanır, bazıları bunun adil olmadığını haykırır ve birçoğu bana kıskanç bakışlar atar.

"O adamlar Lions takımında oynuyor," Poison Ivy kostümü giymiş güzel bir kızıl saçlı, kırmızı deri mini elbise giymiş şeytan kostümlü arkadaşına fısıldıyor. "Çok seksi. Ama kız kim?"

Arkadaşı başını sallar. "Model olmak için çok kısa... belki aktris?"

"Bekle, sanırım o, tüm o karın egzersizlerini paylaşan influencer." "Evet, aynen öyle," diye onaylar arkadaşısı ve ben gülmek için yere bakmak zorunda kalırım.

gülme sesimi saklamak için yere bakmak zorunda kaldım.

Ben influencer'ların tam tersiyim — USG'den ayrıldığımda tüm sosyal medya hesaplarımı sildim — ama hala Instagram hesabım olsaydı, bu geceki oda arkadaşımın fotoğrafını paylaşıyordum, yarın tüm üniversite bununla konuşurdu. Bir ay içinde Georgia'da sıradan bir üniversite öğrencisinden, profesyonel sporcu oda arkadaşlarımla San Francisco'da VIP alanlarına takılan birine nasıl dönüştüğümü düşünmek çok ilginç.

"Ben de insanlar benim hakkımda konuşmasından nefret ederim," diyor Noah, ki o da tüm konuşmayı duymuş, düşük sesle, biz ceketlerimizi bırakıp dar bir giriş koridorundan geçerken.

Ona küçük bir gülümsemeyle bakıyorum. "Geçen gece maçta yeğenlerine öpücükler gönderdiğin için medya çılgına döndüğünde rahatsız olup olmadığını merak ettim."

Noah omuz silkiyor. "Sanırım bu işimin bir parçası. Draft için aday olduğumda kamuoyunun gözü önünde olmayı kabul ettim."

"Bu, bundan hoşlanman gerektiği anlamına gelmez," diye cevap veriyorum basitçe. Üniversite kampüsünde spekülasyon ve dedikoduların konusu olmanın nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorum ve bu korkunç bir şeydi. Ulusal düzeyde bununla başa çıkmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum. "Babam her zaman şöhretle başa çıkma yönteminin, kendisiyle ilgili hiçbir şeyi asla okumamak olduğunu söylerdi."

"Baban akıllı birine benziyor," diyor Noah ve ikimiz de hafifçe gülümsüyoruz.

"Deja Vu'ya hoş geldiniz!" Fisher aniden yanımızda bağırır ve kolları genişçe açarak, şimdiye kadar gördüğüm en havalı partiye adım atarız.

Restoran genellikle lüks bir Fransız estetiğine sahiptir, ancak tatil için tamamen dönüştürülmüştür — örümcek ağları ve mekanik yarasalar damlamaktadır.

Tavanlardaki avizelerden, mermer zeminlere yumuşak bir sis yayılıyor ve her yere süslü aynalar yerleştirilmiş, çatlak ve buğulu aynalar hayalet gibi izlenimler yansıtıyor. Sanki Versay Sarayı gotik bir havaya bürünmüş gibi. Bir köşede siyah, lake bir kabinde bir DJ, eski bir Drake parçası çalıyor ve siyah kuzgun maskeleri ve tüylü siyah kanatları olan gömleksiz kokteyl garsonları şampanya tepsileriyle dolaşıyor.

"Hayret verici," diyor Penn.

"Ben de aynı fikirdeyim," diyorum biraz başım dönerek.

"Hadi parti yapalım!" diye bağılıyor Fisher, elimi ve Noah'ın kolunu tutup bizi dans pistine çekiyor.

Dördümüz birlikte dans ederken, rahatlıyorum ve bir kez olsun kalabalık veya kendi güvenliğim hakkında endişelenmiyorum. Ayrıca, Noah Downsby şaşırtıcı derecede iyi bir dansçı, hareketleri zarif ve atletik. Çok eğleniyoruz. Üç erkek sözlerini tutuyor: alkol almıyorlar ve yanımdan ayrılmıyorlar. Saatlerce dans ediyoruz, dans pistinde bir daire oluşturup giderek daha saçma dans hareketleri yapıyoruz ve birbirimizi geçmeye çalışıyoruz, ta ki yanlarımız gülmekten ağrıyana kadar.

Bu çok heyecan verici ve bu dünyadaki Tyler gibileri düşünmeden, sadece şimdiye kadar tanıştığım en iyi üç adamın eşliğinde eğlenmekten büyük keyif alıyorum.

Birkaç saat sonra terli ve yorgunum, ama gülümsemekten kendimi alamıyorum. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

"Biraz hava almak istiyorum," diyor Noah, kulübün gürültüsünün üstüne bağırarak, 'Monster Mash' biterken nefesini toparlıyor.

"Yukarıda bir teras var!" diye bağılıyor Fisher.

"Harika." Noah bana bakıyor. "Beş dakikaya dönerim, tamam mı?" "Ben de seninle geliyorum," diye bağıyorum.

Noah gülümser, sonra elini sırtıma koyar ve birlikte dans pistinden çıkarız, Penn ve Fisher'ı partide bırakarak.

CHAPTER 23

NOAH

ALLY ve ben binanın çatısına çıkan uzun merdivenleri çıkarken, gergin bir şekilde onun topuklarına bakıyorum. Düşmesi ihtimaline karşı, elim onun beline uzanıyor. Ama elbisesinin arkası dekolte olduğunu unutmuşum ve cildim onun cildine değiyor.

Dans etmekten ısınmış pürüzsüz sırtı, oyun gecesi dans ederken fark ettiğim aynı ince kaslarla gergindir. Bu temasla içimi sıcak bir farkındalık kaplar, ama o, benim gibi bu temastan etkilenmemiş gibi yürümeye devam eder.

Çatıya çıktığımızda, rahat bir nefes alıp elimi onun cildinden çektim. Serin körfez esintisi, dans ederken alnımda biriken teri kuruttu. Etrafta birkaç çift vardı, ama burası sessizdi ve müzik çalmıyordu. Yüksek direklere dış mekan ışıkları asılmış ve tuğlalar, kenarları çevreleyen bir tür sınır oluşturmak için yeterince yükseğe çıkıyor. Ally, körfezi gören bir bank bulur ve oraya doğru yürür, oturur ve ayağını ovma için eğilir.

"Dans etmeyi seviyorum, ama oturmak çok iyi geliyor" diye iç geçirir.

Onun yanına oturuyorum, rüzgar kıvrımlı saçlarından esiyor ve kokusunu bana ulaştırıyor. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum, ona daha da yaklaşabilmeyi, dans ederken terinin teninde nasıl bir tadı olduğunu görebilmeyi diliyorum.

Aniden çok sıkı gelen kravatımı çekiştirerek boğazımı temizlerim. "En son ne zaman dans ettiğimi bile hatırlamıyorum," diye itiraf ederim.

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakar. "Aslında harika bir dansçısın Downsby."

"Sen kadar iyi değilim," diye ekliyorum, kendimi durduramadan.

Aşağıdaki dans pistinde onun hareketlerini izlemek, sanki para ödemem gereken bir şey gibi geliyor, sanki bu performansı izlemek için bilet almam gerekiyormuş gibi. Çünkü lanet olsun, partide dans pistinde bir sürü insan olsa bile, onun hareketleri diğerlerinden sıyrılıyor. Hareketleri çok yumuşak ve zarif, bir hareket diğerine hiç zorlanmadan geçiyor. İnanılmaz derecede seksi, ama aynı zamanda güçlü ve zarif. Bu, öldürücü bir kombinasyon.

Ally kızarır, aniden utangaçlaşır ve kucağına bakar. "Dans stüdyosundaki arkadaşım Cora, yakın zamanda burada açılacak bir dans gösterisi için açık seçmeler olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" Bu konuyu benimle paylaşmasından onur duyarım, ancak bu konuda onu tereddüt ettiren bir şey olduğu da açıktır. "O gece seni stüdyodan aldığımda yaptığın şey bu muydu? Seçmeler için bir parça mı?"

Sorumu tartıyormuş gibi başını ileri geri salladı. "Evet ve hayır, sanırım. Aslında seçmelere katılmayacağım, ama bu bana ilham verdi." Ally dikleşir. "Öğretmeyi seviyorum, ama aynı zamanda dans etmeyi özlediğimi de fark ettim. Bu yüzden bir rutin üzerinde çalışmaya başladım, ama sadece eğlence için." Kaşlarını çatıyor. "Şu anda sadece kendim için dans etmek istiyorum. Dansa yeniden aşık olmaya çalışmak. Kendimi yeniden dansın içinde hissetmek." İnliyor. "Bu aptalca mı geliyor?"

Kafamı sallarım. "Tabii ki değil. Yaptığın işi sevmek önemlidir. Her gün tutkulu olduğun şeyi yapmak... Bunun gibisi yoktur."

Dudaklarını büküyor. "Evet, aynen öyle. USG'de neden dansçı olduğumu unuttum galiba. En iyi olmak, burs kazanmak, çevremdekilerin benim hakkımda ne düşündüğünü merak etmek gibi şeylere o kadar odaklanmıştım ki..."

Kafamı salladım ve ilk kez Kaliforniya'da kalışının ne kadar geçici olabileceğini düşündüm.

"USG'ye geri dönüp diplomanı tamamlayacak mısın?" Cevabının ne olabileceğinden endişelenerek gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. Onun gitmesi, binlerce kilometre uzakta olması fikri hiç hoşuma gitmiyor. O kadar uzun bir yol sürmek, kötü bir şeylerin olması için milyonlarca fırsat yaratır...

"Hayır," diyor, sanki asla geri dönmeyecekmiş gibi ciddi bir tonla. Yüzündeki ifade bir şeyleri gizliyor gibi. Bu hoşuma gitmiyor, hiç

hiç hoşlanmıyorum.

"Neden?" diye nazikçe soruyorum. Onu çok zorladığımı, çok şey istediğimi biliyorum, ama daha fazlasını bilmek istiyorum. *Onu* tanımak istiyorum.

Derin bir nefes alır, alt dudağını ısırır ve bu hareketiyle bana ne kadarını anlatacağını düşünüyor mu diye merak ederim. Ve kendimi onun her şeyi benimle paylaşmasını umarken bulurum. Onun hakkında her şeyi bilmek, yükünü paylaşmak, belki de yükünü hafifletmek için ona yardım etmek istiyorum.

"Üniversitedeki ilk iki yılımda, katımdaki bir grup kızla çok iyi anlaştık. Hızlı bir şekilde arkadaş olduk; her şeyi birlikte yaptık." Derin bir nefes alır. "Ama bu sonbaharda okula döndüğümde bir şey oldu... biri benim hakkımda dedikodular yayıyordu. Çok korkunçtu."

Konuşurken yüzündeki acı, bu kadını göğsüme çekip ona sarılmak istememe neden oluyor.

"Hepsinin yalan olduğuna inanmak yerine, beni dışladılar. Bu yıl birlikte kampüs dışındaki bir eve taşınmayı planlıyorduk, ama yazın sonunda, aniden odamı kiraya verdikleri için yeni bir yer bulmam gerektiğini söylediler..." Bir an durur. "Odamı, hakkımda yalanlar yayan kişilerden birine kiraya verdiler. Ve sonra hiçbiri benimle bir daha konuşmadı."

İçimde öfke kabarıyor; yüzüm öfkeden kızarıyor. "Ally, bu çok kötü." Onların hayatlarını mahvetmek için isimlerini öğrenmek istememek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

"Öyleydi," diye onayladı, sesi yumuşak ama kararlıydı. Sanki sadece bir gerçeği kabul ediyormuş gibi.

Sakinleşmek için düzenli nefes almaya çalışıyorum. "Onların kaybı. Artık evrendeki en iyi ev arkadaşlarına sahipsin," diyorum, alaycı yorumumun altındaki öfkeyi duymamasını umarak.

Ağzında tatlı bir gülümseme belirir. "Gerçekten öyle."

Ally daha fazla konuşmak için ağzını açar, ama sonra titrer ve elleri kollarının üzerine gelir. Rüzgâr hafifçe esmeye başlar ve sanki onları ısıtmaya çalışır gibi pazılarını ovuşturur.

Hızla ceketimi çıkarıp ona uzattım. "Al, üşüyorsun." İnatçı kadın başını salladı. "Hayır, ben iyiyim."

Donarken kolları ve bacakları açıkta olduğu halde hayır cevabını kabul etmemek için, ceketimin köşelerini iki elimle tutup omuzlarına sardım ve önünü kapattım.

Dişleri titremeye başlar ve gülümser. "Tamam, bu gerçekten hoş," der Ally, sesi alçaktır.

Konuşurken yüzümde hafifçe nefesini hissediyorum ve ceketimi ona sardığımda yüzlerimizin birbirine çok daha yakınlaştığını fark ediyorum.

"Güzel," diyorum, gözlerim çikolata kahverengi gözlerinden dolgun, kırmızı dudaklarına kayıyor.

"Bu gece için teşekkürler," diyor Ally, bakışlarımı tekrar yukarıya çekerek. "İçki içmeme önerin için." Bana bakarken başını eğiyor ve gülerek iç çekiyor. "Penn ve Fisher'ı çok seviyorum, ama sarhoş oldukları anda bizi terk ederlerdi."

Göz teması kurmaya devam ederek derin bir nefes alıyorum. "Bir gece ayık kalabilirler. Senin rahatın birkaç kokteylden daha önemli."

Gözleri yumuşar ve yemin ederim ki bana yaklaşıp. Yakınlığıyla kalp atışlarım hızlanır, nefesim hızlanır.

"Senin yanında kendimi çok güvende hissediyorum." Sözleri sessiz, neredeyse fısıltı gibidir ve gözleri parlak bir ifade alır.

Fisher, Ally ilk taşındığında bana onun çok şey yaşadığını söylemişti ve az önce bana anlattıkları, geçmişinden birinin onu güvensiz hissettirdiğini düşündürüyor. Ve bu varsayımsal *kişinin*, bana anlattığı incitici dedikodularla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Bu düşünce, bir şeye... ya da birine yumruk atmak istememe neden oluyor. Sevdığım insanları korumak için içimdeki derin içgüdü beni ele geçiriyor. Yumruklarım, önümdeki kadını sardığım ceketimin yakasını sıkıca kavrar.

Ally, sanki ben evcilleştirilmesi gereken öfkeli, vahşi bir mustangmışım gibi elini dizime koyuyor. Dokunuşu beni anında etkiliyor, sakinleştiriyor... ayaklarımın yere basmasını sağlıyor. Onu incelerken nefesim düzelir. Yüzlerimiz çok yakındır, sadece birkaç santim uzaklıkta. Ağzım onun ağzının hemen üzerindeyken, nane kokulu nefesi ile parfümünün tatlı kokusu karışıyor. Ellerim hala ceketin yakasını tutuyor ve yumruklarım kumaşı daha sıkı kavırıyor, yakınlığımız onu bana doğru çekip yaklaştırmam için beni cesaretlendiriyor.

Ama o, benim onu güvende hissettirdiğimi söyledi ve ben bunu mahvetmek istemiyorum. Ne istediğinden emin değilim, beni öpmemi isteyip istemediğinden emin değilim. Ve istese bile, benim kadar çok istediğinden tamamen emin değilim.

Ellerimi kumaşın üzerinde gevşetmeye zorluyorum.

Ařađıda trafiđin içinde birinin araba kornasının dűřűk sesi, onun gűzlerini kırpmasına ve hafifçe uzaklařmasına neden oluyor. Omuzlarını dűzeltip, sanki kendine geliyormuř, bir rűyadan uyanıyormuř gibi davranıyor.

Ally i çekiyor. "Tamam, tekrar dans etmeye hazırım. İçeri gidelim mi?"

Başımı sallıyorum, ama şu anda yapmak istediğim en son şey bu.

Ayađa kalkıp onu takip ederken, bana yaklaşıp űpmek yerine uzaklaştığı için duyduğum hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyorum.

CHAPTER 24

ALLEGRA

Beni öpecekti... Bundan eminim.

Noah Downsby gerçekten beni öpecekti.

Ve ben ona izin vermek yerine paniğe kapıldım. Tam bir aptal gibi.

Yanlış anlamayın, onu öpmek *istedim*. Hem de çok. Onun koyu renkli gözlerinin ağızıma sabitlendiği hali, ellerinin beni saran ceketteki düğmeleri çevirdiği hali, bana yaklaştığında etrafımı saran tuzlu deniz esintisiyle karışan sıcak teninin kokusu, vücudundan yayılan ısı ve gerginlik... Bunları düşünmeden edemiyorum.

O anda tek istediğim ona yaslanıp kendimi ona kaptırmaktı. Ama içgüdülerime güvenip bunu yapmak yerine, içimde derin kökleşmiş bir korku beni o kadar susturdu ki, ona yaklaşmak yerine kendimi ondan uzaklaştırırken buldum.

Böylece o anı tamamen mahvettikten sonra, Noah ve ben içeri geri döndük ve hiçbir şey olmamış gibi davrandık - çünkü maalesef hiçbir şey *olmamıştı* - ve ertesi gün, çocuklar arka arkaya iki deplasman maçı için Denver'a uçtular. Bu da beni evde tek başıma, Noah'ın dolgun dudaklarını ve onların gerçekten göründükleri kadar yumuşak olup olmadığını öğrenmeme izin vermediğime inanmadığımı düşüncelerle baş başa bıraktı.

Harry bile mutsuz. Noah'ın kapısını tırmalamayı bırakmıyor. "Merhaba, Allegra, dünyaya dönsen iyi olur?" Cora yüzümün önünde elini sallıyor ve ben

hayal aleminden sıyrılıyorum.

"Oh, pardon." Yeni arkadaşşıma göz kırpıyorum, yanaklarım kızarıyor, kısa puffer ceketimi giyip Noah hakkındaki düşüncelerimi bir kenara atıyorum. "Düşüncelere dalmıştım."

"Hmm, görebiliyorum." Cora bana sırtarak, geriye taradığı topuzundan kaçan kızıl saçlarını düzeltmek için ellerini kaldırdı. "Seninle ve birkaç arkadaşşımla akşam yemeğı yemek ister misin diye soruyordum. Suşı yemeye gidiyoruz."

İkimiz de günün derslerini yeni bitirmiştik ve bu davet beni gülümsetti. "Suşı severim. Harika olur."

Sesli olarak eklediğim şey, bu davetimin çok iyi bir zamanlama olduğu, çünkü oda arkadaşları yarın eve dönmeyecekler.

Bu akşam suşı yemeye gitmek, erkekler gittikten sonra aklımda dönüp duran Halloween gecesi ile ilgili düşüncelerden uzaklaşmam için iyi bir fırsat olacak.

"Yaşasın!" Cora kolunu koluma taktı. "Arkadaşlarımlı seveceksin, eminim."

Suşı restoranı sadece birkaç blok ötede, bu yüzden birlikte oraya yürüyoruz. Cora arkadaşları ve yaklaşan seçmeleri hakkında konuşup dururken, ben de memnuniyetle dinliyorum.

Küçük restorana vardığımızda, Cora beni dar ve loş ışıklı mekanın içinden geçerek arka köşedeki bir masaya götürdü. Orada bir grup kız toplanmıştı, çoğı muhtemelen benden birkaç yaş büyüktü.

"Kızlar, bu Ally," diyor ve beni işaret ediyor. "O da dans öğretmeni ve buraya yeni taşındı. Yani, arkadaşlara ihtiyacı var."

"Beni tanıtmanın bir yolu da bu," diyorum.

Cora sırtıyor. "Ama doğru, değil mi?"

"Merhaba," kızlardan biri, sarışın olan, neşeyle bana yer açmak için koltukta kayarak yaklaşır. "Ben Bea, arkadaşşıml Cora'nın ağzının bozukluğunu bağışlayın lütfen."

"Memnuniyetle," diye gülümseyerek cevap veriyorum ve koltuğa oturuyorum.

"O biraz tuhaf biridir, ama yine de onu seviyoruz," Berkeley sweatshirt giyen, kutu örgülü saçları olan güzel bir kız sesini yükseltir. "Bu arada, ben Mira."

Akşamın büyük bir kısmı bu şekilde geçince çok memnun oldum. Çeşitli rulolar ve sashimi sipariş ettik ve yemek yerken herkes rahatça gülüyor ve şakalaşıyordu. Kızlar, birbirleriyle rahat olan yakın arkadaşlardı

, birbirleriyle ve kendileriyle iyi niyetli, kötü niyetli olmayan bir şekilde dalga geçip eğleniyorlar.

Kendimi bu gruba ait hissedebileceğim türden bir grup. Erkekleri de çok seviyorum, ama yine de kadın arkadaşlarımın olması çok güzel. Georgia'daki tüm arkadaşlarım benimle konuşmayı kesene kadar hep kızlarla takılan bir kızdım — bunu geçen gece Noah'a itiraf ettiğime inanamıyorum.

Bir an tereddüt ettim, beni yargılayacağından veya abarttığımı düşüneceğinden korktum, ama o gerçekten çok tatlı davrandı. Aslında tatlıdan da öte...

"Peki, nerede yaşıyorsun Allegra?" diye sordu Mira, çubuklarıyla dinamit ruloyu alırken.

"Pacific Heights," diye cevap veriyorum ve ramekinime biraz daha soya sosu döküyorum.

Mira açıkça takdirle başını salladı. "Ooh, güzel. O bölgede yaşayan bir arkadaşım var. Berkeley'de yüksek lisans yapıyor, ama şu anda tezini yazıyor. Endüstriyel loft dairelerden oluşan çok havalı bir binada kiralık dairede yaşıyor. Muhteşem bir yer, keşke orada yaşayacak param olsaydı." Birdenbire canını sıkkan bir şey aklına gelmiş gibi kaşlarını çatı. "Ama gürültücü bir grup erkeğin hemen altında yaşıyor, bu yüzden onların partileri yüzünden birkaç gece uykusuz kaldı."

Penn'in, son partimizden sonra alt kattaki kızın, gece geç saatlerde ders çalışmasını engellediği için ona çok kızdığını söylediğini hatırlayarak alt dudağımı ısııyorum. Ayrıca, Mira'nın arkadaşının binasını tarif edişi de bana çok tanıdık geliyor ve bizim bölgede buna benzer çok fazla bina yok.

"Sanırım onlar benim ev arkadaşlarım olabilir," diye itiraf ettim ve yüzümü buruşturdum. Masadaki herkesin ağzı açık kaldı.

"Hadi canım!" diye bağırır Cora. "Seni bir aydır tanıyorum ve bir grup erkekle birlikte yaşadığını hiç söylemedin."

Omuz silkiyorum. "Hepsi San Francisco Lions takımında oynuyor. Biriyle üniversitede birlikte okudum."

"Yani sıradan erkekler değil, profesyonel hokey oyuncularını mı?" diye bağırır gibi sorar arkadaşım.

"Evet."

"İsimlerini öğrenmem lazım," der Bea, telefonuna uzanarak, açıkça hepsini Google'da aramaya hazırlanır.

Gülerek başımı sallıyorum. "Noah Downsby, Penn Matthews, Archibald Fisher."

Kızlar benim "sertifikalı yakışıklı" oda arkadaşlarım hakkında çılglık atmaya başlarken, Cora bana doğru eğilir, kaşlarını kaldırır. "Sen ciddi bir sürprizsin Ally, biliyor musun?"

Bu beni güldürür. "Onlar sıradan erkekler, diğer erkekler gibi gürültücü, dağınık ve kokuyorlar." Ama bu sözleri söylerken bile, bunların doğru olmadığını biliyorum. Penn ve Fisher'ın kokusuna dikkat etmedim, ama Noah her zaman inanılmaz kokuyor.

"Hiç onlardan biriyle birlikte oldun mu?" Bea, gözlerini kocaman açarak sorar.

Noah'ın görüntüleri hemen zihnimde dans etmeye başlar — yanlışlıkla içeri girdiğimde düşün altında ortaya çıkan geniş omuzları ve kaslı kalçaları, jakuzideyken gözlerinin gizlice vücudumda dolaşması, cesaret oyunu için oturma odamızda dans ederken bana yaslanması ve en önemlisi, çatı katında bana doğru eğilirken nefesini tutarak bana bakarkenki ateşli, arzulu ifadesi...

"Hayır," diye patlarım.

Mira kahkaha atar. "Kesinlikle gördün. Hangisi?" "Hayır, yemin ederim görmedim," diye itiraz ederim.

Cora kollarını kavuşturup başını sallar. "Sana bir saniye bile inanmıyorum." Ellerimi teslimiyetle kaldırıp parmağımı kalbimin üzerine koyarım.

"Yalan söylemiyorum."

"Ama onlardan birine aşıksın, değil mi?" diye tahmin eder Mira, kaşlarını oynatarak.

Neredeyse yanıp tutuşuyorum.

"Yani, tabii ki," derim olabildiğince rahat bir şekilde, saçlarımı omuzlarımdan birinin üzerine atarak. "Hepsi çok güzel."

Bu, masadaki herkesin kahkahalara boğulmasına ve mırıldanarak onaylamasına neden olur ve ben de bir anlığına konuşmanın odağından başarıyla çıkmış olarak biraz rahatlarım.

Ve sonra, tabii ki, telefonum önümdeki masada "Loft 3B" grup sohbetimizde bir mesajla yanmaya başlar.

"O da onlardan biri mi?" Cora'nın gözleri kocaman ve parıldıyor.

PENN

Biz olmadan idare edebiliyor musun, Ally?

"Öyle," diyorum arkadaşşıma, Penn'e cevap yazarken gülümsüyorum.

ALLY

İki gündür tek bir sebze bile yemeye zorlanmadım. Harika bir şey.

FISHER

Downsby senin ve sağlığın için endişelenip kafayı yemesin diye hemen sana yeşil meyve suyu sipariş edeceğim.

Nedense, önümdeki ekranda Noah'ın adının geçmesi bile kalbimin göğsümde atmasına neden oluyor. Noah'ın hızlı bir cevap yazdığını gösteren küçük noktaların belirmesini umarak dikkatle izliyorum, ama hiçbir şey gelmiyor.

Hayal kırıklığımı yutuyorum ve şakacı, kayıtsız bir cevap yazıyorum.

ALLY

Aww, benim için endişelenmene gerek yok Noah. Sağlığım mükemmel. Siz bu akşamki maçı kazanmaya odaklanın, ben televizyondan izleyeceğim. İyi şanslar!

Telefonumu masanın üzerine yüzüstü çevirip, sohbete yeniden odaklanıyorum, kızların arkadaşlığının tadını çıkarıyorum, ama Noah hakkındaki düşüncelerim dikkatimi dağıtıyor. Şu anda aklında ne var acaba? Benim uzaklaşmamdan dolayı hayal kırıklığına mı uğradı, yoksa bu sadece *benim* aptal kafamda büyük bir mesele ve o bu konuyu hiç düşünmedi mi?

Bu düşünce, olması gerekenden daha fazla canımı yakıyor.

Akşamın sonunda kızları kucaklayıp, yakında tekrar onlarla akşam yemeği yemeye razı oldum. Cora ve ben arabalarımızın hala park edildiği dans stüdyosuna geri dönerken, bana merakla bakıyor.

"Bu gece senin özel hayatını çok mu kurcaladık?"

Gülümserim ve başımı sallarım. "Hayır, hiç de değil.

Eğlendim."

"Ama daha fazlası var, değil mi? Oda arkadaşlarınla... ya da özellikle onlardan biriyle?"

Belki de son birkaç gündür çatı katında tek başıma kaldığım ve konuşacak kimsem olmadığı için, ya da bir süredir kız arkadaşım olmadığı için, ya da Noah'ın grup sohbetinde tepkisiz kalması beni gerçekten şaşırttığı için, ama kendimi bu konuyu konuşmak isterken buluyorum.

"Noah," itiraf ediyorum. "Ondan hoşlanıyorum. Ve... geçen gece neredeyse beni öpecekti."

Cora kaşlarını kaldırdı. "Neden 'neredeyse'?"

Omuz silkiyorum, ellerimi ceketimin ceplerine daha da sokuyorum. "Korkaklık ettim. Anı bozdum."

"Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Biz oda arkadaşınız. Birlikte yaşamak zorundayız."

"Ee?" Cora, buna boyun eğmediğim için saçma sapan davranıyormuşum gibi gözlerini genişletir ve belki de haklıdır.

"Bu durumun arkadaşlığımızı mahvetmesini istemiyorum," diye kaçamak cevap veriyorum, çünkü ona onu öpmediğimi çünkü *korktuğumu* söyleyemem.

Ve daha da kötüsü, içten içe korkumun Noah'tan ya da onun yapabileceği bir şeyden kaynaklanmadığını biliyorum - ona güveniyorum; onunla güvende olduğumu çok iyi biliyorum - ama korkum *kendimden* kaynaklanıyordu.

Aylardır kilitli tuttuğum, bana tekrar zarar vermesin diye kendimin karanlık bir köşesine ittiğim bir parçamı açığa çıkarmaktan korkuyordum.

Loft'a taşındığımdan beri Noah'a karşı arzu ve istek *duymama* izin vermek bir şeydi. Onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek. Ama Cadılar Bayramı gecesi keşfettiğim gibi, bu arzuya göre hareket etmeme izin vermek tamamen farklı bir şey. Biriyle tekrar herhangi bir şekilde fiziksel temas kurmak - öpüşmekten öteye gitmese bile. Bu, hiç hoşuma gitmeyen bir keşif. Beni işlevsizmişim gibi hissettiren bir keşif.

"O iyi bir adam mı?" diye soruyor Cora.

Cevap vermeden önce düşünmeme bile gerek yok: "Evet, öyle. O çok iyi bir adam."

Buna başını sallar. "O zaman denemelisin." Bana göz kırpar. "Çünkü ona güveniyorsun ve çünkü lanet olsun, o adam *çok yakışıklı*."

"Öyle, öyle," diye onaylıyorum.

Cora, omzundaki çantasının askısını düzeltirken inler. "Herkesin hayalini yaşıyorsun, kızım. Aslında senin arkadaşın olan yakışıklı bir sporcu ve sana iyi davranan iyi bir adam... seninle aynı çatı katında yaşıyor. Yani, daha ne isteyebilirsin ki? *Carpe diem*. Hokey oyuncusunu yakala."

Gülerek burnumu çekerim, ama dürüst olmak gerekirse? Cora'nın sözleri beynimdeki çarkları döndürür.

Sanki işaret almış gibi, telefonum çaldı ve onu cebimden çıkardım. *Onun* gönderdiğini görünce midem tehlikeli bir şekilde kıpırdadı. Grup sohbetimizde değil, sadece benim görebileceğim bir doğrudan mesajdı.

NOAH

Sadece bilgin olsun, Ally, senin için endişelenmeyi asla bırakmayacağım.

Onun sözleri üzerimde ağır bir yük gibi duruyor, sanki koruyucu bir battaniyeye sarılmış ve aynı anda bir uçaktan atlıyormuşum gibi hissettiriyor.

Ve durumun gerçekliği göğsüme çarptı: *Cora haklı*.

Noah harika birisi. Nazik, koruyucu ve bir beyefendi. Bana saygılı davranacak birisi.

Belki de korkularımı yenmenin sırrı onlardan kaçmak değil, onlarla yüzleşmektir. Hayatımın geri kalanını korku içinde geçiremem.

Çünkü Tyler'ı siktir et.

Benim kim olduğum konusunda söz hakkı yok. Kendimi nasıl gördüğüm, hayatımı nasıl yaşamak istediğim konusunda.

Belki de artık korkudan kendimi geri çekmeyi bırakıp, güvenilebileceğimi bildiğim ve kendimi emanet edebileceğim birine kendimi açmanın zamanı gelmiştir. Beni hem güvende hem de seksi hissettirecek, ama daha da önemlisi, bununla sorunum olmadığını hissettirecek biri.

Çünkü kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da şudur: Noah Downsby'i istiyorum. Hem de en kötü şekilde.

CHAPTER 25

NOAH

Bütün yeşil meyve suyu karışımımı içmiyorsun, değil mi?

ALLY

Beş yıl boyunca seyahat etsen bile yeşil meyve suyuna dokunmam.

NOAH

Buna neden şaşırmadım ki? Biz olmadan hayatta kalabiliyorsun?

ALLY

Tabii ki, sessiz çatı katı ve jakuzi tamamen bana ait.

NOAH

Vay canına, bizi hiç özlemedin bile... *Jimmy Fallon'un göğsünü tuttuğu gif*

ALLY

Tamam, kabul ediyorum, bazen geceleri burada tek başına olmak biraz ürkütücü olabiliyor.

NOAH

Fisher sana alarmı nasıl kuracağını gösterdi, değil mi?

ALLY

Evet! Alarm konusunda profesyonelim.

NOAH

Güzel. Kendine dikkat et.

ALLY

Bugün turşu kavanozunu açamayınca kadar kendimi güçlü ve bağımsız bir kadın gibi hissediyordum.

NOAH

Ahh, sonunda bizi özledin mi?

ALLY

Harry her akşam yatak odanın kapısının önünde ağlıyor.

ALLY

Bu arada, bu gece iyi iş çıkardın.

NOAH

Maçımızı izledin mi?

ALLY

Harry açmam için yalvardı.

NOAH

Tabii tabii.

NOAH

İşler nasıl gidiyor? Paige uslu mu?

ALLY

İşler iyi. Yeğenin bir melek. Hayatınız nasıl gidiyor?

NOAH

Hayatta kalıyoruz ama eve gitmeye hazırız.

ALLY

Yeşil meyve suyunuzun evi mi?

NOAH

Diğer şeylerin yanı sıra...

ALLY

"Diğer şeyler" Harry mi?

NOAH

Hayır

CHAPTER 26

NOAH

Öğleden sonra çok ihtiyacım olan uykudan baş ağrısı ve günün veya saatin ne olduğunu bilmediğim bir beden dışı hissiyle uyanıyorum. Orta Batı'daki iki deplasman maçımız ve ardından sabahın ikisinde eve dönüş uçağı nedeniyle uzuvlarım yorgun ve ağır hissediyor. Bir gözümü zorla açtığımda Harry Styles'ın Sfenks gibi göğsümde yatarak bana baktığını görüyorum.

Tamam, vücudumun ağır hissetmesinin bir başka nedeni de bu olabilir.

Dün gece, saat üçten biraz önce nihayet yatağıma girdiğimde, artık yorgun hissetmiyordum. Ally'yi görmek için gerçekten sabırsızlanıyordum, ama tabii ki o çoktan uykuya dalmıştı ve onu şahsen görmeden kendimi bir şekilde huzursuz hissettim. Orada yatıp tavana bakarak, derin bir uykuya dalmış mıydı, biz olmadan çatı katında iyi miydi diye merak ediyordum. Kendini güvende hissediyor muydu? Bizi özlemiş miydi?

Beni özlüyor muydu?

Grup sohbetinden ayrı olarak ona mesaj atmanın akıllıca bir fikir olup olmadığından emin değildim, ama attıktan sonra, ben yokken geri kalan zaman boyunca mesajlaşmaya devam ettik. Onunla konuşmak ve birbirimizi yavaş yavaş tanımak çok doğal geliyordu. Ally hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onu o kadar çok *seviyorum*.

Bu sabah dans stüdyosuna gitmeden önce onu yakalamayı umuyordum, ama yemin ederim Harry Styles alarmımı kapatmayı falan öğrenmiş. Uyandığımda o gitmişti, ben de aşık olmuş her yetişkin erkeğin yapacağı şeyi yaptım... Tekrar uykuya daldım ve onu rüyamda gördüm.

Yine.

"Muhtemelen kalkma vaktim geldi," diyorum Harry'ye, sırtını nazikçe okşarken, sonra yataktan yavaşça kalkıp kenarına oturuyorum ve telefonumu alıyorum. Saatin neredeyse dört olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. *Bütün gün nasıl uyudum?* Otuz dakika sonra, şehrin diğer ucunda antrenmanım var.

Ally'nin kedisine sert bir bakış attım. "Kanıtlayamam, ama iPhone'u kullanabildiğini biliyorum... bir şekilde."

O da tuhaf bir mırıldanma-miyavlama sesi çıkarır.

Hızlıca bir eşofman ve uzun kollu tişört giyip spor çantamı alıyorum.

"Kahretsin, antrenman formam," diye mırıldanıyorum kendime, ayağıma Bauer terliklerimi geçirirken. Terliklerimle dairede olabildiğince hızlı koşarak çamaşır odasına gidiyorum.

"Puck, puck, puck" diyorum her adımda, Penn ve Fisher burada olup beni duymuyor ve lanet olası tabloya çıkartma yapıştırmıyorlarsa da. Sonunda, deplasmana gitmeden önce formayı kuruması için bıraktığım odaya ulaşıyorum. Harry Styles benimle birlikte koşuyor ve neredeyse ona takılıp düşüyordum.

Ally'nin kurutucunun önünde durup, eskisi gibi kıyafetlerini katladığını görünce ayaklarım aniden durur. Saçlarını büyük bir toka ile tutturmuş ve tişörtü koşu şortunu örtecek kadar uzun olduğunu fark edince, tam bir deja vu hissi beni sarar.

Dur... bu bir tişört değil. Benim antrenman formam. Omuzlarında Downsby yazıyor ve kalbim bir an duruyor.

Dönüyor ve beni gördüğüne şaşırمامış gibi görünüyor. "Merhaba, Noah."

Bana mı öyle geliyor, yoksa gözlerinde bir ışıltı mı var? Muhtemelen bana öyle geliyor.

Aramızdaki mesafeyi aşip onu kendime doğru çekme dürtüsünü kontrol etmeye çalışırken dilimi ön dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Onu kollarımda tutmak istiyorum.

"Merhaba, Ally," diyorum aptalca.

"Hoş geldin." Gözlerini hafifçe kısıyor, ama o yaramaz ışıltı hala orada.

"Bu akşam antrenmanın yok mu?"

Ona doğru bir adım atarak, küçük odanın içine daha da giriyorum. "Evet, var."

Yavaşça konuşuyorum, benim formama ihtiyacım olduğunu fark etmesini bekliyorum. Ama içgüdülerim, ya da belki biraz daha aşağısı, onun benim formama ihtiyacım olduğunu *bildiğini* söylüyor.

Çamaşır yığınının üzerine dantelli bir külot bırakır, sonra kurutucuya sırtını dayayarak dönüyor. "Geç kalacaksın. Penn ve

Fisher çoktan çıktı."

Bunu biliyorum. Fisher antrenmandan önce fizyoterapistle gitmişti ve Penn savunma koçuyla bir toplantı yapmıştı.

"Sanırım öyleyim," diyorum, ama nedense bu gerçeği umursayamıyorum, çünkü gözlerim onun giydiği formaya kayıyor ve ona doğru bir adım daha atıyorum.

Onun bakışları da gövdesine kayıyor, elleri formayı aşağı doğru çekiyor ve sonra çikolata kahverengi gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. Kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor. Yavaşça bir kez gözlerini kırıyor.

"Oh, bu senin mi?" diye soruyor Ally, masumiyet timsali gibi.

Son bir adım atarak tam karşısına geçiyorum. Aramızda sadece birkaç santim var. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyor ve dişlerini dolgun alt dudağına batırdığında, benimle dalga geçtiğinden emin oluyorum.

O da benim hissettiğim gerginliği hissediyor olmalı.

"Evet, benim," derim, gözlerimi ondan ayırmadan. Formadan bahsediyor olabilirim, ya da ondan bahsediyor olabilirim. Sözlerimi istediği gibi yorumlayabilir.

Yanakları hoş bir kızarıklıkla kaplanır ve gözlerim yüzünde dolaşır, son birkaç gündür özlediğim tüm özelliklerini içime çekerim. Hafifçe yukarı kıvrık burnu, dolgun pembe dudakları, uzun zarif boynu, sanki kendi iradesi varmışçasına her zaman bir gözünün üzerine sarkan yaramaz saç teli. Onu özledim. Onunla ilgili her şeyi özledim.

"Kollarını kaldır," diyorum, sözlerim çakıl taşları gibi çıkıyor.

Alt dudağını daha sert ısırır, gözleri büyür ve sonra kollarını havaya kaldırır, hareketleri tembel ve telaşsızdır.

Bir an için gözlerimi kapatıp vücuduma sakinleşmesini hatırlatıyorum. Kadın tamamen giyinik ve muhtemelen geçen seferki gibi tişörtün altında bir atlet giyiyor.

Yine de, ellerim giysinin altına doğru ilerlerken titriyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Yavaşça, dikkatlice kumaşı vücudunun üzerinden, sonra yüzünün üzerinden, sonra kollarının üzerinden kaydırıyorum, ona zaman ayırıyorum.

Forması olmayan Ally, sadece koşu şortu ve sıkı çalışarak elde ettiği sıkı ve belirgin karın kaslarını gösteren kısa bir spor üstüyle karşımda duruyor.

Sağ elimle formayı sıkıca tutarken kalbim deli gibi atıyor, ama geri çekilmiyorum ya da uzaklaşmıyorum, o da öyle. Tıpkı geçen hafta çatı katında yaşadığımız an gibi, ama bu sefer o benden uzaklaşmıyor, bana doğru eğiliyor. Bu sefer gözleri ve vücut diliyle bana, benim kadar onun da bunu istediğini söylüyor.

Boynumu eğerek ona biraz daha yaklaşıyorum ve gözlerini kapattığında, beni öpmemi istediğinden emin oluyorum.

Ben de öpüyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Anında bana yaslanıyor, aramızdaki küçük mesafeyi kapatıp kendini bana bastırıyor. Kollarımı beline dolarken, formam unutulmuş bir şekilde yere düşüyor.

Başımı eğip ona daha yakın olmaya çalışıyorum, öpücüğümüzü daha da derinleştirmek istiyorum. Dudaklarımızın teması vücudumda sıcak bir titreşim yaratıyor. Alty ağzını benim için açıyor ve dilini benimkine sürterek ateşi daha da yoğunlaştırıyor. Tadı çok güzel, hayal ettiğim her şeyden daha iyi, daha önce tattığım her şeyden daha iyi.

Boğazından yumuşak bir inilti kaçır ve bu seksi ses beynimi sarsar. Onu kendime doğru çekerim ve tek bir hızlı hareketle onu kurutucuya kaldırıyorum, uzun bacakları açılır ve ben onların arasına girebilirim.

Alty'nin yumuşak elleri gömleğimin altında aramızda hareket ediyor ve göğüs kaslarıma doğru yavaşça kayıyor, işkence gibi yavaş. Dudaklarımı onunkilerden, alınlarımız birbirine değecek kadar uzaklaştırıyorum ve vücuduma bu şekilde dokunarak bana çektiği işkenceyi tadını çıkarıyorum.

Seni özledim, diye düşünüyorum.

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyor.

Bu sözleri yüksek sesle söylediğimin farkında değildim, ama onun sıcak elleri çıplak göğsümdeyken düşünemiyorum bile.

Elleri gömleğimden kayıyor ve boynuma dolanıyor. Kısa bir an için ten ten teması özlüyorum, ama sonra elleriyle yüzümü kendine yaklaştırıyor ve beni tekrar öpüyor.

En seksi hareketiyle alt dudağımı dişlerinin arasına alır. Kendine güvenmesini, beni istediği gibi öpmesini seviyorum ve karşılık olarak dudaklarını ısıırıyorum ve hemen aklımı başımdan alan o yumuşak inlemelerden biriyle ödüllendiriliyorum.

Telefonum cebimden yüksek sesle çalar ve ben inleyerek, beynimi tamamen karıştıran kadından uzaklaşıyorum.

"Sence bu, senin nerede olduğunu merak eden erkeklerden biri mi?" Ally titrek bir nefesle sorar, görünüşe göre şu anda benden daha mantıklı düşünüyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, sonra isteksizce telefonumu çıkarıp ekrana bakıyorum. Penn. Onu hiç bu kadar sevmemiştim.

PENN

Buraya geldin mi? Sen her zaman erken gelirsin. Kaçırılmadığından emin olmak için arıyorum.

"Antrenmana gitmelisin," diyor Ally, benim okuduğum mesajı okuyarak. Evet.

Başparmağım ve işaret parmağımın çenesini kavrayıp yüzünü yukarı çeviriyorum. ben. "Gitmem gerek... ama burada işimiz bitmedi." Son bir öpücük kondurup geri çekilip yerden formamı alıyorum. Harry Styles kıvrılmış halde uyuyor. Onun altından formayı çekip çıkarıyorum, artık tüyle kaplı ama pişman değilim.

Ally'nin kahkahası dikkatimi çekti ve geriye baktığımda, şanslı formamın onun arkasında asılı olduğunu fark ettim. Omzumun üzerinden uzanıp askıdan aldım ve ona uzattım. "Bu akşam antrenman formama ihtiyacım var, ama sen benim şanslı formamı giyebilirsin."

"Tamam." Öpücüklerimizden şişmiş dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sence Penn ve Fisher antrenmandan sonra bu akşam dışarı çıkacaklar mı?"

Başımı sallarım. "Eminim çıkacaklardır," derim, isteksizce kapıya doğru yürürken omzumun üzerinden ona bakarım. "Ama dokuzdan önce evde olacağım." Kafamı, elinde tuttuğu şanslı formama doğru eğiyorum. "Onu giyip beni bekleyebilirsin."

Sözlerim onu keskin bir nefes almaya zorladı, sözlerime verdiği küçük ama anlamlı tepki, hokey kariyerimi unutmam, odayı geçip tekrar dudaklarını öpmem için neredeyse yeterliydi.

Ally yutkunurken gözleri kararır. "Bekleyeceğim."

CHAPTER 27

ALLEGRA

Noah'ın az önce beni öptüğü çamaşır odasındaki yerinde ayaklarım yapışmış gibi hareketsiz duruyorum. Parmaklarım şişmiş dudaklarıma bastırırken, şimdiye kadar bana söylenen ve muhtemelen bundan sonra da söylenecek en seksi sözlerin yankısı kulaklarımda çınlıyor.

Onu giy ve beni bekle.

Noah'ın koyu gözlerindeki yakıcı bakışını hatırlayınca midem sıkışıyor. O sözleri, o anda benden istediği her şeyi yapacağımı bildiğinden emin, kendinden emin bir şekilde söylüyordu.

Çamaşır odasında ne kadar süre durduğumu bilmiyorum, on saniye de olabilir, on dakika da... Öpüşmeden sonra yaşadığım sersemlikten çıkıp düzgün bir şekilde hareket edebilecek hale gelene kadar.

Aylardır bir yudum bile alkol almamış olmama rağmen sarhoş gibi hissediyorum. Açıkçası, Noah'ın bir saat boyunca kaymak ve puck vurmak için buz pistine nasıl gideceğini hiç bilmiyorum, çünkü bacaklarım titriyor, başım dönüyor ve *onunla ilgili* her şeyden tamamen sarhoş olmuş durumdayım.

Noah'ın forması hala elimde, yavaşça banyoya doğru ilerliyorum. Tank topumu ve şortumu çıkarıp duşa girerken, cildimin her santimetresinin ne kadar hassas olduğunu, hala onun dokunuşunun izlerinin kaldığını fark ediyorum.

Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim. Noah'ı öpmek başımı döndüren bir duygu seliydi — vücudumdaki her sinir ucu canlı, hassas ve

onun dokunuşuna, tadına, kokusuna tepki veriyordu. Beni çekinmeden öpmesini, ama bir şekilde kontrolün tamamen bende olduğunu hissettirmesini seviyorum.

Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor, çünkü beynimde Noah'ı daha fazla istediğim, hayır, ona ihtiyacım olduğu gerçeği dışında tutarlı hiçbir düşünce yok. Saçımı yıkadıktan sonra bacaklarımı dikkatlice tıraş ediyorum.

İşimi bitirdiğimde, kendimi yumuşak bir havluya sarıp aynanın önüne geçtim ve aynada şişmiş dudaklarım ve kızarmış yanaklarımla kendi yansımamı izledim. Noah eve geldiğinde onu tekrar öpmenin ne kadar güzel olacağını hayal etmeye başladım.

Çatı katı sadece bize ait olacak.

Sadece ikimize.

Saçımı kurutup şekillendirdikten, dişlerimi iki kez fırçaladıktan ve baştan ayağa vücudumu nemlendirdikten sonra, neredeyse dans edercesine odama geri dönüyorum. Yataktan Harry Styles beni inceliyor — ama yargılayıcı bir şekilde değil... sanırım.

Saten pijama şortumu giyiyorum — Noah beni bu şortla gördüğünde gözleri her zaman parıldayan şort — ve sonra Noah'ın uğurlu formasına giriyorum. Uğurlu sayı on üç. Serin kumaş vücudumun üzerinde kayıyor ve beni hemen Noah'ın sabununun kokusuyla sarıyor.

Beni öpmeden hemen önce gözlerindeki arzu alev alev yanıyordu, ama yine de bir şekilde nazikti.

Sanki bana karşı dikkatli davranacakmış gibi.

O anda, telefonum komodinin üzerinde titreyerek beni onunla ilgili düşüncelerimden kopardı. Beceriksizce ona uzandım.

"Alo?" Oksijen yetersizliğinden dolayı nefes nefese kalarak konuşuyorum. Sıcak bir kahkaha kulaklarımı dolduruyor. "Allegra?"

"Evet?"

"Tamam, sadece kontrol ediyordum." Annem kıkırdar. "Sesin garip geliyor." Giydim tişörtüme bakarım. "Sadece... çamaşır yıkıyordum." "Oldukça heyecanlı bir cuma gecesi gibi görünüyor."

Yatağıma otururken yavaşça nefes veriyorum. "*Hiç* bilmiyorsun."

"Gerçekten yok," diyor annem güneş gibi parlak, hoş bir ses tonuyla. "Ama bu yüzden baban ve ben birkaç hafta sonra seni ziyarete gelmeyi düşünüyoruz. Jamie'nin okulda birkaç gün tatili var, bu yüzden senin yaşadığın yeri görmeye, yeni şehrini keşfetmeye ve tabii ki seni görmeye gelmeyi düşünüyoruz."

Annemin sesi hüznünlüydü ve onun da beni benim onu özlediğim kadar özlediğini biliyordum. Ama buraya geldiğimden beri ilk kez, onu görürsem tamamen yıkılmayacağımı hissediyordum. Onu görüp kucaklayabileceğimi ve her şeyin gerçekten yoluna gireceğini hissediyordum.

"Çok isterim," diye fısıldıyorum, parmak uçlarımla yorgan kılıfındaki paisley desenini izlerken.

"Gerçekten mi?" Sıradan davranmaya çalışıyor, ama berbat bir oyuncu ve sesindeki sevinç çok belli.

"Gerçekten," diyorum. "Loftumuzun hemen aşağısında güzel bir otel var; sana linkini göndereceğim."

"Harika. Sabırsızlanıyorum. Seni görmek çok güzel olacak, Legs." Çocukluğumdan kalma takma adımı kullanması içimde derin bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Seni de görmek güzel olacak anne," diye gülümseyerek cevap veriyorum, ayağa kalkıp koridora doğru ilerliyorum. "Oda arkadaşlarımla tanışabilir ve çalıştığım dans stüdyosunu görebilirsin."

Sesinden gülümsediğini duyabiliyorum: "Ah evet, senin o meşhur oda arkadaşların."

Annem bu çocukları çok sevecek. Şu anda onu gözümün önüne getirebiliyorum, mutfağımızda durmuş, buzdolabımızı deli gibi yiyeceklerle doldururken, Fisher'ın kaçınılmaz "MILF" yorumlarını gülerek geçiştiriyor, Penn'in dövmelerine iltifat ediyor, ama özel ilgisini Noah'a ayırıyor, ona kendisi hakkında nazik sorular soruyor ve cevaplarını dikkatle dinliyor. Annem dünyadaki en sezgisel insandır ve Noah'ın genç yaşta trajik bir şekilde anne babasını kaybettiğini öğrendiğinde, onu başka bir oğlu gibi görmek isteyecek... onunla ilgilenecek ve ona sonsuz sayıda kurabiye pişirecek.

Babam da Noah'ı sevecek. Elbette, sert ve otoriter bir baba figürü gibi davranmaya çalışacak ve "kızıma zarar verirsen yüzünü dağıtırım" gibi korkutucu sözler söyleyecek, ama içten içe Noah'ın yeni en iyi arkadaşı olmak ve benim bir sporcuyla çıktığım için heyecanlanmak isteyecek...

Vay canına.

Kendimi çok ileri götürdüm. Noah ve ben çıkmıyoruz. Bir kez öpüştük. Bir saat önce.

Ama yine de, Noah'ın kız arkadaşı olmak, onun forması giymek - omuzlarımda onun adı yazan - halka açık yerlerde, maçlarında, "onun" olduğumu göstermek, beni biraz heyecanlandırıyor.

Adım adım ilerleyeceğim, kendime hatırlatıyorum.

Noah'ın genel olarak bir ilişki isteyip istemediğini bilmiyorum. Ayrıca şu anda romantik bir ilişkiye hazır olup olmadığını da bilmiyorum.

Bunu düşünmeden önce odaklanmam gereken şey kendim. Aylardır kırık hissettiğim parçamı iyileştirmek, ama Noah farkında olmadan parçaları toplamaya başladı bile.

Onun öpücüğü içimde bir şeyi yeniden uyandırdı. Umutsuzca keşfetmeye devam etmek istediğim bir şeyi. O korkunç anıları, beni gülümseten anılarla değiştirecek bir şeyi.

Kilitli kapıda anahtarın döndüğünü duyuyorum ve heyecanla karnım kıpır kıpır oluyor.

O eve geldi.

Bu da zamanın geldiği anlamına geliyor. Kurutucuda kaldığımız yerden devam edebiliriz. Bir daha asla aynı gözle bakamayacağım bir kurutucu.

Oturma odasına çıkıp onu selamladığımda neler olabileceğine dair milyonlarca senaryo zihnimde dolaşırken kanım kaynıyor: ağzı ağzımda, dudakları boynumda, köprücük kemiklerimde, ellerim o inanılmaz göğüslerin düzlüğüne doğru yol alıyor...

"Allegra? Seni kaybettim mi?" Annemin kahkahası telefonda geliyor ve beni ateşli düşüncelerimden uyandırıyor.

Yutkunuyorum. Sonra gülümsüyorum. "Hayır, anne. Kaybetmedin." Sözlerim kendinden emin. Doğru. "Ama gitmem gerek."

"Günleri sayıyorum," diyor.

"Seni seviyorum anne," diye cevap veriyorum ve telefonu kapatırken, umut ve iyimserlikle doluyorum... Noah ile bu gece ne olacağına mümkün olduğunca hazır olmak için keskin bir istekle birlikte.

Beklenti ve gerginlik karışımıyla mutfakta duruyorum, kapı açıldığında ve Noah'ın iri vücudu giriş kapısını doldurduğunda, elim büyük bedenli formamın kumaşını sıkıca kavriyor.

Beni gördüğünde burun delikleri genişliyor, bu da içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor — ama sonra ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılıyor ve arzum yerini kafa karışıklığına bırakıyor.

"Merhaba," diyorum, kendimi bilinçli bir şekilde kollarımla sarıyorum.

"Ally," Noah'ın sesi pişmanlıkla çatlar ve ben aklımı kaçırdığımı düşünmeye başlarım. Bütün bunların büyük bir hata olduğunu. Bana bunun asla olmaması gerektiğini söylemek üzere olduğunu.

Ama sonra Fisher'ın sesini duyarım.

"Çekil, Downsby," der, Noah'ı iterek geçip hokey çantasını yere atar ve doğrudan buzdolabına yönelir.

Noah'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirir ve ben, gözlerindeki pişmanlığın tamamen Fisher'ın varlığıyla ilgili olduğunu ve benimle hiçbir ilgisi olmadığını hemen anlarım. Tüm vücudum rahatlar.

"Ne haber, Ally?" Fisher, kafasını buzdolabına gömerek kollarını hindi, peynir, mayonez ve domatesle doldurmaya başlarken sorar. "Sandviç ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Lanet olası bir biraya ihtiyacım var," diyor Penn, montunu çıkararak içeri girerken. Ama Fisher'ın aksine, beni mutfakta görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Neden Arlington Üniversitesi forması giyiyorsun, Ally?" Kolundaki 13 rakamına bakıyor ve kaşları havaya kalkıyor; bu, şişkin gözleriyle birleşince, şu anda ifadesini neredeyse komik hale getiriyor. "Daha spesifik olarak, neden *Noah'ın* Arlington Üniversitesi forması giyiyorsun?"

Noah'ın yanakları hemen kızarır ve ben de cevabımı gevelerken benimkilerin de aynı şekilde kızardığından eminim.

"Oh, ben... şey... çamaşır yıkıyordum ve o da orada asılıydı, sizlerin geldiğini duyunca kendimi örtmek için giydim." Sonra aceleyle konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Antrenman nasıldı?"

"İyi idi." Penn'in yüzü şaşkınlıktan sırtmaya dönüşür, belli ki beni bu kadar kolay kurtarmaya niyetli değildir. "Çamaşırılarını iç çamaşırınla mı yıkıyorsun, Ally?"

"Şey, evet?" Yalan söylüyorum, Noah'ın formayı giymemin en makul mazereti bu olduğunu düşünüyorum.

Penn'in arkasından Noah bana aniden çok seksi bir sırtış attı ve onun az önce olanları düşündüğünü biliyorum. Onun beni öyle düşündüğünü düşünmek, bacaklarımın istem dışı kasılmasını sağladı.

Bu arada Fisher, benimle Noah arasında şu anda oluşan gerginliğin farkında değilmiş gibi omuz silkiyor. "Herkes öyle yapmaz mı? Bazen boxerim biterse çıplak bile yaparım."

"O zaman ben evdeyken asla çamaşır yıkama," diyor Penn dehşetle. "Yanlışlıkla testislerini görmek istemiyorum."

"Neden? Testislerim muhteşem ve mükemmel bir şekilde tıraşlı. Ayrıca, soyunma odasında milyonlarca kez gördün zaten."

"Hatırlatma," diye inler Penn, bir dilim peynir alıp Fisher'a fırlatır. Peynir bir anlığına alnına yapışır, sonra kayar.

İkisi de dikkatleri dağılmışken, Noah'ın koyu renkli gözleri yine benimkilere takılır. "Özür dilerim," diye dudaklarını oynatır.

Alt dudağımı ısırırım.

"*Matchmaker Mansion*'ı izleyelim," diyor Fisher, devasa sandviğini hazırlamayı bitirirken.

Penn, kilerden bir paket Doritos çıkararak onaylayarak başını sallar. "Yeni bir bölüm çıktı, değil mi?"

Onaylamak için bana bakar ve ben üzülererek başımı sallarım. "Doğru."

"Ben bu gecelik bu kadar yeter," der Noah, gizlice bana bakarak.

"Ben de, yorgunum," diye eklerim hemen.

Fisher ikimize de sert bir bakış atar. "Bu diziyi sevdiğin belli olduğu halde sevmiyormuş gibi davranmayı bırak, Downsby. Uykun varsa kendine kahve falan yap, Callahan. Ev arkadaşlarıyla vakit geçirmek zorunludur, isteğe bağlı değildir."

Noah derin bir nefes alır ama itiraz etmez ve dördümüz kanepede her zamanki yerlerimizi alırız — Harry Styles bu gece Penn'in kucağında kıvrılmıştır — Fisher programı açar.

Bacaklarımı kıvrılmış halde otururum ve üzerime kabarık beyaz bir battaniye çekerim. Noah yanıma oturur, vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzaktadır. Programın başlamasından yaklaşık beş dakika sonra, rahatça pozisyonunu değiştirir ve uyluğu benimkine çarpar. Uzaklaşmak yerine, öylece bırakır.

Bir dakika sonra, yanımda bir hareket hissediyorum ve başımı eğip baktığımda, elinin battaniyenin altına kaybolduğunu ve parmaklarının dizimi bulduğunu görüyorum — *neyse ki bacaklarımı tıraş etmişim*.

Bakışları önümüzdeki televizyona sabitlenmiş, ifadesi soğukkanlı, battaniyenin altında -burada oturan diğerlerinin göremediği- yavaşça, *kasıtlı* olarak, pürüzlü parmak uçlarını çıplak tenimde gezdiriyor. İçimi kaplayan his o kadar baş döndürücü ki, sesli bir şekilde nefes almaktan kendimi alıkoymak için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi televizyonu izlemeye devam ederken, parmakları çalışmaya başlar, dizimin etrafında daireler çizer, sonra elini uyluklarımın yukarısına doğru kaydırır, sonra şortumun kenarını okşar, bu da beni keskin bir nefes almaya zorlar, ben de bunu küçük bir öksürükle gizlerim.

Fisher bana bakar. "Her şey yolunda mı, Ally?"

"Sadece, şey, biraz su içtim ve boğazıma kaçtı." O başını sallayıp televizyona geri dönerken, ben de ona su şişemi sallayarak gösteririm.

Yanımda, Noah sessizce gülüyor. Alçak sesle. Sadece benim duyabileceğim şekilde.

Ona bir *bakış* attım ve o da bana sırtarak cevap verdi, sonra parmakları bacaklarımın üzerinde yoluna devam etti. Dokunuşu yumuşaktı ama niyet doluydu. Benimle dalga geçiyordu... ve ben bundan *hoşlanıyordum*.

Matchmaker Mansion'ın geri kalan bölümü sonsuza kadar sürüyormuş gibi geliyor ve ben ne olup bittiğini ne de erkeklerin ekranında olan bitenle ilgili yorumlarını algılayamıyorum, çünkü vücudumdaki (ve görünüşe göre beynimdeki) tüm kan, Noah'ın parmaklarının cildimle temas ettiği noktaya akmış durumda.

Program nihayet bittiğinde, bir anda ayağa kalkıyorum. "Ben yatmaya gidiyorum."

Fisher bana kaşlarını çatıyor. "Bütün akşam çok sessizdin Ally. İyi misin?"

"Evet, sadece yorgunum. Uyumam lazım," diyorum yetersiz bir şekilde.

Noah bana tembelce gülümser ve içimi bir sıcaklık kaplar. "Ben de."

"Tamam, siz ikiniz sıkıcı olmanın tadını çıkarın," Penn elinde telefonuyla kanepeden kalkar. "Natalia'yı arayıp takılmak ister mi diye soracağım."

"Ooh, onun seksi arkadaşı Sarah da müsait mi bir bak." "Anladım

Fishy," der Penn, mesaj yazmaya başlamış bile.

"Çift seks partinizin tadını çıkarın," der Noah başını sallayarak. "Güzellik uykununun tadını çıkar," der Fisher alaycı bir şekilde, ona orta parmağını gösterir.

"Oh, keyfini çıkaracağım," der Noah yumuşak bir sesle, sanki bir söz veriyormuş gibi, ve bu akşam milyonuncu kez, içim gelecek olanları düşünerek kıvrılır.

CHAPTER 28

ALLEGRA

PENN ve Fisher dışarı çıktıktan sonra, hemen koridordan odama doğru yürümeye başladım.

Noah'ın ayak seslerini, birkaç adım arkamda duyabiliyorum.

Kapıma ulaştığımda durup arkama döndüğümde Noah'ın karşımda durduğunu görüyorum. Kaslı kolunu uzatıp kapı çerçevesine dayamış, kolundaki şişkin kasları vurgulamış ve onu çok çekici kılıyor.

Gözleri benimkilere dikiliyor. "Merhaba," diyor Noah yumuşak bir sesle, sesi gözlerindeki bakışla tamamen zıt.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, kelime boğazımda takılıyor.

Bir an orada durup birbirimize bakıyoruz, kalbim göğsümde çarpıyor ve cesaretimi kaybetmeden ya da fazla düşünmeden yatak odamın kapısını açıp başımı ona doğru sallıyorum. "Girmek ister misin?"

Yüzündeki ifade eriyip gider. "Evet."

Noah, Penn ve Fisher'ın kesinlikle ortadan kaybolduğunu kontrol etmek için koridora bir göz atar ve sonra iki uzun adımla odama girer.

O içeri girebilmesi için geri çekilip yer açtığımda kalbim daha da hızlı atmaya başladı ve o kapıyı arkasından kapattı.

O benim yatak odamda.

"Asla gitmeyeceklerini sandım," diyor gülümseyerek, bakışları ağızma düşerken.

Bekleyiş ve onun alaycı tavırlarından kaynaklanan arzu nedeniyle aniden çok gergin ve adrenalin dolu hissediyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak söylemek üzere olduğu her şeyi susturuyorum.

Boğazından yarı acı dolu bir ses çıkar ve hiç vakit kaybetmeden yanıt verir, elleri yüzümü kavrayarak vücudunu bana bastırır. Bir adım öne çıkar ve beni kapıya doğru iter. Sırtım sert yüzeye çarptığında, Noah'ın çenesindeki hafif sakallar ağzımın ve çenemin hassas derisini sıyrır ve başını eğip ağzını ağzımın üzerine açtığında, dilini alt dudağımın üzerinde gezdirip ağzıma dalarak beni tatmaya başladığında, içimi şok dalgaları kaplar.

Ellerim omuzlarında tutunacak bir yer arar, ona sıkıca sarılırken tüm sinirlerim erir, arzusun içinde eriyip giderim, onun dokunuşuyla tüm mantıklı düşüncelerim kaybolur.

"Ally," Noah öpücükler arasında ağzıma fısıldadı, parmak uçları çene hattımda daha geriye kayd ve sonra saçlarıma daldı. "Bunu kaç kez yapmak istediğimi biliyor musun?"

Dudakları, çene kemiğimin boynumla birleştiği hassas bölgeyi öpmek için hareket ediyor, sonra ağzını boynumun boyunca nazikçe kaydırıyor, dişleriyle hafifçe okşayarak tüm vücudumu titremeye boğuyor, sonra sıcak, açık ağızlı bir öpücüğü köprücük kemiğime bastırıyor. "Bunu kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun? Tadının nasıl olacağını, seni öptüğümde ne tür sesler çıkaracağını hayal ettim."

Cevap olarak, tekrar inlerim, ellerim saçlarına dolanır, başını tekrar aşağı çekmeye çalışırken saçlarını kıvırırım, böylece dudakları tekrar benimkini ele geçirebilir.

Gülümser, dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdirir. "Seni tekrar öpmemi ister misin?"

Konuşmadan başımı salladım ve o da istediğimi yaptı, ellerini uyluklarımın altına kaydırarak beni kaldırdı ve başım dönene kadar beni tekrar öptü. Nane şekerinin tadı vardı, ağzı serin, dudakları sıcaktı ve sandal ağacı kokulu kolonyasının kokusu burnumu baştan çıkarıyordu. Bacaklarımı beline doladım ve o da beni odanın diğer ucundaki yatağıma taşıdı.

Ama beni yatırıp üstüme çıkmak yerine, yatağın kenarına oturur, beni nazikçe kucağına oturtur ve neredeyse koruyucu bir şekilde kollarıyla beni sarar.

"Bunun gerçekten şu anda olduğuna inanamıyorum," diyor, dudaklarını benimkilere bastırırken, alçak ve kısık bir sesle. Bu sefer daha yumuşak, daha tatlı.

Parmakları, benim yanımda otururken, bu küçük pembe şortu giyerek beni bütün gece ne kadar çıldırttığını biliyor musun?

Geri çekilirken sesi biraz titriyor, nazik kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sen çok güzelsin Ally," diye fısıldıyor ve bu beş küçük kelimeyle, sabit, sevgi dolu ama ateşli bakışlarıyla, tüm dünyam parçalanmak üzereymiş gibi hissediyorum.

O korkunç geceden önce, Tyler bana seksi hissettiren bir şekilde bakardı. Ateşli.

Bana saldırdığı, rızam olmadan bana dokunduğu gece, mavi gözleri buz gibi soğuktu. Duygusuz ve hiçbir duygu içermeyen, sadece iğrençlik dolu. Sanki beni istiyordu, ama ben hiçbir şey değildim. Değersizdim.

Ama şu anda, beni istemesinin ve arzulamasının ortasında, Noah bana, sanki ben onun tüm evreninin merkeziymişim, sevilmesi, değer verilmesi ve bakılması gereken değerli bir şeymişim gibi bakıyor.

Ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

Beni tekrar öpmek için eğildiğinde, ben de karşılık verirken, ağladığımı fark etmeden önce sıcak gözyaşlarının yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim.

Noah geri çekilir ve gözyaşlarımı görünce, muhtaç ve ateşli ifadesi aniden paniğe dönüşür. "Ne oldu? İyi misin?"

Cevap verme fırsatım olmadan, beni kucağından hızlı bir hareketle indirir, yanındaki yatağa çok dikkatli bir şekilde yatırır ve bana biraz mesafe bırakır.

Noah'ın elleri kollarımı tutar, ses tonu acil bir hal alırken kollarımı nazikçe okşar. "Çok mu hızlı davrandım?" Birkaç kez gözlerini kırpar. "Kahretsin. Hiçbir şey için acele ya da baskı yok, bunu biliyorsun, değil mi? Acele etmemize gerek yok. Bu gece ya da başka bir zaman, sen istersen hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Her zaman senin istediğin önemlidir ve sana söz veriyorum, senden hiçbir şey beklemedim, asla beklemeyeceğim..."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye onun gevezeliklerini kesip, utançtan gözyaşlarımı sildim. Bu benim anım, cinselliğimi geri kazanıp kendi arzularımın sahibi olduğum kurtuluşum olacaktı, ama bunun yerine, bir çocuk bana güzel dediği ve bana değerli bir şey gibi baktığı için bebek gibi ağlamaya başladım. Başımı eğdim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek bir tonda ekledim, "Sen mükemmeldin."

Noah'ın kaşları çatıldı. "O zaman neden ağlıyorsun, Ally?"

Sesindeki endişe içimi parçaladı, mutsuzluk, utanç ve kendinden nefret duygularını ortaya çıkardı.

Çünkü ona söylemem gerektiğini biliyorum.

Rol yapabileceğimi sanmıştım. Ama Noah'ı çok seviyor ve saygı duyuyorum, onu cinsel bir kobay ya da başka bir şey olarak kullanamam.

Ve söylemek üzere olduğum şeyi yüksek sesle söylemek istemediğim kadar, bunun doğru şey olduğunu biliyorum.

"Aylardır ilk kez biriyle fiziksel olarak yakınlaştım," diye tereddütle başlıyorum, konuşurken gözlerimle onun yüzündeki tepkiyi arıyorum.

Dudaklarını ısırır. "Ben de," diye itiraf eder. "Aslında bir süredir kimseyle birlikte olmadım, hokey'e odaklandım. Üniversitede, ne zaman biriyle birlikte olsam, duygularım yoktu. Böyle değildi... Hiçbir zaman böyle olmadı. Sana karşı hislerim var. Seni önemsiyorum, Ally."

Beynim uğultuyla dolup taşıyor, çelişkili duyguların dalgaları okyanus gibi çalkalanıyor: Noah'ın başka bir kıza dokunduğu düşüncesine karşı kıskançlık, duyguların karışmaması bile fark etmez. Onun bana karşı hissettiklerinin benim ona karşı hissettiklerimle aynı olması nedeniyle coşku. Ve söylemek üzere olduğum şeylerin onun bu duyguları hakkında fikrini değiştirmesinden duyduğum korku.

"Ben... ben... başıma bir şey geldi," diyorum aceleyle. "Geçen dönem USG'deki bir partide."

Yüzü gevşiyor ve Noah bana birkaç saniye boyunca, sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir sessizlik içinde bakarken, iğrenç bir utanç duygusu içimi kaplıyor. Sonra gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor.

"Ne oldu?" diye sorar, sesi sakın, ama sanki kendini tutmak için tüm gücünü kullanıyormuş gibi sesinde çatlaklar var.

"Kampüs dışında bir partideydim, bir erkekle... Aslında o zamanlar dans partnerimdi." Yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum. "Bana kız arkadaşından ayrıldığını söyledi. Beni sevdiği için ayrıldığını söyledi. Benden hoşlanıyordu. Ve ben... ondan çok hoşlanıyordum. Bu yüzden ona inandım. Yukarı çıktık ve öpüşmeye başladık..." Sesimin sabit kalması için kendimi zorladım. "Sonra o durmak bilmedi. Parti Fisher'ın evindeydi. Benim durması için yalvardığımı duydu, içeri girip onu benden uzaklaştırdı." Sözler ağızımda acı bir tat bıraktı. "Tam zamanında gelmişti. Onun sayesinde çok kötü bir şey olmadı. Fisher'ı bu şekilde tanıdım, bu şekilde arkadaş olduk. İhtiyacım olduğunda yanımda olan oydu. O gece olanları bilen tek kişi o." Noah'a bakıyorum. "Şimdiye kadar."

"Ne halt ediyorsun?" diyor Noah, sanki bana değil de kendine söylüyormuş gibi. Yüzü öfkeli. "Polisi aradın mı? Adamı tutuklattın mı?"

Başımı eğiyorum.

"Ne için?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, yanağımın içini ısırarak ekliyorum, "Kısmen benim hatamdı."

"Dur." Noah'ın sesi sessiz ama güçlüydü. Emrediciydi. Parmaklarını çenemin altına koydu ve başımı ona bakacak şekilde eğdi. "Şu anda, burada bir şeyi netleştirelim, Ally. Bu senin hatan *değildi*. Hiçbir şekilde."

"Yemin ederim, partinin gürültüsünden uzaklaşıp öpüşüp özel olarak konuşmak istediğini sandım, ama gerçek şu ki, ben de isteyerek onunla yukarı çıktım. İsteyerek onu öptüm."

"Ama sen istediğinde durmadı," diyor Noah, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Hayır."

Noah yutkunur, bu hareket ona acı verici gelir. "Ve Fisher o anda müdahale etmeseydi, sence bu adam sana zorla sahip olur muydu?" diye sorar, sanki bu olasılığı düşünmeye tahammül edemiyormuş gibi.

Buz gibi gözler zihnimde yeniden canlanıyor. Sıcak ellerin kot pantolonumun düğmesini açmaya çalışması, ben ağlayıp onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken kulağıma fısıldadığı iğrenç sözler.

Boğazıma bir yumru oturur, bileklerime bakarken, sonraki günlerde üzerlerinde beliren mor çürükleri hatırlarım.

"Evet, bence zorlardı," diye itiraf ettim. Bu, bunu ilk kez yüksek sesle söylediğim, kendime ya da başkasına itiraf ettiğim andı.

Noah'ın gözleri parlar, ama sesi o kadar naziktir ki ağlamak isterim. "O zaman, bunun hiçbir şekilde senin hatan olmadığını söylediğimde beni dinlemelisin. En ufak bir hatan bile yok. Nokta."

Yavaşça başımı sallıyorum, sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Derime ve ruhuma işliyor.

"Teşekkür ederim, Noah." Zaten kafamda bildiğim şey, kalbimde de yer edindiğinde tüm vücudum rahatlar. "Sanırım... bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Bekle... bu yüzden mi dans etmeyi bıraktın?" diye sorar aniden, yüzünde dehşet belirir.

Başımı sallarım. "Devam etmeye çalıştım. Gerçekten denedim. Bütün yaz boyunca pratik yapmaya devam ettim. Ama sonra, bu dönem, benim sürtük ve ikiyüzlü olduğum söylentileri başladı. Meğer o kız arkadaşından hiç ayrılmamış, ama onu aldatmayı planlıyormuş - benimle. Kız arkadaşına, o gece utanmadan ona atladığımı ve sarhoş bir şekilde onu baştan çıkarmaya çalıştığımı söylemiş. Sonra kız arkadaşı bu hikayeyi herkese anlattı, arkadaşlarım da dahil. Tüm güvenilirliğimi kaybetmiştim, bu yüzden tartışmadım. Gerçeği anlatmaya çalışmadım. Onun sözüne karşı benim sözüm vardı ve herkes duydukları hikayeye zaten inanmıştı."

Boğazıma bir hıçkırık takıldı. "Ve ben bununla, tüm arkadaşlarımdan ve sosyal gruplarımdan dışlanmakla, kaltak ve fahişe olarak yaftalanmakla başa çıkmaya çalıştım. Bununla yaşayabilirdim, çünkü zor olsa da o gece olanların gerçeğini biliyordum. Ama birkaç hafta sonra o başka bir dans sınıfıma transfer oldu ve tekrar benim partnerim olmak istedi, öğretmen de bizi eşleştirdi... Onun gözlerindeki bakışa dayanamadım, sanki bana bir şey yapacağını ima ediyordu. Profesyonel bir dans ortamında bile bana dokunmasına dayanamazdım. Bu yüzden kaçtım. Okulu bıraktım ve olabildiğince uzaklaştım. Bu belki de düşüncesizce bir hareketti, ama artık dayanamıyordum."

"Sana yaptığı şey iğrenç," dedi Noah sessizce. "Kınanacak bir şey. Ve bunun için kendini suçlamamalısın."

Bunun üzerine, kollarını bana doladı ve beni çok nazikçe kendine doğru çekti. Aniden yorgunluk hissederek, sadece onun kollarında olmak istediğim için göğsüne yaslandım. Gözyaşlarım gömleğini ıslattı, ama o beni kendine yakın tuttu, burnunu saçlarımdan üstüne dayayarak fısıldadı: "Sana asla zarar verecek bir şey yapmayacağıma söz veriyorum." Bir süre durdu. "Hayır, yemin ederim. Benimle güvendesin, her zaman."

"Sana inanıyorum," diye cevap veriyorum, ellerimle onu daha sıkı sarıyorum.

Noah kucaklamamızdan uzaklaşır ve şimdiye kadar yaşadığım en şefkatli, en samimi hareketle yüzümü okşamak için elini uzatır. Sonra yatağımın örtüsünü kaldırır, beni yatırır ve alnımı öper.

"Gitme," diye fısıldıyorum. O da başını sallar. "Tamam, gitmeyeceğim."

Sonra Noah Downsby arkamdan yatağa girer, beni göğsüne çeker ve kollarıyla sarar. Beni öyle sıkıca, örtülü ve korumuş bir şekilde tutar, ben de onun kollarında güven içinde, rüyasız bir uykuya dalarım.

CHAPTER 29

NOAH

Sabah uyandığımda, Ally'nin yatağındayım, kolumu onun beline dolamışım. Dün gece benim formamla uykuya dalmış, yanımda yatarken, yastık kılıfına saçılmış sarı saçları ve hafifçe aralanmış dudakları, kalbimi sıkıştırıyor. Sanki saldırıyı anlatmak onu derin bir uykuya daldırmış gibi, derin bir uykuda. Sanki bunu biriyle paylaşmak omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi, derin bir uykuya dalmış gibi.

Ben ise iyi uyuyamadım. Onu korumak için bedenimle onu sararak huzurlu bir uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyordum, ama ona zorla sahip olmaya çalışan o piç kurusu için damarlarımda dolaşan öfkeyi bir türlü atamadım. Ve sonra da tüm olanlar için onu suçladı.

Ne tür bir adam böyle bir şey yapar? Hayır, adam değil. Çocuk. Onu çıplak ellerimle boğmak istiyorum.

Kolumu Ally'den çekip yavaşça yataktan kalkıyorum. Onu uyandırmamaya dikkat ediyorum ve Harry Styles hızla benim sıcak yerimi kaparak Ally'nin arkasına kıvrılıyor. Tüylü topa teşekkür etmek için başımı sallıyorum ve parmak uçlarımda onun yatak odasından çıkıp koridoru geçerek kendi odama gidiyorum. Spor kıyafetlerimi ve tenis ayakkabılarımı giyiyorum, sonra telefonumu ve kulaklıklarımı alıyorum. Bu pisliği bulup kollarını kırmamı engelleyebilecek tek şey yoğun bir antrenman.

Kahvaltı ve kahveyi atlayıp, doğrudan binamızdaki spor salonuna gidiyorum. Saat erken, spor salonu boş ve bunun için minnettarım. Kulaklıklarımı takıp, bulabildiğim en ağır metal müziği açıyorum.

Belki Metallica'nın çığlıkları bu nefreti sistemimden atmamda yardımcı olur.

Üniversitede, çapraz antrenman için boks yapıyordum ve şimdi doğrudan kum torbasına yöneliyorum. Ally'nin saldırganının neye benzediğini bilmek için can atıyorum, böylece yumruklarım kum torbasına tekrar tekrar vururken onun yüzünü hayal edebileyim. Egzersizim sırasında homurdanıp öfkeleniyorum, tüm gücümle soğuk deri torbaya tekme atıp yumruklarımı savuruyorum. Müzik kulaklarımda çınlarken ter yüzümden ve sırtımdan akıyor. Her vuruş, her darbe öfkemi kontrol edilebilir bir düzeye indirmeye yardımcı oluyor.

Ally'nin beni bu halde, kontrolsüz bir şekilde görmesini istemediğimi bilerek devam ediyorum. Kontrolsüz *hissetmekten* bile hoşlanmıyorum. Her şey çok fazla. Ama bu koruyucu dürtü her şeyi tüketiyor. Ailemi kaybettikten sonra terapistimle çözdüğüm tüm eski korkularımı yeniden ortaya çıkarıyor. Neden hokey'e odaklandığımı ve kendime kimseye *gerçekten* yakınlaşmaya izin vermediğimi hatırlatıyor. Arkadaşlıklarım çoğunlukla yüzeyseldi; kadınlarla ilişkilerim de yüzeyseldi. Ve şimdi nedenini hatırlıyorum. Zaman kavramım yok, öfkemi ne kadar zamandır dışa vurduğumu bilmiyorum, birisi omzuma dokunduğunda. Şaşkın ve içgüdüsel bir tepkiyle, hızla dönüp havaya yumruk atıyorum, ama karşımda Fisher'ı görüyorum, elinde ellerini kaldırıp, "*hey, dur bakalım*" diye bağırdı.

Kulaklıklarımı çıkarıp nefes nefese kalıyorum. Göğsüm hızla inip kalkıyor ve bir kolumu kaldırıp alınımdaki teri siliyorum. "Bana böyle gizlice yaklaşamazsın," diye nihayet nefes nefese söylüyorum.

"Üzgünüm, Downsby," dedi. "Ama kum torbasını öldüreceğinden korktum... ve dürüst olmak gerekirse, onu biraz seviyorum."

Gülmüyorum ve Fisher'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, her zamankinden daha keskin. "Ne oldu?"

Başımı eğip ellerimi belime koyuyorum. Nefesim ve kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyor. Ona cevap vermek istiyorum, ama kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyorum. Ally'nin son birkaç aydır hissettiği şey bu olmalı, her şeyi içinde tutmak ve kelimeleri hayata geçirememek.

Cevap vermediğimde, Fisher'ın yüzünde bir tür kabullenmişlik ifadesi belirir ve iç çeker. "Sana söyledim, değil mi?"

Başımı yavaşça kaldırıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. Çenemi hafifçe eğerek neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir baş sallama yapıyorum.

Fisher, öfkemin yeniden kabarmaya yetecek kadar uzun bir süre sessiz kalır. Terden sıırsıklam saçlarımı elime alıp dişlerimi sıkarım. "Onu bizimle kalmaya davet ettiğin için sana çok kötü davrandım. Onu burada istemediğim için ona açıkça kaba davrandım... ama sen sadece ona yardım etmeye çalışıyordun. Özür dilerim."

Fisher kollarını kavuşturur. "Önemli değil, bilmiyordun."

"Önemli değil değil," diyorum, sesimi yükselterek. "Onu öldürmek istiyorum." Yumruklarımı sıkıyorum.

"Biliyorum."

Nefesimi verip, zihnimde düşünceler dolanırken ayaklarımla yere vuruyorum. "Ona bir şey olursa..."

"Noah. Her şey yoluna girecek." Fisher sözümü keser. "O iyi olacak. Ally'nin artık biz varız."

Derin bir nefes alıp, sözlerini içime sindiriyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sallıyorum. "Haklısın. Artık biz varız."

Ama bu sözleri tekrarlamak endişemi hiç de hafifletmiyor. Spor salonunun çıkışına doğru yürüyorum, yanından geçerken Fisher'ın omzuna dokunuyorum. Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Kalıp benimle antrenman yapmak ister misin?"

Ona dönüp baktım, oda arkadaşşıma yepyeni bir minnettarlık ve saygı duyuyordum. Aptal gibi davranıp kendini tam bir playboy olarak gösterebilirdi, ama Ally'yi düşünülemez bir durumdan kurtarmıştı ve bunun için ona sonsuza kadar minnettar olacaktım.

"Hayır, bugünlük kum torbasını yeterince dövdüm." Yüzümü buruşturuyorum. "Biraz yürüyüş yapıp kafamı boşaltacağım."

Ben spor salonundan çıkıp dışarıya doğru yürürken, elini kaldırıp bana veda eder. Soğuk, tuzlu kokulu körfez havası yüzüme çarpar, gözlerimi kapatıp nefes alırım ve terimin kurumasını beklerim. Ally'yi henüz göremeyeceğimi bilerek yürümeye başlarım. Kızgın olduğumu anlayacaktır ve dün gece bana içini açtığı için pişman olmasını istemem. Bana bu kadar güvenmesi benim için çok önemli.

İçimde kıvrılan tüm duygular, anne babamı kaybettikten sonra hissettiklerime benziyor. Yıkıcı bir korku. Andie her gün işten eve dönerken nefes almaya bile cesaret edemediğimde hissettiğim dehşet ve o kapıdan sağ salım girdiğinde hissettiğim rahatlama. Bu korku yıllar içinde azaldı ama hâlâ sık sık onu ve kızları kontrol ettiğimi fark ediyorum. Ve sonra Mitch de, o da ailemizin bir parçası oldu.

Koy'a doğru yürürken, çocukluk terapistimi düşünüyorum ve en son ne zaman seansa gittiğimi merak ediyorum. Muhtemelen bir yıl önce. Ailem öldürüldükten sonra, terapistimi haftada iki kez görüyordum ve bu en iyi şeylerden biriydi.

Andie'nin benim için yaptığı şeyler. Sonra haftada bir, sonra ayda bir... sonra da yıllık kontroller oldu. Üniversiteden mezun olduktan sonra artık buna ihtiyacım olmadığını düşünüyordum, ama açıkça görülüyor ki yanılmışım.

Telefonumu çıkarıp Dr. Lamb'a bir mesaj atarak sanal bir seans ayarlayabilir miyiz diye soruyorum. Saate bakınca saatin sabah sekiz olduğunu fark ediyorum. Kız kardeşimin kızları okula bıraktıktan sonra eve yeni geldiğinden eminim, bu yüzden onu arıyorum.

"Noah, merhaba!" diye cevaplar.

"Selam," diyorum, sesim kendi kulaklarıma garip geliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye iç çekerek cevap veriyorum.

"Noah," diyor, beni çok iyi tanıdığı için. "Ne oluyor?"

Yumuşak sesi, sorumu aceleyle dökülmeme neden oluyor. "Merak ediyordum da... Hiç endişelenir misin?"

Andie gülerek "Tabii ki. Herkes endişelenir" der.

"Hayır, demek istediğim... Mitch'e veya kızlara bir şey olacağından endişelenir misin? Bilirsin, annemle babamın ölümünden dolayı."

Bir sessizlik olur. "Evet. Endişelenirim." Sesi şimdi daha yumuşaktır, annemin kötü bir gün geçirdiğimde kullandığı ses tonu gibi. "Mitch, bir yere vardığında veya eve dönerken bana mesaj atmayı bilir. Bu yardımcı oluyor."

Boğazımı temizledim. "Hiç...," boynumun arkasını kaşıyarak, doğru kelimeleri aradım. "Bilmiyorum, ölümler ya da yaralanırlar diye insanlara yakınlaşmaktan kaçınır mısınız?"

"Ah, Noah," diyor. "Öyle mi hissediyorsun? Biriyle mi tanıştın?"

Aptalca hissederek başımı sallıyorum. Bu soru, yüksek sesle sorduğumda çok aptalca geldi ve keşke sözlerimi geri alabilseydim.

"Hayır, sadece merak ettim," diye yalan söylüyorum. "Bir süredir anne ve babamdan bahsetmedik."

"Üzgünüm, onları daha sık konuşmaya çalışacağım, tamam mı? Onları düşünmediğim, özlemediğim tek bir gün bile geçmiyor."

"Evet," diyorum boğuk bir sesle. "Ben de. Hey, gitmem gerek, sonra konuşuruz, tamam mı?" Bu konuşma beni hazır olduğumdan daha fazla etkiliyor.

"Tabii," diyor. "Noah?" "Evet?"

"Endişelerin ve korkuların, sana yazgılı olan hayatı yaşamana engel olmasına izin verme. Mitch'i kaybetseydim, Allah korusun, yıkılırdım, ama

sonuçta onu sevdiğim ve onunla birlikte olduğum için çok mutlu olurdum."

Yutkunmaya çalışıyorum, ama boğazım zımpara kağıdı gibi. Andie'nin söyledikleri korkutucu, ama içten içe onun sözlerinin mantığını anlıyorum. Ve o tanıdık korku hissi hala zihnimin bir köşesinde dolanıyor olsa da, bugün ileriye gitmenin en iyi yolunun belki de bu hisle mücadele etmek olduğunu biliyorum. Ally ve benim taşıdığımız duygusal yükü hafifletecek bir şey yapmalıyız, geçici de olsa.

Ve o anda aklıma bir fikir geliyor.

"Hey, Andie?" diye soruyorum. "Mitch orada mı?"

"Orada," diyor, sesinde şüphe var. "Onunla konuşabilir miyim?"

Çünkü geçmişimiz ne kadar yaralı olursa olsun, geleceğimiz ne getirirse getirsin, bugün ben şimdiki ana odaklanacağım.

Onunla birlikte olmak.

CHAPTER 30

ALLEGRA

BÜYÜRKEN, hep bir babam olsun istedim. Biyolojik babamı tanımak umurumda değildi — onu her zaman bir sperm donöründen biraz daha fazlası olarak gördüm ve göreceğim — ama beni ve annemi çok seven gerçek bir baba figürü istedim.

O zamanlar, annemin kazara hamile kalan bir genç kız olduğu için maruz kaldığı damgalamayı anlamıyordum. Oyun parkında diğer annelerin ona fısıldadıklarını veya ona attıkları kötü bakışları duymuyordum, bazı arkadaşlarımla ebeveynlerinin genç ve bekar annemin iyi bir rol model olmadığını düşündükleri için evimize gelmelerine izin verilmediğini bilmiyordum.

Ben sadece Carter'ın annemi ne kadar mutlu ettiğini görüyordum.

Ve annem mutlu olduğunda benim de mutlu olduğumu biliyordum. Bu yüzden her gece yatağa girdiğimde gözlerimi kapatır ve annemle Carter'ın evlenmesini dilerdim.

Onun benim yeni babam olması için.

Ve sonunda annemle bir araya geldiğinde, bu gerçek olamayacak kadar güzeldi. Sanki uyanınca her şeyin bir rüya olduğu ortaya çıkacakmış gibi. Hala ailemizin evi olan yere taşındığımız ilk gece, prenseslere yakışır güzel bir dört direkli yatakta uykuya daldım. İnanılmaz derecede mutluydum, ama aynı zamanda çok korkuyordum. Gözlerimi sıkıca kapatıp, her şeyin gerçek olması için hiç olmadığı kadar güçlü dilek tuttuğumu çok net hatırlıyorum.

On yıl sonra, hala geceleri dilek tutuyorum. Aylar önce o partide olanlardan beri, sık sık uyuyamıyorum ve sonunda

Geceleri uyanık yatarken, yumruklarımı sıkıp tüm gücümle zamanda geriye gidip o partiye gitmemiş olmayı diliyorum... O zaman hayatım *eskisi* gibi olabilirdi. Eskisi gibi olabilirdim.

Ama dün gece bir şey değişti. Noah'ın kolları bana sarılmışken uykuya daldığımda, artık hiçbir şeyi değiştirmek istemediğimi fark edince içime bir huzur ve sükunet çöktü... çünkü o zaman, beni kucaklayan adamla asla tanışmamış olurdum. Beni yargılamadan dinleyen, sonra da o korkunç gecede ne olursa olsun, ne olursa olmasın, bunun benim hatam olmadığını ve acımın haklı olduğunu görmemi sağlayarak büyümeme yardım eden adam.

Bu duygularla başa çıkmak zor. Başımıza gelen en kötü şeylerin, en iyi şeylere giden kapıları açabileceğini bilmek.

Ama bu konuda büyük bir rahatlık buluyorum.

Bu rahatlık, ertesi sabah uyandığımda, duş almış, saçları ıslak olan Noah'ın yatak başucumda durup bana sanki özel bir şey, hayır, özel birisiymişim gibi bakmasıyla devam ediyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, aniden biraz utangaçlaşarak. *Utangaç, ama utanmış değil.*

"Erken saatte spor yapmaya gittim," diye cevaplar, gözleri yumuşak. "O kadar huzurlu uyuyordun ki seni uyandırmak istemedim."

"En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. Yanımda Harry memnuniyetle mırıldanıyordu. "Kalkıp verimli bir şeyler yapsam iyi olacak."

"Ben, şey," Noah, kelimeleri bulmaya çalışır gibi duraksayarak diyor. "Bugün birlikte bir şeyler yapmak ister misin diye merak ediyordum? Loft'tan çıkıp, sadece ikimiz?" Beni incelerken dudaklarını ısırtıyor, tepkimi bekliyor.

Kalbim hızlanıyor. "Aklında ne var?"

"Biraz eğlensek iyi olur diye düşündüm." Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılır. "Paten kaymaya ne dersin?"

"Hiç yapmadığım için muhtemelen milyonlarca kez düşeceğim," diyorum gülerek.

Noah benimle birlikte gülmüyor. Bunun yerine, gözleri benimkilere bakıyor.

"Düşmene izin vermeyeceğim, Ally," diyor, karnımı burkan düşük, boğuk bir sesle. Bu tek cümle ile, dün gece aramızda temel bir şeyin değiştiğini, dönüştüğünü içtenlikle anlıyorum. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Sanki artık birbirimizle yepyeni, daha derin bir düzeydeyiz. Keşfetmeye devam etmek için can attığım bir düzey.

"Varım," diyorum çabucak, muhtemelen çok çabucak.

"Yirmi dakika sonra aşağıda arabamın yanında buluşalım mı? Fishy ve Penn'in İspanyol Engizisyonu'na maruz kalmamak için orada buluşmalıyız. Meraklı piçler."

Bu beni güldürdü. "İyi fikir."

Noah ayrılır ve ben harekete geçerim, popomu güzel gösteren yüksek bel taytımı giyerim ve üzerine uyumlu bir spor sütyeni ve kısa güvercin grisi bir sweatshirt giyerim. Sevimli, rahat ve atletik. Aynaya bakarım, saçlarımı beyaz bir saç lastiği ile yüksek bir at kuyruğu yaparım ve gülümserim.

Tuvalete gidip dişlerimi fırçalayıp dudak parlatıcısı ve rimel sürdükten sonra, Harry'yi beslerim ve sonra neredeyse kapıya koşar gibi giderim, giderken ayakkabılarımı giyerim. Umarım Noah bu kadar uzun sürdüğüm için kızmaz.

Kanepede uzanan Penn, başını kaldırıp eğlenerek gülümsüyor. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun? Sıcak kahvaltı randevusu falan mı?"

"Bilmek istemez misin?" diye bağıryorum ve ön kapıdan çıkarken onun kahkahası peşimden geliyor.

Noah'ı otoparkta, Honda'sına yaslanmış, bugün özellikle seksi görünen orman yeşili kapüşonlu sweatshirt, ters takılmış beyzbol şapkası ve koyu renk güneş gözlükleriyle buluyorum. Ona çok yakışıyor. Özellikle de yan taraftaki kahve dükkanından aldığı iki seyahat kahve bardağını tuttuğu için.

"Sen hazırlanırken yan taraftaki Bay Brew'a uğradım," diyor, elindeki kahve bardaklarından birini uzatarak. "Bir krema, şekersiz. Değil mi?"

Bunu bildiğine sevindim ve gülümsedim. "Gerçekten dikkat ediyorsun."

"Bazı şeylere," diyor arabasının kapısını açarken rahat bir şekilde.

Noah'ın kayınbiraderi sayesinde bugün anahtarlarını aldığı Lions'ın antrenman tesisine giden yol, en son birlikte arabasına bindiğimiz zamankinden çok farklı. O gece aramızdaki hava gergindi. Bu sabah rahatça konuşuyoruz, radyo sohbetimizin arka plan müziği gibi çalarken Noah, üniversitedeki ilk yılında Penn'le ilk kez tanışmasını anlatıyor. O zamanlar Penn ve kız arkadaşı ile tesadüfen karşılaşmış. Ben de ona, küçük kardeşim Jamie'nin anaokulunun ilk gününde öğretmeninin pantolonunu indirdiği ve müdürün odasına gönderildiği hikayesini anlatıyorum. Anlaşılan o ki, bu, bir öğrencinin o kadar çabuk müdürün odasına gönderildiği yeni bir okul rekoruymuş.

Buz pistine vardığımızda ikimiz de gülüyoruz, Noah'ın yanında vakit geçirmek ve onu daha iyi tanımak midemde sıcak bir his uyandırıyor.

Ama içeri girip patenlerimizi bağladığımızda bu heyecanım bir anda söner. Sonra, içerideki tertemiz buz pistine yaklaşırken midem birdenbire sıkışır. "Bunda berbat olacağım," diye mırıldanırım.

Bana patenlerimi giymem için yardım etmek üzere önümde diz çökerken, gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Göründüğünden daha rekabetçisin, değil mi?"

"Bir şeylerde kötü olmayı sevmiyorum," diye itiraf ediyorum, o da elini belimin altına koyup beni nazikçe buza doğru itiyor. "Orada yeni doğmuş Bambi gibi görüneceğimden eminim."

"İyi olacaksın," diye beni teselli ediyor. Spoiler uyarısı: İyi *değilim*.

Buzun üzerine çıkıyorum, deneme amaçlı bir kayma yapıyorum ve devrilmemek için hemen kollarımı çırpmaya başlıyorum. Noah bir anda arkama geliyor, akıcı bir şekilde arkamda kayıyor ve beni dengelemek için ellerini belime koyuyor. Bu, ne kadar berbat olduğumu hafifletmeye kesinlikle yardımcı oluyor.

"Böyle," diye fısıldadı, sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken, hala kalçalarımın üzerinde sıkıca duran elleriyle beni hareket ettiriyor, arkamda kayarak beni yerinde tutuyor ve birlikte buzun üzerinde yol almaya başlıyoruz.

Birkaç tur attıktan sonra dengem konusunda biraz daha güvenim artar ve Noah arkamdan ayrılır, elimi tutar ve yavaşça yan yana kaymaya başlarız.

"Fena değil, Callahan." Bana yine alılabileceğim türden alaycı, dalga geçen bir gülümseme atıyor. "Yani, daha kötüsünü de gördüm."

"Profesyonel birinden ne büyük bir övgü." Gülümsüyorum. "Muhtemelen yürümeye başladığından beri paten kayıyorsundur, değil mi?"

Noah'ın yakışıklı yüzünde hüznü bir ifade belirir. "Babam bana çok küçükken öğretti."

"Anneni ve babanı özleyorsun olmalısın," diyorum yumuşak bir sesle ve o bana gülümsüyor, gözleri hüznü.

"Özleyorum."

"Bana onlardan bahset. Ailenden," diyorum, ses tonum bir ifade olmaktan çok bir soru gibi. Yüzünde başka bir gölge geçiyor ve bir an için yanlış bir adım attığımı hissedip geri adım atıyorum. "Tabii istersen. Hiç mecbur değilsin, demek istediğim..." O başını sallayınca sözümü kesiyorum.

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Onlar hakkında konuşmak zor olabilir, çünkü kimseyi üzme ya da kendimi kurban gibi göstermek istemiyorum. Bazen insanlara bundan bahsettiğimde, alnımda 'yetim' yazıyor gibi hissediyorum ve bana o üzücü bakışlarla bakıyorlar, bu da beni çok rahatsız ediyor," diyor.

Başımı salladım. "Seni tanımadan senin için bir hikaye uyduran insanlar. Ya da seni tanıdıklarında bile, en azından senin tanıdıklarını sandığın zamanlarda."

"Aynen öyle," diyor sessizce. "Komik, çok insan tanıyorum. Takım arkadaşlarım, üniversiteden arkadaşlarım, memleketimden arkadaşlarım. Ama hiçbiri senin gibi beni gerçekte olduğum gibi gördüğünü hissettirmiyor."

Yutkunuyorum, gözlerimin köşeleri yaşlarla doluyor. "Seni görüyorum, Noah."

"Biliyorum," diye cevaplar. "Ve ailem ise, onlar harikaydı. En iyisiydiler. Ve ben... sadece onların hatıralarını gururlandırmak istiyorum. Babam NHL'ye girdiğim için çok gurur duyardı, bu bizim ortak hayalimizdi. Ailem vefat ettikten hemen sonra, havlu atıp pateni bırakmanın, anıların acısını hafifletmek için daha kolay olabileceğini düşündüm. Ama içten içe bunun tam tersini yapmam gerektiğini biliyordum: kendimi zorlamalı, kendimi kanıtlamalı, sevdiğim şeye tüm gücümle sarılmalıydım. Çünkü onlar benim için bunu isterdi."

"Bu harika, Noah."

Aniden durdu, pateninin kenarına buz püskürttü, sonra iki elimi tutup beni kendine doğru çevirdi. "Ve şunu bil ki, sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum... ama ne düşündüğümü söyleyeceğim. Ve bence sen de aynısını yapmalısın."

"Neyi?" diye soruyorum, kahverengi gözlerine bakarak.

Noah çenesini sıkar, bir eliyle saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar, gözlerimin içine bakar ve şöyle der: "Dans etmeye devam et. Sadece dans öğretmek değil, gerçekten dans et. O pisliğin sevdiğin şeyi senden almasına izin verme."

Sözleri göğsüme tam isabet etti, hedefi bulan bir mermi gibi.

Çünkü haklı.

Noah'a akıl almaz bir şey olduğunda, o pes etmedi. Bunun yerine, acısının onu daha güçlü yapmasına izin verdi. Ve şimdi NHL'de oynuyor.

Annem hamile kaldığında ve çok korktuğunda, o da pes etmedi. Bunun yerine, evrendeki en iyi anne olmaya kendini adadı ve sonunda mümkün olan en iyi adamla mutlu bir evlilik yaptı ve onu çok seven iki çocuğu oldu.

Şimdiye kadar kaçıp saklandım. Hayatımın yönünü belirlemede hiçbir rolü olmaması gereken biri yüzünden, geleceğim için teselli edici bir yol izledim. Kendi yolumu çizmem gerekiyor. Geçmişimin beni takip edip engellemesine izin vermek yerine, kendi hedeflerime doğru koşmam gerekiyor.

"Seçmelere katılacağım," diyorum yüksek sesle, cesur hissederek ve kemiklerimin derinliklerinde hissettiğim bir kesinlikle. "*Expressions'da* dansçı olmak için. Bunu yapacağım."

"Aferin kızım." Noah'ın gülümsemesi içimi aydınlatıyor. Parmaklarını nazikçe, koruyucu bir şekilde saçlarımla arasında gezdirirken, "Ve her adımında yanında olacağım. Neye ihtiyacın olursa. Bunu başarabilirsin. Bunu başarabiliriz."

Noah'ın cesaretlendirmesi beni de gülümsetir.

"O zaman bir sonraki randevumuz bu olsun. Dans."

"Bir sonraki randevu, ha?"

Yanlışlıkla söyledüğimin farkına varınca boynum kızardı. "Uh, bunun bir randevu olduğunu düşündüğümünden değil ama..."

"Bu bir randevu, Ally," Noah sözümü kesin bir şekilde keserek elimi sıktı. "Birçok randevunun ilki."

Sözleri kalbimi coşturdu. "Ne kadar küstahça," diye alay ettim.

Buna karşılık, beni dengesinden eden seksi bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ben tehlikeli bir şekilde sallandım.

"Ahh!" diye çığlık attım, düşmeye başladığım hissi bir an için midemi bulandırdı, ama o, bir anda ellerini belime doladı, beni kendine çekti ve ayakta tuttu.

"Bir daha söyle, hadi," diyor, beni içimden ısıtacak kadar düşük ve boğuk bir sesle.

Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum. "Ne küstahça," diyorum, sözlerim küstahlıkla dolu.

"İşte bu, Callahan," diyor Noah, sonra öne eğilip beni güçlü kollarıyla tek bir hızlı hareketle kaldırıyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi. Beni göğsüne sıkıca bastırarak pistte en yüksek hızda kaymaya başlıyor, başımı döndüren bir hızla, kalbimi çarptırıyor.

"Beni indir!" diye gülerек bağırırım, ama ciddi değilim. Hiç de değil. Noah'ın kollarından başka hiçbir yerde olmak istemediğime karar veririm, nokta.

Noah, kenara doğru kayar ve beni nazikçe yere indirir. Elleri vücudumun yanlarından aşağı kayar, parmakları sweatshirt'ümün bittiği ve taytımın başladığı yerdeki çıplak cildimi yakalar ve ben nefesimi tutarım, o önümde dururken bacaklarımı ona dolanırım.

Bana şefkatle bakar, gördüğüm en güzel adamdır.

"Merhaba," diyorum, sesim boğazımda takılıyor. O boğuk bir şekilde gülüyor.

"Merhaba."

O kadar yakın ki, vücut ısını benimle paylaşıyor. Yüzü sadece birkaç santim uzakta ve şu anda tahtaların üzerinde oturmam, boy farkımızı ortadan kaldırıyor. Elimi göğsüne koyuyorum ve parmak uçlarımin altında kalbinin düzensiz ritmini hissedebiliyorum. Bakışları benimkini tutuyor ve o öne eğildiğinde, ben de hemen aynısını yapıyorum, aramızdaki son mesafeyi kapatmak için çaresizce.

Ama Noah beni öpmek yerine, dudaklarını alnıma bastırır ve en tatlı, en yumuşak öpücükle tenimde havai fişekler patlatır ve kalbimi eritir.

"Hayatımda olduğun için çok mutluyum, Ally," diye fısıldadı.

"Sensiz hayatın nasıl olduğunu hatırlayamıyorum bile," diye dürüstçe cevap veriyorum.

CHAPTER 31

NOAH

Dizüstü bilgisayarımı bacaklarımın üzerine koyup Ally'nin yatak başlığına yaslanarak rahat etmeye çalışıyorum. Saat sabah on bir, o çoktan işe gitmiş, ama ben onun odasında olmayı seviyorum. Özellikle de bu gece Kanada'ya uçup bir dizi deplasman maçı oynayacağım ve ayrılmadan önce onu bir daha göremeyeceğim için.

Bu sabah, bana olanları anlattığından beri her sabah yaptığım gibi, onun yatağında uyanıp ona sarıldım. Mümkün olduğunca uzun süre burada oturup, etrafımı saran parfümünün kokusunun tadını çıkarmayı planlıyorum. Komodinin üzerinde mor saç bandını görünce gülümsüyorum ve onu bileğime takıyorum. Bandın hafif baskısı onu biraz daha yakın hissetmemi sağlıyor ve ayrılırken onu yanımda götürmeye karar veriyorum.

Onun dikkatimi dağıtmaması sayesinde, odasına sanki ilk kez görüyormuşum gibi bakıyorum. Pastel renkli desenli beyaz yatak örtüsünden duvarlardaki dans gösterisi posterlerine kadar, buradaki her şey *Ally*'yi yansıtıyor. Odanın etrafına pembe ışıklar asılmış, makyaj masası parfüm şişeleri ve takılarla dolu. Yatağının yanında, ailesiyle çekilmiş fotoğraflarla dolu bir ilan tahtası asılı. Annesi

—Ally'nin biraz daha yaşlı hali gibi görünüyor—ünlü üvey babası, küçük kardeşi ve bir sürü akraba gibi görünen kişiler var. Harry Styles'ın (şarkıcı değil, kedi) yaklaşık bir düzine fotoğrafını da eklemiş. Onun ilan tahtasına benim de girmek istediğimi fark ediyorum. Paten kayma randevumuzda bir selfie çekmeliydik.

Birkaç gün önce birlikte geçirdiğimiz zamanın hatırası, içimden memnun bir iç çekişi getiriyor. Onu tekrar öpmek için can atıyordum, ama o yoğun arzudan daha güçlü bir şey beni engelledi... çünkü bunun benim için sadece fiziksel bir şey olmadığını bilmesini istiyorum. Bu sıradan bir şey değil. Onu *tanımak* ve onun da beni tanımasını istiyorum. Bu yüzden onu öpmekten ve dokunmaktan kaçındım — her gece yatağına girip, Fisher veya Penn'in beni odasına girerken görmeyeceklerinden emin olduğumda ona sarılmak dışında. Her gece onun yatağında saatlerce her konuda konuşsak da, onun yanımda güvende olduğunu bilerek daha iyi uyuyorum ve üç gece uzak kalacağım için onu gerçekten özleyeceğim.

Dizüstü bilgisayarımı açıp saati kontrol ettiğimde, terapi randevumun zamanının geldiğini görüyorum. Terapistimle Zoom görüşmesi yapmak için giriş linkini açarken, aniden gergin hissediyorum. Dr. Lamb ile konuşmaktan çok keyif alsam da, duygularımı işlemek zor bir iş. Rahatsız edici. Unutmak istediğim şeyleri düşünmemen neden oluyor. Ama bunun bana gerekli olduğunu biliyorum.

Dr. Lamb'ın tanıdık yüzü ekranda belirir ve gülümser. Onu görmek güzel, çünkü yüzü ve sesi bana her zaman rahatlık vermiştir. On yıl önce onunla konuşmaya başladığımdan beri cildinde daha fazla kırışıklık oluşmuş, sarı saçları ve sakalı beyazlamış. Babamın şu anda olacağı yaşta. Babamın saçları da gümüş rengi mi olurdu acaba...

"Noah," diyor Dr. Lamb. "Seninle görüşmek istediğini duyduğuma çok sevindim. Uzun zaman oldu."

Başımı sallıyorum. "Evet, sizi görmek güzel."

"Ee, hayat nasıl gidiyor? Dün gece maçını izledim." Sıcak bir gülümsemeyle bana gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum.

"İzlediğiniz için teşekkürler. Hayat güzel, şikayet edemem." Harry Styles yatağıma atlar ve yanıma kıvrılır. Dr. Lamb onu ekranda görür ve gülümser.

"Yeni bir arkadaşın mı var?"

Bu rahatsız edici duruma sevgiyle bakıyorum. "Birkaç yeni arkadaşım var," diye itiraf ediyorum. "Bu yüzden konuşmak istedim."

Dr. Lamb ellerini masanın üzerinde birleştirir ve ekranın arkasından beni inceler. "Tamam, bana arkadaşlarından bahset."

Yutkunuyorum. "Şey, takım arkadaşlarımdan ikisiyle, Archibald Fisher ve Penn Matthews'la birlikte yaşıyorum... ve ayrıca Fisher'ın üniversiteden bir arkadaşıyla.

Adı Ally." Ally'nin adını söylediğimde sesim beklenmedik bir duygu ile titriyor.

Düşünceli bir şekilde mırıldanır. "Şu anda hissettiğin duyguları bana anlatabilir misin?"

"Ally bir nevi... içime işledi." Kahkaha atarım. "Bunu durdurmaya çalıştım, ama başaramadım."

Dr. Lamb başını eğdi, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "Neden engellemek istedin?"

"Dikkatimin dağılmasını istemedim." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "En azından kendime böyle söyledim."

Sessiz kalır, devam etmemi bekler.

"Ama son zamanlarda fark ettim ki, ailem öldüğünden beri herkesi uzak tutuyorum. Kimsenin bana çok yaklaşmasına izin vermiyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Böyle daha kolay, böylece onlara bir şey olacağından endişelenmeme gerek kalmıyor."

"Ally'ye bir şey olacağından mı endişeleniyorsun?" diye sordu, ekrana doğru eğilerek.

"Evet," diye fısıldıyorum, sesim kısık. "Bu beni delirtiyor. Onu kontrol etme ve koruma dürtüsü. Annemle babamı kaybettikten sonra Andie'ye karşı hissettiğim gibi, ama bu sefer daha da kötü olabilir."

O başını sallar. "Endişelenmen anlaşılabilir, Noah. Küçük bir çocukken çok zor ve travmatik bir şey yaşadın. Onun güvenliği konusunda bu kadar koruyucu hissetmen, Ally'yi ne kadar önemseydiğini gösteriyor."

"O..." Duygularımı kontrol etmeye çalışarak duraksıyorum. "Bu yıl çok zor bir dönem geçirdi. Her şey onu tanımadan önce olmuş olsa da, onu korumak için yanında olamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bazen sevdiğin birinin zorluklar yaşamasına tanık olmak, kendin yaşamaktan daha zor olabilir."

Başımı salladım, ama *aşk* kelimesi aklımı dağıttı. İçten içe, onun duygularımı doğru bir şekilde tanımladığını biliyorum. Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Hiç. Ama bu kadar çok hissetmek için henüz çok erken gibi görünüyor. Her halükarda, ona aşık olduğumu inkar edemem. Derinden aşık oldum.

"Evet," diyorum sonunda. "Öyle."

"Diğer oda arkadaşlarınla yakın mısın? Penn ve Fisher?"

"Evet ve hayır," diye cevap veriyorum, sorusunu düşünürken. "Üniversite boyunca Penn ile aynı odada kaldım ve onu en iyi arkadaşım olarak görüyorum—biz takım arkadaşız"

ve her zaman birbirimizin arkasını kolladık — ama ona ailemin nasıl öldüğünü bile hiç anlatmadım." Bunu yüksek sesle itiraf etmek, ona ne kadar az açıldığımı anlamamı sağladı. *Kimseye açılmadığımı.*

"Onlarla çoğunlukla iş hakkında mı konuşuyorsun?"

Uzun bir nefes vererek başımı salladım. Her şeyi, her zaman hokeyle sınırlı tuttum. Elbette hokeyi çok seviyorum. Ama sonunda, bunu çok uzun süredir bir başa çıkma mekanizması olarak kullandığımı anlıyorum.

Dr. Lamb, sanki zihnimde dönen düşünceleri görüyor ve her şeyi bir araya getirdiğimi biliyormuş gibi, beni anlamış bir şekilde bakıyor. Bunun ne olduğunu tam olarak tanımlayacak kadar terapi gördüm.

"Hokeyi kaçış aracı olarak kullandım, değil mi?"

Harry Styles aniden başını kaldırıp, sanki benim için soruyu cevaplar gibi miyavladı.

Dr. Lamb gülümser.

"Ally'ye anne babana ne olduğunu anlattın mı? Ona açıldın mı?"

"Anlattım. Onunla konuşmak benim için çok kolay... O beni başka hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyor. Sanki beni bir şekilde anlıyor gibi." Bileğime bakıp diğer elimle mor saç bandını çeviriyorum. "Birlikteyken her şey harika. Ama o evde olmadığında içime giren endişeden nefret ediyorum. Ve bugün özellikle kötü, çünkü bu gece ayrılmam gerekiyor - bir araya geldiğimizden beri ilk kez hokey için seyahat etmek zorundayım - endişeden kontrolümü kaybetmekten nefret ediyorum. Sanki yeniden on bir yaşında gibiyim."

"Endişeli hissettiğinde nefes egzersizlerini denedin mi?" diye soruyor.

"Evet, ama işe yaramıyorlar."

"Bir dahaki sefere endişen çok yoğun olduğunda, gözlerini kapat ve kendine somut olan şeyleri hatırlat. Kesin olan şeyleri. Örneğin, trafik kazasında ölme ihtimalinin yüzde 1,05 olduğunu ya da Ally'nin çok dikkatli bir sürücü olduğunu kendine hatırlat."

"Tamam, deneyeceğim," diyorum. Ally dikkatli bir sürücü gibi görünüyor... Belki bir dahaki randevumuzda ona sürmesini söylerim, böylece kendim görebilirim.

"Bunu Ally ile de konuşmalısın." Kaşlarını hafifçe kaldırır. "Onu hayatına almaya devam et, iletişim kurmaya devam et. Eski kendini koruma yöntemlerine kapılmamaya çalış. Sen iyi bir adamsın Noah. Kimseyi kendine yaklaştırmadan yaşamak için fazla iyisin. Ve Ally çok özel birine benziyor."

Gülümsüyorum. "Öyle."

Dr. Lamb ve ben bir süre daha sohbet eder, son gelişmeleri konuşur ve ayda bir kez görüşmeye karar veririz.

Dizüstü bilgisayarımı kapattığımda, elimi Harry'nin tüyleri üzerinde gezdiriyorum. Ally'yi burada yalnız bırakmak beni tedirgin ediyor ve birinin eve girme ya da onun yardıma ihtiyacı olup benim uzakta olmam gibi rahatsız edici düşünceler midemi sıkıştırıyor. Bu konuyu fazla düşünmeden, kapının diğer tarafından gelen yüksek bir vuruş sesi Harry ve beni irkiliyor.

"Ally! Evde misin?" Penn'in boğuk sesi sorar.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden, gözlerimi kocaman açarak Harry'ye bakıyorum. O, her zamanki gibi yardımcı olmayan bir şekilde yavaşça gözlerini kırıyor.

Tekrar kapıyı çaldı. "Ally? Lütfen, lütfen evde olduğunu söyle. Cımbızını ödünç almam lazım." Uzun bir sessizlik. "Bak, seyahat ederken birini bulmayı umuyorum... ne demek istediğimi anlıyorsan." Kıkırdadı ve ben gözlerimi devirdim. "Ama bu tek kaşla kimse beni istemez."

Boğazımı temizleyip yataktan kayarak kapıya doğru yürüdüm ve Penn'in kendini daha fazla küçük düşürmesini önlemek için kapıyı açtım.

"İş yerinde," şaşkın Penn'e söylüyorum.

"Neden onun odasındasın?" Kızgın olmaktan çok şaşkın. Omuz silkiyorum, kollarımı kavuşturuyorum. "Burası güzel kokuyor."

Penn kaşlarını kaldırır, gözleri hala bileğime sıkıca bağlı olan saç bandına takılır. Kıkırdar. "Tabii. Tamam, Downsby."

Onu omuz silkerek geçip giderken, beni takip etmediğini veya cevaplar için ısrar etmediğini fark ettim... sadece gitmeme izin verdi. Penn'in bana alan tanınması daha önce hiç rahatsız etmemişti, ama Dr. Lamb ile konuşmamdan sonra, onun bana alan tanınmasının nedeninin benim onunla hiç konuşmamam olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onu asla içime almadım. Ve Penn, hayatımın son dört yılında sürekli yanımda oldu. Her zaman arkamda durdu, hayatında olan biten her şeyi benimle paylaştı.

Şu anda, Penn'in dostluğunun benim için çok önemli olduğu çok açık. Hiçbir zaman göstermediğim ve kendime bile inandırmadığım kadar önemli. 3B'de birlikte yaşadığım bu insanlar, Ally, Penn ve Fisher... onlar benim kabilem. Destek sistemim. Küçük ailem. Ve ben bu ailenin berbat bir parçası oldum.

Bunu değiştirmek, daha iyi olmak istiyorum. Kendimi açmak kolay olmayacak, ama az önce Dr. Lamb ile yaptığım seans gibi, içten içe bunun bana gerekli olduğunu biliyorum. Sadece kendim için değil, onlar için de. Onlara bunu borçluyum.

CHAPTER 32

NOAH

O AKŞAM, takımımın uçağına bindiğimde, Penn yanımdaki koltuğa çöküyor. Kalkış sırasında sessiziz, ki bu uzun bir uçuş için olağandışı bir durum değil. Çocuklar havadayken genellikle rahatlayıp biraz dinlenirler, ama Penn ile daha önce yaşadığım etkileşim ve daha iyi bir arkadaş olacağıma dair yeminim hala aklımda. Öyle ki, nihayet seyir irtifasına ulaştığımızda, kendimi konuşurken buluyorum.

"Terapistimle konuşuyordum."

"Ha?" Penn bana dönüyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Az önce. Ally evde yokken onun odasında ne yaptığımı sordun. Terapistimle konuşuyordum."

Penn, benim bu ani itirafım karşısında bir an için şok olmuş gibi görünüyor, sonra yavaşça gözlerini kırptırıyor ve ne söyleyeceğini dikkatlice düşünüyormuş gibi ağzını yana doğru büküyor.

"Dinle, ortamı garip hale getirmek istememiştim. Yalnızlığı sevdiğini biliyorum." Gözleri kucağına düşer. "Ama benim en iyi arkadaşın olduğumu biliyorsun, değil mi? Konuşmak istersen... herhangi bir şey hakkında. Ben buradayım."

Bir saniye şaşkınlık içinde kalıyorum, sonra başımı sallıyorum. Bu, daha iyi bir arkadaş olmak, daha... hassas olmak için çalışmak için mükemmel bir an. *Bu kelimedenden nefret ediyorum.*

"Evet, dostum," diyorum. "Sen de bana her şeyi anlatabilirsin."

O gülerek nefes alır. "Mesele de bu. Ben sana zaten her şeyi anlatıyorum."

Onun bu sözüyle duvarımda bir çatlak daha oluşur. Haklı olduğunu biliyorum. Sorunlu çocukluğunu biliyorum, her yaz ne yaptığını biliyorum

yaz ne yaptığını biliyorum, kalbini kıran lise kız arkadaşını biliyorum...
Penn'i *tanıyorum*.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım düğümleniyor. *Bu senin şansın, Noah.*
"Aslında," diyorum, sesimi alçak tutarak. Penn ve Fisher'a açılmaya çalışıyorum... bu lanet uçaktaki her erkeğe değil. "Anksiyeteyle biraz mücadele ediyorum."

Gözleri, sözlerime şaşırmış gibi genişledi. Muhtemelen hiçbir şeyi paylaşmadığım içindir. "Öyle mi? Ne zamandır böyle?"

Omuz silkiyorum. "Çocukluğumdan beri, ailem bir trafik kazasında öldüğünden beri, ara sıra."

Kafasını sallar, koyu renk kaşları çatılır. "Üzgünüm dostum. Onlara böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Eh, senin savunman için söyleyeyim, ben bu konuyu hiç konuşmam." Burnundan bir kahkaha atar. "Doğru." "Her neyse, bu yüzden bir terapistim var."

Penn sırtıyor. "Ve Ally'nin yatak odası, terapistinle konuşmak için loftta wifi olan tek yer mi?"

"Hayır," biraz utangaç bir şekilde itiraf ettim. Bugün yeterince açıldım ve onun dikkatini benden başka yere çekmeye hazırım. "Peki, sende ne var ne yok?"

O, iç çekerek koltuğuna geri yaslanır. "Şey, bizim binada oturan bir kız var. Geçen ayki partiden sonra bana kızan kızını hatırlıyor musun?"

Gülümsüyorum. "Evet."

"O zamandan beri birkaç kez karşılaştık ve onu hatırladım çünkü inek tipli, zeki bir kız olarak çok çekici."

Bir süre durdu ve ben dinlediğimi göstermek için başımı salladım.

"Neyse, birkaç gün önce çamaşır yıkarken müziği açtım ve o geldi ve kapımızı çalmaya başladı. Şaka yapıp, bana çıkma teklif etmek için mi geldiğini sordum, çünkü hatırladığım kadar çekiciydi, ama sonra bana çok gürültü yaptığım için bağırmaya başladı ve tezini yazmaya çalıştığını söyledi... Bilmiyorum, uzun bir kelimeydi."

"Tez mi?"

Gülümsüyor. "Evet! Çok zekisin Downsby."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum.

"Sonra onu otoparkta gördüm, o aptal Chadwick Weatherby ile el ele tutuşuyordu."

Buna gerçekten şaşırdım, şimdi çok meraklandım. "Chad-dick mi?"

Dudaklarını büzüyor. "Evet. Tek ve gerçek pisliklerin kralı."

"Vay canına. Dünya ne kadar da küçük. Eğer o tür erkeklerden hoşlanıyorsa, ondan uzak durman daha iyi olur," diye onu uyarırım. Chadwick Weatherby, Penn'in lise ve üniversitedeki rakibidir. Bu pislik, Penn'in lisedeki sevgilisini baştan çıkarmıştır... Penn'in kalbi kırılmıştır. Chadwick şu anda Sacramento takımında oynuyor ve birkaç hafta sonra bu sezon ilk kez onlarla karşılaşacağız.

"Bana mı söylüyorsun," diye onaylar. "Onun o seksi inek havası olması bile umurumda değil."

Uçuş görevlisi içecek siparişlerimizi almak için bizim sıramıza geldi. Ben her zaman sadece bir şişe su isterim, ama bugün arkadaşşıma baktım. "Benimle bir bira içmek ister misin?"

Beni bir anlığına inceler, sanki kim olduğumu ve uzaylıların gerçek arkadaşını nereye sakladığını merak ediyormuş gibi. "Puck, evet."

Bize birer Modelo uzatır ve bardaklarımızı tokuştururuz. Bu anın bir taze başlangıç gibi hissettiren bir yanı vardır. Bu arkadaşlığı doğru şekilde yürütme şansı.

Bira bitirir bitirmez Penn uykuya dalar. Bu mahremiyeti fırsat bilip Ally'ye mesaj atarım. Bütün gün onunla konuşmadım.

NOAH

Selam güzelim. Günün nasıl geçti?

Bir süre bekledikten sonra nefesimi kesen bir fotoğraf geliyor. Kızımın sadece leo giymiş ve kocaman gülümsediği bir selfie. Alt dudağımı ısıırıp iniltiyi bastırıyorum. Ally birçok şey; komik, tatlı, akıllı, güçlü... ama aynı zamanda çok da seksi.

ALLY

İyi! Kızları çalıştırmak eğlenceliydi, sonra da kendi rutinim üzerinde çalıştım.

NOAH

İyi bir gün geçirmiş olmana sevindim. Ve o fotoğraf çok, çok seksi.

ALLY

😊 Beni özlediğinde fotoğrafa bakabilirsin.

Bu gece o fotoğrafa uzun uzun bakacağım, orası kesin.

ALLY

Bana da bir fotoğraf gönder. Bu adil olur.

Penn'in hala uyuduğundan emin olmak için kontrol ediyorum ve telefonumda yeğenlerimle birlikte olmayan bir fotoğrafımı arıyorum. Sonunda birkaç hafta önce çektiğim, Harry Styles kucağımda kıvrılmış halde yatakta gömleksiz bir fotoğrafımı buluyorum. *Aklımdan hiç geçmeyeceğini düşündüğüm bir cümle var.*

ALLY

Saygılarımla, Noah... Sen çok yakışıklı bir adamsın.

Kıkırdarak gülerim, bu da Penn'i uyandırır. Hemen telefonumu yüzüstü kucağıma koyarım.

"Ne komik?" diye sorar.

"Hiçbir şey."

Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum, ama aslında Ally'nin bana gönderdiği fotoğrafı düşünüyorum.

CHAPTER 33

NOAH

Ne yapıyorsun?

ALLY

Bana "U up?" mesajının şık ve gramer açısından doğru bir versiyonunu mu gönderdin?

NOAH

Duruma göre değişir. Uyanık mıydın?

ALLY

Saat sabahın ikisi, ben uyuyordum. Vurgu, geçmiş zaman olan "uyuyordum" kelimesinde.

NOAH

Üzgünüm, saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Uyu ve dinlen.

ALLY

Hayır, uyanığım. Sen nasılsın?

NOAH

Şu anda yatakta yatıyorum ve güzel oda arkadaşımı ne kadar özlediğimi düşünüyorum...

ALLY

Aww, beni özledin mi?

NOAH

Aslında Fisher'dan bahsediyordum. Onun odası otelin diğer ucunda.

ALLY

Bu çok garip

NOAH

Seni çok özledim, Ally.

ALLY

Bugün bir smoothie aldım. Benimle gurur duyacağını düşündüm.

NOAH

Gözlerimde sevinç gözyaşları var.

ALLY

Fazla heyecanlanma, hafif meyve ve ekstra dondurulmuş yoğurt istedim.

NOAH

Sen umutsuz vakasın Allegra Callahan.

ALLY

Ama yine de beni seviyor musun?

NOAH

Evet.

ALLY

Galibiyet için tebrikler. Bu geceki golün inanılmazdı!

NOAH

İzlediğine sevindim.

ALLY

Harry izliyordu. Sen gol attığında ben tesadüfen televizyonun önünden geçiyordum...

NOAH

Lütfen. Üç periyot boyunca gözlerini benim güzel kıcımdan ayıramadın, itiraf et.

ALLY

Tamam. Bütün maç boyunca koltuğumun kenarında oturuyordum ve gol attığında, alt kattaki komşum sessiz olmam için tavanı yumruklamış olabilir.

NOAH

Ha. Penn'in dediğine göre huysuz bir kadınmış.

ALLY

İkiniz birbirinize çok yakışsınız gibi görünüyor. Aşağı inip senin için iyi şeyler söylesem mi?

NOAH

Hayır. Kimseye söyleme ama ben başka birinden hoşlanıyorum.

ALLY

Meraklandım. Eminim harika biridir.

NOAH

Öyle. Akıllı, seksi, komik. Her şeyi var.

NOAH

Tabii ki tanıdığın kimse değil.

ALLY

Tabii ki.

NOAH

Uykuya dalarken seni kollarımda tutmayı özleyorum.

ALLY

Bir gece daha! Yatağıma yeni girdim ve bir süreliğine evde tek başıma uyuyacağım son gece olduğu için çok heyecanlıyım.

NOAH

Seni tekrar kucaklamak için sabırsızlanıyorum. Alarmı kurmayı hatırladın mı?

ALLY

Her zaman. Benim için endişelenmene gerek yok, ben iyiyim.

NOAH

Kendimi tutamıyorum.

CHAPTER 34

ALLEGRA

"VAY BE, KIZIM!" Cora haykırır ve parmaklarını ağzına sokup ıslık çalar.

Zaten efordan kızarmış yanaklarım, dans pistini geçip köşedeki masadan su şişemi almak için daha da ısınır. Bir yudum almadan önce nefesimi düzenlemek için uzun, yavaş nefesler alırım.

"Daha çalışmam lazım," diyorum Cora'ya.

İkimiz şu anda mesai sonrası Golden Gate Grooves'tayız. *Expressions*'ın seçmelerine katılmaya karar verdiğimden beri her akşam iş çıkışı buraya gelip durmadan rutinimi çalışıyorum. Dizlerim resmen iki büyük çürük, ayak parmaklarım ise kanayan, bantlanmış birer felaket, ama mümkün olduğunca mükemmel hale gelene kadar elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Ancak ilerleme kaydedemediğim için hayal kırıklığına uğruyorum. Koreografimin sağlam olduğunu ve bir dansçı olarak yeteneklerimi sergilediğini biliyorum, ama rutinimde hala istediğim gibi olmayan bir şey var. Bir *his* eksik ve keşke bu hissin tam olarak ne olduğunu anlayabilsem.

"Teknik olarak mükemmel," diyor arkadaşım düşünceli bir şekilde. "Ama bence muhtemelen..."

"Duygu eksikliği," diye onun yerine cümleyi tamamlıyorum ve o da garip bir şekilde başını sallıyor. "Eğer sana bir eleştiri yapmam gerekirse," diyor, işaret parmağını kısıtırarak. parmak ve başparmağını birleştirerek. "Belki birazcık?"

Benim performansım hakkında olumsuz bir şey söylemek istememesinden etkilenerek gülüyorum. "Merak etme, dürüstlüğüne takdir ediyorum ve fikrini memnuniyetle kabul ediyorum"

görüşünü memnuniyetle karşılıyorum."

Bu Cora'yı gülümsetir. "Güzel. Demek ki biz gerçek arkadaşız."

"Aynen öyle," diye başımı sallıyorum, sonra konuşmayı başka bir konuya çeviriyorum, dansımın bütün akşamı kaplamasını istemiyorum. "Bana eserini göstermek ister misin?"

"Tabii ki!" Cora anında ayağa kalkar ve ben de onun oturduğu sandalyeye çöküyorum.

Bu gece benimle birlikte olmaya karar vermesinin sebebi de buydu — böylece birlikte seçmeler için hazırladığımız parçalar üzerinde çalışıp birbirimizi eleştirebilecektik — ve özellikle erkekler son üç gündür yokken, onun eşlik etmesinden memnunum.

Her günün çoğunu stüdyoda geçirmiş olsam da, hepsini özledim, grup sohbetimize gönderdikleri her güncellemeyi heyecanla okudum, ama daha da önemlisi, özellikle Noah'ın sadece bana gönderdiği mesajları bekledim. Son birkaç gün içinde çok fazla mesaj geldi, bazıları nasıl olduğumu ve günümün nasıl geçtiğini sormak için, bazıları ise o kadar flörtöz ve eğlenceliydi ki, karnımda heyecanla kelebekler uçuştı.

Uçağı yakında inecek.

Noah'ın bu gece lofta geri döneceği düşüncesi kalbimi hızlandırıyor. Umarım uyurken kollarını yine bana dolayacaktır. Son birkaç gecedir yanımda onun vücudunun sıcaklığını özledim. Öyle ki, ayrıldığı ilk gece, gizlice odasına girip uyumak için onun kapüşonlu sweatshirtlerinden birini çaldım. Kocaman, yumuşak ve tıpkı onun gibi kokuyor... Asla geri vermeyeceğim. Ama belki de bundan daha da önemlisi, *onu* özledim. Gece geç saatlerde yaptığımız sohbetler, sabahın birinde mutfaka gizlice girip bize atıştırmalıklar getirmesi; beni gülümseten şaşırtıcı derecede keskin ve abartısız esprileri; beni dikkatle izleyen, her sözümü gerçekten dinleyen kahverengi gözleri.

Önümdeki sandalyeye bacaklarımı kıvrıp Cora'nın seçtiği şarkı "Confident"e dans etmesini izlerken kendime gülümsüyorum. Her hareketinde kendine güveni sızıyor ve bu şarkının ona çok yakıştığını doğruluyor. Dans ederken hem sert hem de yürekten görünüyor ve bu beni ürpertiyor. O muhteşem.

O bitirdiğinde, karnım ağrıyor olmasına rağmen ayağa kalkıp alkışladım. Onun rutinini hissedebiliyordum, hareketleriyle aktarmaya çalıştığı duyguları anlayabiliyordum. Bu, benim rutinim hakkında daha da güvensiz hissetmeme neden oldu.

"Casting direktörleri sana rol teklif etmezlerse aptal olurlar," diyorum ona. Sözlerim onu cesaretlendirmek için değil, sadece dürüstçe gerçeği söylüyorum.

"Değil mi?" diye gülerek cevap veriyor, yüzü ciddileşmeden önce abartılı bir şekilde saçlarını geriye atıyor. "Şimdi bana geri bildiriminizi verin."

Dansın ortasında biraz daha keskinleştirilebilecek bazı ayak hareketlerinden bahsediyorum, ama bunun dışında söyleyecek başka bir şeyim yok. Biraz daha sohbet ediyoruz, sonra telefonum yanımda çalmaya başlıyor. Olimpik bir sprinterin hızıyla telefonu kapıyorum.

NOAH

Az önce indim. Loft'ta mısın?

NOAH

Orada olsan iyi olur, yoksa seni bulup eve sürüklerim.

Bu lezzetli ve şakacı tehdit midemi kasıp kavuruyor.

Yanımda Cora kıkırdıyor. "O senin sevgilin mi?"

"Noah," diye onaylıyorum, onun kelime seçimi beni gülümsetiyor. Noah, ilk öpüştüğümüz geceden beri bana tek bir hamle bile yapmadı, ama Kanada'ya gitmeden önceki her gece yanımda uyudu. Bana güvenebileceğimi kanıtlamaya çalıştığı için çekindiğini hissediyorum.

Çünkü Noah *öyle* bir adam. Bir beyefendi.

Her gün benim ihtiyaçlarımı kendininkinden önce düşünen bir adam. Bu düşünce beni içten içe ısıtıyor ve son üç gündür ondan uzak kaldıktan sonra, şu anda en çok ihtiyacım olan şey, onun benim için ne kadar değerli olduğunu ona göstermek. Ona güvendiğimi göstermek. Onun bana değer verdiğini açıkça belli ettiği kadar benim de ona değer verdiğimi göstermek.

ALLY

Stüdyodayım... ama yalan söylemeyeceğim, bu ses hoşuma gitti.

NOAH

Yola çıktım bile.

Ve lanet olsun, bu benim tüm vücudumu heyecanla titretmiyor mu?

"O!" Cora aniden haykırarak, neredeyse suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor.

"Ne?" Gözlerimi telefon ekranından ayırıyorum. "O sırtış."

"Cora, neden bahsettiğini hiç anlamadım," gülerek söylüyorum. "Noah mesaj attığında, yüzünde neredeyse vahşi bir ifade belirdi."

Bana sırtarak bakar. "Alınma."

"Alınmadım." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Devam et..."

"Telefonuna *açmış* gibi baktın. Sanki mesajında sonsuz bir olasılık varmış gibi - ayrıntıları anlatma bana - ve bu olasılığın seni götüreceği yere atlamaya hazırmışsın gibi."

Sözleri tam da ihtiyacım olan yere isabet ediyor, daha önce fark etmediğim bir şey aniden kafamda netleşiyor.

Eskiden dansıma tüm duygularımı katardım. Kendimin her parçasını. Çocukken korkularımı, sevincimi ifade ederdim. Ergenlik yıllarımda ise öfkeli hayal kırıklıklarımı. Yetişkinliğe adım attığımda ise kadınlığım da dansımın bir parçası oldu. Kadın olmaktan ve ne kadar güçlü ve canlı hissettiğimi ifade etmekten emin olan tarafım. Vücudumu kucaklayarak tüm o tutkuyu yaratıcı bir çıkış noktasına yönlendirdim, tıpkı diğer her şeyde yaptığım gibi.

Ama Tyler'ın, dans ederken vücudumu kullanarak onu baştan çıkardığım ve beni istemesini sağladığım yönündeki suçlamaları, şimdi zihnimin bir köşesinde duruyor.

Mantiken, suçlamalarının yanlış olduğunu biliyorum. Noah ile konuştuğumuz gibi, Tyler'ın eylemlerinden tek başına Tyler sorumluydu. Ama bazen insan zihninin mantığı bastırarak başa çıktığını düşünüyorum ve benim için beynim ile bedenim arasındaki duygusal bağı kesmek, kendimi güvende tutmak için aldığım bir koruma önlemiydi.

Ve birkaç hafta önce tekrar dans etmeye başladığımda, kendime tekrar hissetmeye izin verdim. Güçlü. Şiddetli. Yetkin. Öfkeli. Mutlu.

Ama dans ederken kendimi seksi hissetmeme izin vermedim. Bir kez bile... Noah ve benim o aptal oyun sırasında birlikte dans ettiğimiz gece hariç, o gece hareketlerimle o yanımdan yeniden canlandı.

Şimdi her şey çok net: *Expressions* seçmeleri için kendimizle ilgili bir hikaye anlatmamız gerekiyor. Ama rutinimdeki hikayede Noah'a olan hislerim yer almıyor. Bu eksik parça.

"Haklı mıyım, haklı mıyım?" Cora, ben sessizce durup tüm bunları düşünürken bana soruyor.

"Haklısın," diyorum arkadaşşıma, başımı sallayarak. "Yüzde yüz haklısın."

"Biliyorum." Gülümser, ceketini alır, üzerine geçirir ve fermuarını çekerken ekler: "Burada sadece güzel bir yüz yok, biliyorsun."

"Bundan hiç şüphe etmedim."

"İyi." Yanımdan geçerken kalçasıyla benim kalçama hafifçe çarpar. "Parçanda o duyguyu bul, inanılmaz olacaksın. Sözlerimi unutma." Kaşlarını kaldırır. "Tamam, şimdi gitmeliyim, çok sıcak bir banyo randevum var."

Veda ediyoruz ve o çıkıyor. Ama ben de çıkmaya hazırlanmak yerine, sabırsızlıkla Noah'ı bekleyerek odada volta atıyorum.

Sonunda ön kapı açıldığında, düşünmeden koşmaya başladım. Noah beni kolayca kollarına aldı ve vücudumu kendine çekti. Üst vücuduna oturan yumuşak turkuaz renkli Lions tişörtü giyiyordu. Yüzümü onun sıcak, sağlam göğsüne bastırarak, tanıdık, rahatlatıcı kokusunu ve yumuşak kalp atışlarını içime çektim.

"Hoş geldin," diye mırıldanıyorum.

"Seni özledim," diyor, bana bakabilmek için hafifçe geri çekiliyor, eliyle alnımdaki saç telini itiyor.

"Ben de." Kalbim boğazımda sıkışıyor. "Geri döndüğüne çok sevindim."

"Ben de." Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurur ve sesini alçaltarak, "Şimdi seni eve götürüp, önümüzdeki on iki saat boyunca sana tamamen sahip olacağım, değil mi?" der.

"Bu fikir hoşuma gitti." Parmak uçlarımı göğsünde gezdiriyorum, dokunuşumla titremesini zevkle izliyorum. "Ama... ama önce seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Tabii ki." Noah'ın şakacı gülümsemesi birden ciddiye dönüştü. "Seni tamamen kendime ait yapmakla bir şey ima etmiyordum, sadece bu gece seninle vakit geçirmek istediğimi kastettim, bunun ne anlama geldiği ya da gelmediği önemli değil."

"Ben de bunu istiyorum." Gergin bir nefes alıp veriyorum. "Ama eve gitmeden önce seninle dans etmek istiyorum."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Benimle dans etmek mi?"

Gergin bir telaşla, az önce fark ettiğim her şeyi aceleyle açıklıyorum, sahnede içimdeki bir şeyi yeniden alevlendirmek için ona olan duygularımı kullanmak istediğimi. Dansımda o duyguyu tekrar hissetmek istediğimi.

Bitirdiğimde, bir an hiçbir şey söylemez ve yanaklarım hemen kızarır... ta ki Noah öne çıkıp elini uzattığı ana kadar.

"Ben varım." Sesi alçak, son derece seksi.

"Tamam." Yutkunuyorum. Başımı sallıyorum. Sonra müziği açıyorum — seçmelerde çaldığım müzik değil, harika bir bas hattı olan, şehvetli bir R&B şarkısı. Birlikte dans edebileceğimiz bir şey.

"Ne yapacağımı söyle," diyor Noah, intro başlarken. Birbirimize bakarak, birkaç santim uzaklıkta duruyoruz.

"Sadece müziği hisset ve ritmin seni yönlendirmesine izin ver," diye cevap veriyorum. "Nasıl görünürse görünsün."

Nefesim zaten sık ve kesik kesik, ve bedenlerimiz arasındaki gerilim arttıkça gözleri canlanıyor, aramızdaki küçük boşlukta neredeyse içgüdüsel olarak çatırıyor. İkimiz de kıpırdamıyoruz, ama hareketsizlik güçlü, hissettiğim her şeyin yüzeye çıkması için zaman tanıyor. Biz iki çakmaktaşıyız, bir araya gelip ateş yakmadan önceki anı bekliyoruz.

Kalp atışları hızlanıyor ve Noah'a elimi uzattığımda, onun içimden geçip gittiğini hissediyorum. O da benim hareketimi taklit ediyor, avucunu nazikçe kaldırıyor, böylece benim avucumu onun avucuna bastırabiliyorum. Elim onun avucuna dokunduğunda, temas noktası içimden şok dalgaları geçiyor.

Bir sonraki hamleyi o yapıyor ve diğer elini kaldırıyor. Hemen elini tutuyorum ve uzun parmakları benim parmaklarımı kavırıyor.

Keskin bir nefes alıyorum ve onun göz bebekleri genişliyor, gözleri ağırlaşıyor ve baştan çıkarıcı bir hale geliyor. Ritim crescendo'ya devam ediyor, içimde birikiyor ve ben ona doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Noah'ın elleri vücudumun yanlarından aşağı doğru kayarken birlikte dans etmeye başlarız, parmakları kaburgalarımı, belimi, kalçalarımı okşarken vücudum onun dokunuşuyla sallanır.

"Bu uygun mu?" diye fısıldadı, gözlerim kapanırken.

"Mükemmel," diye titrek bir sesle cevap veriyorum, ellerimin onun vücudunda kendi yolunu bulmasına izin vererek, göğüs kaslarını, omuzlarını, sırtının üst kısmındaki kaslı kaslarını okşuyorum. Parmaklarımla boynunun arkasını nazikçe tırmalarken, ellerimi saçlarına gömüyorum, o inliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi ses. Bunu binlerce, hayır, milyonlarca kez daha duyabilirdim ve yine de yetmezdi.

"Ally," diye boğuk bir sesle söyler, kalçalarını benimkine uyumlu olarak hareket ettirirken, elleri belimin alt kısmına kayar ve beni kendisine doğru çeker. Eğilir, çenesindeki sakalları çenemi okşarken boynuma burnunu sürter. Başım geriye düşer, hassas tenime değen bu hoş hissi tam olarak yaşamak için kendimi bırakırım ve sonra, dudaklarının dokunuşuyla atan nabzımın olduğu yere boynumu öptüğünde yüksek sesle inlerim. Buna karşılık, sırtımdaki dokunuşunu gevşetir, ellerini nazikçe kullanarak beni döndürür, böylece sırtım göğsüne yaslanır, parmakları benim

Beni bir kez daha kendine doğru çekerek karnımı okşarken, birlikte ritme uyarak hareket etmeye devam ediyoruz, anın, müziğin ve *birbirimizin* içinde kaybolmuşuz.

"Çok seksisin. Gördüğüm en güzel şeysin," diye övüyor beni, ben de ona yaslanıp, arkamdaki güçlü göğsünü, gövdesini ve uyluklarını hissederek zevk alıyorum. Kalbi göğüs kafesinde çarpıyor, sırtıma vuruşuyor. Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, kalçalarımı eğip dans etmeye devam ediyorum, bedenimin kontrolü ele almasına izin veriyorum, hareket ederken tekrar hissetmesine izin veriyorum... ve hiçbir şey daha önce bu kadar iyi hissettirmemişti. Onun için yanıyorum, en iyi şekilde, ve burada sonsuza kadar yanmak istiyorum.

Şarkı bittiğinde ikimiz de terli ve titriyoruz. Elleri karnımdan kayarken omurgamdan bir titreme geçiyor.

Yavaşça ona dönerek, kömür karası gözlerine bakarken fısıldıyorum, "Bu..."

Cümlemi bitiremiyorum çünkü ağzı çoktan benim ağzıma yapışmış, sanki beni yutmak istercesine öpüyor.

"Noah," adını bir dua gibi söylüyorum, sanki bunun gerçek olduğunu, Noah'ın gerçek olduğunu güçlere yalvarır gibi. Çünkü o neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

Dili alt dudağımı izlerken, yüzümü çok nazikçe avuçlar ve bacaklarım titreyene kadar beni tamamen duyarsız hale getirecek şekilde öpmeye devam eder.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, ikimiz de nefessiz kalmışız ve geri çekilip bana baktığında yüzündeki saf hayranlık ifadesi kalbimin patlamasına neden oluyor.

"Aklında olan bu muydu?" diye gülerek soruyor, sesinin titreşimleri vücudumda yayılıyor.

"Daha da iyisi," diye itiraf ediyorum. Çünkü dans ederken aramızda olanlar, içimdeki bir şeyi yeniden bütün hissettirdi. Hayatımın her alanında kim olduğuma dair güvenimi sonunda geri kazandım ve bu harika bir duygu.

"Artık eve gitmeye hazır mısınız?" diye gülümseyerek soruyor. Ben de gülümsüyorum.

"Kesinlikle."

CHAPTER 35

NOAH

Kanada seyahatimizden döndüğümüz sabah, çok yorgunum. Ama alarmım çalmaya başlıyor ve isteksizce Ally'den uzaklaşıp yataktan kalkıyorum. Takım son birkaç gündür seyahatte olmasına rağmen bugün erken antrenmanımız var ve Ally'nin yanında kıvrılıp kalmak istesem de, Lions için değerli bir oyuncu olduğumu kanıtlamak istiyorum. Ally'nin dikkatimi dağıtması gerekmediğini öğrendim. O, benim hayatıma inanılmaz bir katkı sağlayabilir, benim hedeflerimi destekleyen ve benim için bir şampiyon olabilir, tıpkı benim onun için olduğum gibi... ama bu yatakta kalıp antrenmanı kaçıırırsam bu mümkün olmaz.

Koç Anderson'ın beni azarlayacağı ve Koç Slater'ın bana yüz tur kaydirttiği da cabası.

Ally, Harry gibi yorganın altında esniyor. Uykulu gözlerle bana bakıyor. "Antrenmanın mı var?"

Kafamı sallayıp, komodinden telefonumu alıp terliklerimi giydim. "Bize protein shake yapacağım," dedi esneyerek yataktan kalkarken.

Yüzünün etrafında dağınık bir şekilde duran sarı saçlarını görünce gülümserim. Bir şey ararken daireler çizerek döner.

"Saç bandımı bulamıyorum." Bakışları, mor saç bandının hala durduğu bileğime düşer ve kaşlarını kaldırır.

"Hayır. Bu benim."

Ally sırtarak makyaj masasının çekmecesini açar ve içinden bir saç lastiği çıkarır. Hızlıca saçındaki düğümleri tarar, sonra saçlarını dağınık bir topuz yapar ve yanıma gelip belimden sarılır.

Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Günaydın," diyorum.

O mırıldanır ve bu mutlu ses kalbimin daha hızlı atmasına neden olur. Karnım guruldar ve o karın kaslarımı okşar. "Sana bir şeyler yiyelim."

İsteksizce ondan uzaklaşıp yatak odasının kapısını açtım, ikimiz de kapıdan geçerek birbirimize gülümsedik. Birlikte köşeyi döndük ve mutfak adasında kahvaltı eden Penn ve Fisher ile karşılaştık. Oturdıkları yerden yatak odamın kapısı açıkça görünüyordu ve benim Ally'nin odasından geldiğim, onun da öyle olduğu belliydi.

Ve sanki bu yetmezmiş gibi, Ally benim kapüşonlu sweatshirt'ümden birini giyiyor. "Vay vay vay," diyor Penn, zorlukla gülümsemesini saklayarak.

Fisher bir parça tostun ağzına atar ve ellerini silkeler. "İlginç," der, ağzında yemek varken.

Ally'ye baktığımda, güzel yüzünün kıpkırmızı olduğunu görüyorum.

"Protein shake mi?" Ona, birlikte yaşadığımız iki meraklı ahmağın dışında odaklanabileceği bir şey hatırlatmak için soruyorum.

O da başını sallar ve shake'leri hazırlamak için mutfaka koşar.

Erkeklerle, *bunu büyütmeyin anlamına* gelen bir bakış atarım. Onlar da gözlerini genişletip dirsekleriyle birbirlerini dürterler. Tabii ki bunu olabildiğince büyütürler.

On dakika sonra, Fisher'ın G Wagon'unun arka koltuğuna oturuyorum ve ikisi de bana bakmak için arkalarına dönünce, bu sabah antrenmana kendim gitseydim keşke diyorum.

Hemen kulaklıklarımı takıp milkshake'imden bir yudum alıyorum.

"Hadi ama!" diyor Penn, ellerini havaya kaldırarak. "Detayları öğrenmemiz lazım." "İlginç detayları," diye ekliyor Fisher.

Müziğin sesini açtım ve pencereden dışarı bakmaya başladım. Açılmaya çalışıyorum, ama Roma bir günde inşa edilmedi.

Buz pistine gidip buzda kaymaya başladığımızda, zırhım, yani kulaklıklarım yok ve oda arkadaşlarım beni rahat bırakmıyorlar. İşleri daha da kötüleştiren ise, koçların bugün antrenman için bizi aynı takıma koymuş olmaları.

Power kill çalışıyoruz — bu, rakip takımın power play'ini boşa çıkarmak anlamına geliyor — ve ben rakip takımda oynayan Sandine'in önüne geçiyorum. Biri ona puck'ı atıyor, ama ben ondan önce sopamla puck'ı yakalayıp hücum tarafına gönderiyorum. O homurdanarak puck'ın peşinden kayıyor ve kısa süre sonra Penn ve Fisher yanıma geliyor, üçümüz

üçümüz savunma pozisyonuna geçiyoruz, Sandine ve Carver ise puck'ı alıp geri dönüyorlar.

"Bizi sonsuza kadar kaçamazsın," diyor Fisher.

"Evet, Downsby. Bu, onun odasından çıktığını gördüğüm ikinci sefer." Penn, beni spekülatif bir bakışla süzer.

Fisher'ın kaşları havaya kalkar. "Kahretsin, senin bu küçük aşkının birden fazla yatak odası randevusuna dönüştüğünü fark etmemiştim."

Derin bir nefes alıyorum. Onlar benim arkadaşlarım, dostlarım, ailem. Ally hakkında onlarla konuşamazsam, kiminle konuşabilirim? Ayrıca, aramızdaki bu şeyi saklamak imkansız hale geliyor ve onların, özellikle de geçen bahar Ally'ye ne olduğunu bilen Fisher'ın, onun sadece bir flört ya da benzeri bir şey olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Sanırım Ally'ye aşık oldum," diye patlarım ve hemen ileri atılıp Sandine'den tekrar puck'ı almaya çalışırım. Ona zamanında yetişemem ve o da puck'ı kalecimize atar, kaleci de sopasıyla kurtarır.

Faceoff başlar ve aksiyonun durması, az önce söylediğim sözleri düşünmeme neden olur.

Sanırım Ally'ye aşık oldum.

Dur, demek istediğim bu değildi. Bu çok fazlaydı, çok erkendi. Açıkçası bu "açılma" işini nasıl yapacağımı bilmiyorum...

Penn ve Fisher bana yaklaşıyor, çömeliyor ve faceoff'u kazanırsak puck'ı kapmaya hazırlar. İkisi de beni sanki hayvanat bahçesinde sergilenen egzotik bir hayvanmışım gibi izliyorlar.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kullandığım kelimelerden pişmanlık duyuyorum. Doğru olmadığı için değil, kendime dürüst olursam, böyle hissettiğimi biliyorum, ama bu iki holigana güvenmek için çok fazla bilgi olduğu için.

"Vay canına, tamam, beklediğim şey bu değildi," diyor Fisher sonunda. "Aşk mı?" diye soruyor Penn, sesi bir oktav yükseliyor.

Takımımız yüzleşmeyi kazanır ve hepimiz hızla hücum bölgesine kayarız. Carver puck'ı çalar ve savunma bölgesine geri koşar, orada bir kaçışla gol atar.

Mitch düdüğünü çalarak mola verdiğimizizi belirtir ve ben eldivenlerimden birini çıkararak buzun üzerine bırakırım. Terden ıslanmış yüzümü elimle silerim ama ter akmaya devam eder. Penn ve Fisher yanıma kayarak gelirler ve açıklamama devam etmemi bekledikleri bellidir.

Arkadaşlarına açılmak insanları her zaman bu kadar tedirgin eder mi?

"Kahretsin, aşk demek istemedim. Onu gerçekten çok seviyorum, tamam mı?" Onlara dürüst olmak için çok telaşlı, sıcak ve heyecanlı hissediyorum.

Penn'in ağzı yavaşça bir sırtışa dönüşür, sonra başını geriye atar ve güler. Fisher sırtarak Penn'in omuzlarına kolunu atar ve gururlu bir baba gibi bana bakar.

"Küçük Downsby'miz büyümüş ve aşık olmuş," diyor Fisher.

"Bir daha size hiçbir şey anlatmayacağım," diye mırıldanarak kaymaya başlıyorum.

Penn uzanıp kolumu tutar ve beni durdurur. "Hayır, yapma, buraya gel."

Dururum ama kollarımı kavuştururum ve onlara öfkeyle bakarım.

Penn savunma pozisyonuma bir bakış atar ve inanamayan bir kahkaha atar.

"Yeter," mırıldanıyorum ve Penn'in yüzü aniden ciddileşiyor ve ellerini kaldırıyor.

"Üzgünüm, üzgünüm. Dururum. Seni daha önce hiç böyle görmemiştim, Noah. Bir kız, hokey ya da... herhangi bir şey yüzünden. Ona tamamen takıntılısın, ha?"

"Takıntılı değilim." Ama yüzümün kızardığını hissedebiliyorum.

Ve bir anda, Penn'in ciddiyeti buharlaşır ve iki aptal oda arkadaşım birbirlerinin kollarını yumruklamaya ve ağızlarını dişleriyle kapatmaya başlarlar, böylece çığlıkları küçük ciyaklamalara dönüşür. Açıkçası, bu konudaki heyecanlarını zorlukla bastırabiliyorlar; şu anda yeğenlerim gibi davranıyorlar.

"Downsby, Matthews, Fisher! Ne halt ediyorsunuz siz!" Mitch'in gürleyen sesi buz pistinin kenarından geliyor ve hepimiz dikkatimizi ona veriyoruz. Bu saçma sapan konuşma sırasında düdüğü ve buz pistinin ortasında başlayan yüzleşmeyi kaçırdığımızı görünce dehşete kapılıyorum.

Sandine bize alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Burası lise değil, bayanlar. Burası Ulusal Hokey Ligi. Kıkırdamayı bırakıp buraya gelmeye ne dersiniz?"

Gözlerimi devirirdim, ama Mitch bana öfkeyle bakıyor. Üçümüz buzun ortasına kayarak pozisyonumuzu alıyoruz.

Yeterince yaklaştığımda, Sandine fısıldayarak, "Bazılarımız antrenmanda gerçekten çalışmak zorundayız çünkü koçla arkadaş değiliz." diyor.

Pişman olacağım bir şey söylememek için dilimi ön dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Buraya çalışmaya geldim, Penn ve Fisher ile dedikodu yapmaya değil... Onların sorularıyla dikkatim dağıldı.

Önümüzdeki hafta sonu Sacramento Fire Cats ile oynayacağız ve onların güç oyunları etkileyici, bu yüzden bu antrenman çok önemli, anlıyorum. Ama Sandine beni şok ediyor. Bir gün bana karşı çok sert davranıyor ve benden nefret ediyor, ertesi gün ise harika bir iş çıkardığımı söylüyor.

Antrenmanın geri kalanında, Penn ve Fisher'ın alaycı bakışları ve meraklı sorularıyla dikkatimin dağılmamasına özen göstererek elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Sandine performansından memnun görünüyor ve beni rahat bırakıyor. Hepimiz soyunma odasında ekipmanlarımızı çıkarırken, Koç Anderson ve Koç Slater odaya girip odanın ortasında duruyorlar.

Mitch boğazını temizledi. "Fena değildi çocuklar. Fire Cats'in şu anda ligin en güçlü takımı olduğunu hepiniz biliyorsunuz, o yüzden aptalca cezalar almamaya çalışalım."

Koç Slater sırtıyor. "Evet, sadece akıllı cezalar."

Koç Anderson, ciddi bir bakışla onu sakinleştirir. "Hepiniz ne demek istediğimi biliyorsunuz. O adamlara güç oyunları oynatmayın. Ve eğer böyle bir şey olursa, bugün çalıştığımız penaltı öldürme taktiklerini kullanın."

Koçlar arka kapıdan ofislerine doğru ayrılırlar ve Penn'e baktığımda, çenesinin sıkılı olduğunu ve yumruklarının yanlarında sıkılı olduğunu görürüm.

"O pislikle oynarken sorun olmaz mı?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak.

"Evet," diye yanıtlar, bahsettiğim Fire Cats oyuncusunun kim olduğunu çok iyi biliyor. "O adamdan nefret ediyorum. O kirli bir oyuncu."

Haklı. Üniversitede bile Chad-dick, rakip takımın ceza almasını nasıl sağlayacağını bilirdi. Bu numaralar ona birçok power play golü kazandırdı.

"Başarabilirsin dostum," omzuyla onu dürttüm. "Onu daha önce yendik."

Penn ve Noah: iki Frozen Four şampiyonluğu. Chad-dick: sıfır Frozen Four şampiyonluğu.

"Haklısın," der, iç çekerek ellerini gevşetir.

Bir an bekledim, iyi olduğundan emin olmak için, ama aniden kaşlarını çatması bir gülümsemeye dönüştü. "Neyse, seni eve götürelim, aşkçı."

Fisher diğer tarafımdan öpücük sesleri çıkarır.

İnlerim. Ally hakkında yorum yapmadan on dakikadan fazla dayanamayacağımızı bilmeliydim.

CHAPTER 36

ALLEGRA

İŞ, provalar ve Noah'la geçirebileceğim kadar çok zaman çalmak arasında, bir sonraki hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Farkına varmadan, *Expressions* açık seçmelerinin günü gelir.

Şafak vakti uyanırım, tamamen uyanık ve heyecandan midem kramp girer. Noah'ın yatağın tarafı çoktan boşalmıştır, ama onun sıcaklığı hala oradadır.

Yataktan kalkıp en sevdiğim leo'yu giydim — mor, yüksek yakalı, sırtı açık, ışıltılı bir leo. Noah hala ona uyan mor saç bandına sahip, bu yüzden saçımı gümüş bir saç lastiği ile tutmaya karar verdim. Üstüne gri bir sweatshirt giydim ve sonra dişlerimi fırçalamak ve makyajımı yapmak için banyoya gittim.

İşimi bitirdikten sonra ellerimi tezgahın üzerine koyup öne eğilirim ve yansımama bakarım. "Başarabilirsin," diye kendime sertçe söylerim. "Bunu yapabilirsin."

Midemdeki heyecan beni gülümsetir, çünkü kendi sözlerime gerçekten inanıyorum. *Başarabilirim.*

Son birkaç gündür geç saatlere kadar süren uzun antrenmanlar sayesinde, rutinim yepyeni bir seviyeye yükseldi. Cora'nın daha önce bana işaret ettiği eksik duygu kıvılcımı artık yok. Artık dans ederken Noah'a olan duygularımın içimden geçmesine izin veriyorum. Eksik olan yapboz parçası.

Gülümseyerek, Noah'ı ve kahveyi aramak için mutfağa doğru yol alıyorum, ama köşeyi dönüp ana oturma odamıza girdiğimde,

Üç çocuk da yemek masasında oturmuş, önlerinde pankek, meyve, yumurta, pastırma ve dolu bir kahve demliği var.

Arka planda, mutfak sanki içinde krep hamuru dolu bir bomba patlamış gibi görünüyor.

"Bu da ne böyle?" diyorum, ağzım açık kalmış halde.

Yine aptal pembe firfırlı önlüğü giyen Penn sırtıttı. "Bu bir uğur kahvaltısı."

"Biz yaptık," diye ekledi Fisher, kendiyle gülünç bir şekilde gurur duyuyor gibi görünüyordu. "Tabii ki Downsby'nin isteği üzerine."

Bakışlarım, beni dikkatle izleyen Noah'a kayar. Elmacık kemiklerinin üstleri biraz kızarmış, omuzlarını silkiyor ve "Boş mideyle dans etmene izin veremeyiz, değil mi?" diyor.

Bu adama tamamen aşığım.

Bu düşünce birdenbire aklıma geliyor, tamamen istem dışı ve inkar edilemez bir gerçek. Noah'ı seviyorum. Nasıl sevmem ki?

"Noah, bu... teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle, utanç verici bir şekilde gözyaşlarına boğulmamak için alt dudağımı ısıyorum.

"Duygusal konuşmaları sonraya bırak, hadi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum." Fisher'ın sesi, düşüncelerimden beni uzaklaştırıyor, çünkü Noah'ın bu kadar düşünceli olması beni biraz ağlatıyor.

Noah'ın yanındaki boş koltuğa oturuyorum ve hep birlikte kahvaltı yaparken, o masanın altında elini bacağıma koyuyor — güçlü, sağlam ve destekleyici. Tıpkı kendisi gibi.

Penn bıçağını bize doğrultuyor. "Bunu görmediğimizi sanmayın."

Noah serbest eliyle ona orta parmağını gösterir. "Gördüğünüzü umursamadığımı sanmayın."

Penn buna gülüyor ve ben de erkeklerin birbirleriyle şakalaşmalarını izlerken gülümsüyorum. Geçen hafta, çocuklar Kanada'dan eve döndüklerinde Noah ve benim odamdan birlikte çıktığımızı gördüler ve Noah bana, bizim birlikte olduğumuzu onlara söylemekten başka seçeneği olmadığını söyledi. Açıkça ortaya çıkmasından dolayı içtenlikle memnun oldum. Akşamları hep birlikte televizyon izlemek için toplandığımızda, kanepede Noah'ın göğsüne açıkça sokulabilmekten dolayı. Penn ve Fisher'ın bunu çok iyi karşıladıklarından dolayı da gerçekten memnun oldum — bizim için gerçekten mutlu görünüyorlar. Noah da mutlu görünüyor.

Kahvaltı çok çabuk bitti ve benim gitme vaktim geldi. Midem gerginlikten kıpır kıpır olduğu için yumurtadan birkaç lokma ve bir dilim pastırma yiyebildim.

"Başarabilirsin! Seni desteklemek için orada olacağız," diyor Fisher ve bana sıkıca sarılıyor.

Penn de bana sarılır. "Git ve onları yen, Ally."

Görünüşe göre üçü de seçmelerimi izlemeye gelmeyi planlıyorlar, bu hem çok tatlı hem de sinir bozucu. Ama sonuçta, batı kıyısındaki küçük ailemin orada olacağına seviniyorum. Ailem ve kardeşim bu hafta sonu şehre gelip onlarla tanışacaklar, sabırsızlanıyorum. Şu anda hayat güzel ve bu anın tadını çıkarıyorum, birkaç hafta önce hayatımı ülkenin diğer ucuna taşımakla doğru kararı verdiğimden eminim, ki şimdi bu sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor.

Noah beni arabama kadar geçiriyor, dans çantamı omzuna asmış. Arabama vardığımızda, çantamı arka koltuğa koyuyor, sonra beni kollarına alıyor. "Onları hayran bırakacaksın."

Onun göğsüne başımı yaslayarak onaylıyorum. "Kesinlikle."

Geri çekilip gururla bana gülümsüyor. "Aferin kızıma. Unutma, eğer gerginleşirsen ya da kendinden şüphe etmeye başlarsan, kalabalığın içinde beni ara. Her adımında yanında olacağım."

Seni seviyorum,

diye düşünüyorum.

"Teşekkür ederim,"

diyorum.

Noah, ben arabama binip park garajından çıkıp sokağa çıkmadan önce el sallarken kenarda duruyor. Arka aynaya baktığımda, hala aynı yerde duruyor. Her zamanki gibi koruyucu, ben gözden kaybolana kadar beni izliyor.

"Ah!" Cora, *Expressions'in* oyuncu seçmelerini yaptığı şehir merkezindeki tiyatronun ön merdivenlerini çıkarken koluma tutunur. Kızıl saçları örülmüştür ve solgun yüzüne uyan yeşil bir leo giymektedir. "Sanırım kusacağım."

"Bana kusmadığın sürece sorun yok," diye alay ediyorum, lobide birlikte yürürken onun dikkatini sinirlerinden uzaklaştırmak umuduyla. Onun bu kadar gergin olmasına şaşıyorum, ama bir yandan da minnettarım, çünkü onun dikkatini dağıtmak benim kendi midemin bulantısına odaklanmamı engelleyecek.

"Bu mekan çılgınca," diyor arkadaşım, hayranlıkla etrafına bakınıyor.

"Aynen öyle." Tiyatro, tuğla cephele eski bir bina, özenle işlenmiş tonozlu tavanlar, avizeler ve kırmızı halılarla donatılmış. Gerçek eski para havası... Fisher'ın ailesinin Georgia'daki malikanesinin nasıl görüldüğünü hayal ettiğim gibi. Uzun masalar bir duvara dizilmiş, ben de kolumu Cora'nın koluna takıp onu masalara doğru çekiyorum. "Hadi, gidip kayıt olalım."

Masaların arkasında oturan idari personele isimlerimizi veren ve ardından leolarımıza takmak üzere numaralı yelekler alan, neredeyse endişe verici derecede uzun bir dansçı kuyruğuna katılıyoruz.

Sonunda sıranın önüne geldiğimizde, sert gri bob kesimli, dostça görünen bir kadın bizi karşılıyor. "Merhaba kızlar. İsimleriniz?" diye soruyor ve klipsli tahtasındaki yeni sayfayı çeviriyor.

"Cora Filipelli."

"Ve Allegra Callahan."

"Allegra Callahan?" Kadın başını kaldırdı ve beni bir anlığına inceledi. Kızardım, annemin kızlık soyadı olan Donovan'ı, evlendikten sonra aldığım babamın soyadı yerine kullanmalı mıydım diye düşündüm.

Ama Callahan yeterince yaygın bir soyadı olduğu için bu kadın otomatik olarak bağlantıyı kurmayacaktır, bu yüzden gülümserim ve "Evet, benim" derim.

Kaşlarını çatarak, kalemini klips tahtasına vurur. "Yirmi dakika önce biri buraya gelip, sizin adınıza kayıt olan biri olup olmadığını sordu."

Kaşlarını çatmasına rağmen, vücudumun gevşediğini hissediyorum. Bu rolü ünlü bir babam olduğu için değil, kendi başarımla almak istiyorum, bu yüzden kadının bağlantı kurmamış olmasına sevindim.

Cora'ya baktım, o da omuz silkti. "Muhtemelen stüdyodaki diğer öğretmenlerden biridir. Richie ve Lynne de seçmelere katılıyor."

"Muhtemelen," diyorum. Meslektaşlarımdan Cora'yı değil de beni sormuş olması garip, ama bunu çabucak unutuyorum, çünkü Cora ve ben yaka kartlarımızı alıp sahne arkasına, yeşil odaya geçiyoruz. Seçmeler halka açık olsa da, seçmelere katılanlar sahneye çıkma sırası gelene kadar burada beklemek zorundalar. Muhtemelen saatler sürecektir bir süreç olacak, bu yüzden Noah'a Penn ve Fisher'la daha sonra geleceğini söyledim. Bu sabah beni buraya arabayla getirmek istedi, ama bütün gün beklemek zorunda kalmasını istemedim.

Yeşil oda, dansçılar her yere dağılmış, telefonla konuşuyor, aynada makyaj yapıyor ve yerde uzanıp esneme hareketleri yapıyor, adeta enerjiyle dolup taşan bir arı kovani gibiydi. Bu organize kaosu hemen sevdim. Bunu özlemişim. Diğer tutkulu sanatçılarla dolu bir ortamın parçası olmak, insana daha büyük bir şeyin parçası olduğunu hissettiriyor.

Köşede nispeten sessiz bir yer bulan Cora ve ben, beklemek için yerleştik, yere çöküp esnemeye ve vücudumuzu ısıtmaya başladık. Bir süre sonra, telefonumdan 3B grup sohbetinden bir bildirim geldi.

NOAH

Buradayız.

FISHER

Buraya ilk gelenler. Kelimenin tam anlamıyla.

Metnine, benim üç oda arkadaşım dışında tamamen boş bir tiyatronun selfiesini ekliyor, onların iri bedenleri kadife koltuklara yayılmış durumda.

PENN

Downsby, çok erken gelmezsek bunu kaçıracağımızı düşünmüş olmalı.

FISHER

Bu koltukların rahat olması iyi bir şey. Sahne arkasında yakışıklı erkekler var mı?

PENN

Varsa, onlara Fishy'nin numarasını değil, benim numaramı ver.

ALLY

Kim senin numarasını vermeyeceğim, bunu açıkça belirtmek istiyim.

NOAH

Onları hizaya getireceğim, merak etme.

FISHER

Sözümü geri alıyorum, artık bu ilişkiyi desteklemiyorum.

ALLY

Sadece şunu bilmenizi istiyorum, sizler en iyisisiniz ve hepinizin burada olmasına çok seviniyorum.

Sonraki bir saat kadar boyunca, çok resmi görünümlü bir kulaklık ve bembeyaz bir çift spor ayakkabı giyen bir koşucu aralıklı olarak ortaya çıkıp sahneye çıkacak bir sonraki grubun isimlerini seslenir. Cora

seçmelere katılır ve on dakika sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geri döner. "Başardım!" diye duyurur.

"Başaracağını biliyordum," diye cevap veriyorum.

Sonunda benim adım okunduğunda, Cora iki elimi de sıkıca tutar. "Bol şans, Allegra."

Derin bir nefes alıyorum. "Öbür tarafta görüşürüz."

Koridordan geçip sahnenin kanatlarına doğru koşucuyu takip ederken, damarlarımdan gergin bir heyecan akıyor. Bir an için, sahneye çıkma işaretini aldığım anda midem bulanıyor.

Başımı dik tutarak sahnenin ortasına doğru ilerlerim, ama içim içim yırtılır. Midem bulanır, avuçlarım terler ve müzik başladığında, zihnimin derinliklerinde giderek yükselen, yapamayacağımı, yapmamam gerektiğini söyleyen kötü sesleri duyabiliyorum...

Ve o anda Noah'ı görüyorum.

Seyircilerin ortasında, Penn ve Fisher'ın arasında oturuyor, gözleri bana dikilmiş. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyor.

O burada.

Bunu yapabilirim.

Artık geçmişimin geleceğimi belirlemesine izin vermeyeceğim.

Bir anda, tüm korkularım eridi, onun varlığıyla sesler sustu. Bana olan inancı. Ben de gülümsedim.

Ve sonra, kimse izlemiyormuş gibi dans etmeye başlıyorum... onun dışında.

CHAPTER 37

NOAH

ALLY gergin bir şekilde sahnenin ortasına yürür. Seyirci salonuna bakar, yüzünde endişe belirir. Ama sonra beni görür ve omuzları gevşer. Benimkiler de. Ona göz kırparım, ama bunu görebildiğini bilmiyorum.

Müzik başlayana kadar benden gözlerini ayırmaz ve sahneye odaklanır, zarifçe ayak parmaklarını uzatır. Spot ışığı ona vurur ve leo'sunun parlak kumaşında ışıldayarak onu canlandırır gibi görünür. Ally dansına başlamak için bir poz verir, sonra vücudunu şarkının ritmine göre hareket ettirir.

Penn kolumu sıkıyor. "Başlıyor!"

Sanki fark etmemişim gibi.

Fisher başını karşı omzuma yaslar.

Nasıl oldu da bu iki aptalın arasına düştüm? Ama gözlerimi devirirken bile, dudaklarım gülümsüyor. Onların burada benimle olmalarına, hepimizin Ally'yi desteklemesine seviniyorum. Onlarla hayatımı daha fazla paylaştıkça ve daha dürüst oldukça, dördümüz artık evimizden uzakta kendi küçük evimiz gibi hissediyoruz. Onları hayatıma almaktan sandığım kadar rahatsız olmadığımı fark ettim. Aslında daha hafif hissediyorum, sanki bir zamanlar içimde taşıdığım günlük yükleri taşımama yardım edecek daha fazla insan varmış gibi.

Ally dansına devam ederken çocuklar sessiz kalıyor. Nefesimi tutuyorum ve sanırım Fisher ve Penn de öyle. Hepimiz onun başarılı olmasını istiyoruz.

Ally dans ederken, sahnenin önündeki masada oturan birkaç kişi notlar alıyor.

Müzik doruğa ulaşıyor ve Ally'nin hareketleri hızlanıyor; imkansız bir hızla dönüyor ve sonra benim asla yapamayacağım şekilde vücudunu büküyor. Sahne boyunca atlıyor ve yere indiğinde hiç ses çıkarmıyor.

Nefesimi tutarak, onun rutinini mükemmel bir şekilde sergilemesini izliyorum. Her hareketi, sırtının her kıvrımı, bacaklarının her uzantısında onun içinden geçen duyguları hissedebiliyorum. Onu izlemenin verdiği muazzam mutluluktan gözlerim doluyor. Sevdiğim kadın, sevdiği şeyi yapıyor. Küçük parmağında bile çoğu insanın tüm vücudunda olan tutkudan daha fazlası var... ve o tamamen benim.

Onu izlemek, bu hafta sonu ziyarete gelecek olan ailesiyle tanışmak için beni daha da heyecanlandırıyor. Böylesine güçlü bir kadını yetiştiren insanlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Son birkaç gündür Carter ve Lana Mae'nin beni seveceklerini merak ediyorum. Umarım severler, çünkü annem ve babam Ally'yi çok severdi.

Müzik sonunda yavaşlar ve Ally'nin hareketleri daha yumuşak, daha sessiz hale gelir — ta ki dansına başladığı pozda tamamen durana kadar, kolları başının üzerinde zarifçe durur ve ayak parmakları uzar. Göğsü eforla hızla inip kalkar, ama gözlerindeki ışıltı bana ne kadar iyi olduğunu bildiğini gösterir. Harika bir iş çıkardığını.

Üçümüz koltuklarımızdan atlayıp alkışlıyoruz, kimse kimseyi alkışlamamış olsa da. Fisher yüksek sesle ıslık çalıyor ve Penn "Evet, Ally!" diye bağıyor.

Gözleri salonu tarar ve beni tekrar bulduğunda yüzünde geniş, güzel bir gülümseme belirir. Spot ışığı hala ona parladığı için gözlerini kısmak zorunda kalır, ama sahneden inerken el sallar.

Gürültülü tezahüratımız, önümüzde not alan üç kişinin dikkatini çekti ve bize bakmak için döndüler. Diğer arkadaşları susturmak üzereydim, çünkü gürültümüzün Ally'nin aleyhine olacağından endişeleniyordum, ama o sırada yaşıtım bir adamın, yaşlı bayanlardan birinin yanında oturduğunu ve bizim tarafımıza baktığını fark ettim. Onu daha önce orada otururken görmemiştim, ama onda bir şey, ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Yerine oturan Penn'e, sonra da hayalet gibi bembeyaz olan Fisher'a bakıyorum. Arkadaşımanın gözleri garip adamın gözleriyle buluştuğunda, tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Fisher'ın ağzından, neredeyse duyamayacağım kadar düşük bir sesle küfürlü bir söz çıkıyor.

Bakışlarım Fisher'dan garip adama, sonra tekrar Fisher'a kayar ve onların sessiz savaşını izlerim. Spot ışığı, bir sonraki dansçıyı beklerken söner

Dansçı beklerken spot ışığı söner ve bu, Fisher'ın baktığı adamın ayrıntılarını daha da net görmemi sağlar.

Sonra birdenbire, sanki karnıma yumruk yemiş gibi anlıyorum. Onun o olduğunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama biliyorum... Kemiklerimde hissedebiliyorum.

"O, değil mi?" diye soruyorum, kendi boğuk sesimi bile tanıyamadan.

Fisher'ın çenesi seğirir. "Evet. O Tyler."

Tyler. Ally'nin saldırganının adını şimdiye kadar bilmiyordum ve Fisher'ın ağzından çıkan bu ses beni o kadar öfkeliendiriyor ki, düşünemiyorum bile.

Penn neler olup bittiğini görmek için ayağa kalkar ve gözü Tyler'a takılır. "Tyler da kim ve neden ona kızgınız?" Bana bakar ve gözleri büyür. "Cinayet işlemeye hazır görünüyorsun."

"Öyleyim." Öfkeden başım dönüyor, sıradan çıkmak için küçük bir adım atıyorum, ama Fisher beni durdurmak için kolumu tutup geri çekiyor.

"Yapma, Downsby."

"Bunu hak ediyor," dişlerimi sıkarak tıslarım ve Fisher'ı kendimden uzaklaştırmaya çalışırım.

Kolumu daha sıkı tutar. "Biliyorum. Ben de onu öldürmek istiyorum. Ama burada onunla yüzleşirsen, Ally'nin geri aranma şansını mahvedebilirsin."

Haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama şu anda o kadar öfkeliyim ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Penn, şimdi gerçekten endişeli görünüyor.

"Ally'nin üniversitede başına bir şey geldi; bunu anlatması ona kalmış," diyor Fisher. "Ama aşağıdaki o ezik bununla bir ilgisi var. O, dünyanın en aşağılık insanı."

Bir sonraki dansçı sahneye çıkar ve yeni müzik odaya yayılır, ortama göre fazla hafif ve neşeli bir müzik. Tyler, Fisher'a gülümseyerek cüretkar bir tavır sergiliyor, sonra da sanki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi arkasını dönüyor. O, üçümüzün onu parçalara ayırmaktan zevk duyacağımızı bilmiyor, tabii bunun için tutuklanmayacaksak. Siktir et, tutuklansam da umurumda değil. Onu henüz öldürmemiş olmamın tek nedeni, Ally'nin büyük gününü mahvetmek istememem.

"Hadi Ally'yi bulalım, çabuk," diyorum dişlerimi sıkarak. "O pisliğin ona yaklaşmasını istemiyorum."

Penn başını sallar. "Evet, gidelim."

Ally'yi sahne arkasında, dans stüdyosundan arkadaşı Cora ile başarılı seçmelerini kutlarken buluruz. Mutlu ve rahat görünüyor, bu da Tyler'ın ön sırada oturduğunu fark etmediğini gösteriyor. Tanrıya şükür spot ışığı gözlerine vuruyordu. Ally'nin bu anını tamamen mahvedebilirdi ve onun Ally'den başka bir şey daha almasına izin vermeyeceğim.

Ally beni görünce gözleri büyür ve kendini kollarıma atar. Onu sıkıca sarıyorum ve o, içinde biriktirdiği tüm stresi serbest bırakır gibi bana eriyor. Kollarını belime doluyor, beni sıkıca sarıyor ve bu beni o kadar sakinleştiriyor ki, Tyler'ı bir an için unutuyorum. Sonra gerginleşiyorum ve Tyler'ın Ally ile aynı binada olduğu hatırası midemde bir ağrıya neden oluyor.

Onu buradan çıkarmam lazım. Onu korumam lazım. Gece gündüz çalıştığı rutini başarıyla tamamladıktan sonra Tyler'ın onu üzmesine izin veremem. Başarısının tadını çıkarmayı hak ediyor.

Ally geri çekilir ve bana bakar, gülümsemesi kaybolur. "Ne oldu?"

Penn ve Fisher'a bakıyorum. Ally bakışlarımı takip ediyor ve kollarımdan çekiliyor.

"Ne oluyor?" diye tekrar sorar, sesi birden gerginleşir.

Elini elime alıp zorla gülümserim. "Hiçbir şey. Harika bir iş çıkardın, hadi kutlayalım."

Fisher soğukkanlı ve kendinden emin maskesini takar. "Evet, kutlama içkileri benden!"

Ally gülüyor. "Fisher, saat sabah 11 gibi."

"Mimoza için asla erken değildir, aptal kız," der ve bir eliyle aptalca bir hareket yapar, şu anda benden çok daha iyi bir şekilde kayıtsızlık takınıyor.

Penn başını sallar. "Harikaydın, Ally."

Bir şeylerin ters gittiğini fark eden Ally, merakla ikimiz arasında bakışlarını gezdirir ama konuyu zorlamaz. "Tamam, hadi içmeye gidelim o zaman. Teşekkürler."

Ally arkadaşına veda eder ve birkaç blok yürüyerek, barı olan yerel bir moda brunch mekanına gideriz. Ally, reşit olmadığını hatırlattıktan sonra portakal suyu sipariş eder ve Fisher, bizim için üç bira sipariş etmeden önce endişeli bir bakış atar. Performans sanatları merkezinden uzaklaşana kadar nefes aldığımı bile emin değilim. Sessizim, ki bu her zaman alışılmadık bir durum değil, ama biramı yudumlarken, elimi şişeye sıkıca kenetleyip, onu Tyler'ın kafasına kırmak istediğimden, söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Tyler'ın kafasına vurmak istiyorum. Aklım, Ally'yi inciten adamla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor.

Neyse ki Penn konuşkan biridir. "Ally, yarın Carter Callahan ile tanışacağımıza inanamıyorum. Sence popomun yanına imza atar mı?"

O gülerek burun kıvrıyor. "Açıkçası, olabilir."

"Yani, bir şans var diyorsun," diye alay ediyor.

"Senin denemenizi görmek için sabırsızlanıyorum diyelim," diyor Ally sırtarak, sonra mutlu bir şekilde iç çekiyor. Bu ses, kafamın içindeki gürültüyü susturuyor. Bu mutlu ses ve yüzündeki gülümseme, Tyler'ın burada ne işi varsa, ona Tyler'ın şehirde olduğunu söylememem için iki neden.

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum," der, omzuma sokulur. "Sizi çok sevecekler ve onları maçlarınıza götürebileceğim için çok mutluyum."

Penn neşeyle gülümser. "Onlara harika bir gösteri izleyeceklerini söyle, çünkü Chad-dick Weatherby'yi buzda silip süpürüşümü izleyecekler."

Ally kıkırdar. "Chad-dick Weatherby kim?"

Penn, uzun süredir rakibi olan bu adamın hikayesini anlatmaya başlarken, Fisher masanın diğer ucundan gözlerimi yakalar ve aramızda sessiz bir anlaşma olur. Sessiz kalacağız ve onun mutluluğunu bozmayacağız.

Tyler'ın burada olduğunu asla bilmemesi gerekiyor.

CHAPTER 38

ALLEGRA

"ÇOK YAKIŞIKLI GÖRÜNÜYORSUN," derim, Harry Styles'ın yeni pembe kareli papyonunu düzeltmeyi bitirip ona memnuniyetle başımı sallayarak. Buna karşılık, kedim ön pençesiyle papyona vurur ve sonra bana ters ters bakar, sonra da başını çevirir. "Ne?" Ellerimi kaldırıyorum. "Bence çok yakışmış."

Noah yatağımda yuvarlanarak gülüyor. "Onu pembe giydirdiğin için kızgın. Benim adamım Harry daha çok mor ve turkuaz seven biridir."

"Saçmalık. Bu pembe papyon erkek modasının zirvesi. Ayrıca, bugün ziyarete gelecek olan büyükannesi için en iyi şekilde görünmesi gerekiyor. En sevdiği ve tek torununu çok özler. Özellikle de ikinci Harry Styles geçen yıl vefat ettiğinden beri, huzur içinde yatsın."

Noah bana bakar, yumuşak bir gülümseme ve kırıksık gözlerle. "Sen delisin, biliyor musun?"

"Harry'ye benim kadar takıntılı olmadığını iddia etmeyi bırak." Noah'ın yanındaki yatağa atlıyorum ve ona öpücük vermek için eğiliyorum. Ona sadece küçük bir öpücük vermek niyetindeyim, ama dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde, Noah elini başımın arkasına doluyor, parmaklarını saçlarımın arasına geçirerek beni kendine çekiyor ve sertçe öpüyor. Hemen karşılık veriyorum, başımı eğerek öpücüğü daha derin hale getiriyorum ve onun sevdiğini bildiğim şekilde dişlerimle alt dudaklarını çekiyorum. Noah boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor, elleri vücudumda aşağı kayıyor ve kalçalarımın üzerine geliyor, sonra hızlı bir hareketle beni yatakta öne doğru çekiyor, böylece onun üzerine oturuyorum. Dağınık saçlarım çıplak göğsüne dökülüyor ve kolları beni sarıyor, beni

ham, neredeyse çaresiz bir tutkuyla öperken, ruhumun derinliklerinde hissedebileceğim acı verici bir hassasiyetle vurgulanır. Bu adam beni içimden aydınlatıyor.

"Kediyi unut, ben *sana* takıntılıyım, Ally," diye fısıldadı boğazıma, sonra dudaklarını tenime bastırdı.

"Bu his karşılıklı," diyorum ona, parmaklarımı göğüs kaslarının üzerinde hafifçe gezdirirken, dokunuşumla kaslarının gerilmesini hayranlıkla izliyorum. "Ama bütün gün burada seninle kalmak istesem de, o sevimli poponu kaldırıp antrenmana gitmelisin. Bu gece kazanman gereken bir maç var, unuttun mu?"

"Kıçım *sevimli* değil," diye homurdanır.

"Peki." Kıkırdayarak güldüm. "Seksi popo. Çekici popo. Dünyadaki en erkeksi erkek poposu."

"Böylesi daha iyi," diyor Noah, otururken şakacı bir şekilde dişleriyle köprücük kemiğimi ısıyor. Sonra hala uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturuyor. "Yani, saat onda aileni havaalanından alacaksın, sonra antrenman tesisimize gelecek misin?"

"Evet."

"Oraya nasıl gideceğini biliyor musun?"

"Bana yol tarifini gönderdin. İki kez. Ve daha önce de oraya gitmiştim, paten randevumuzda. Hatırladın mı?"

"Sadece emin olmak için." Noah'ın kaşları hafifçe çatılır. "Onları havaalanından almam için bir araba göndermemi istemediğinden emin misin? Ya da Uber çağırmamı?"

Kafamı sallarım. "Onları ben almak istiyorum."

"Havaalanına vardığında bana mesaj atabilir misin?" diye sorar. Beni korumaya çalışması çok tatlı, ama ben iyiyim. Ancak Noah, benim araba kullanmamdan ne kadar endişelendiğini bana ifade etti, özellikle de anne babasını kaybetmiş biri olarak. Eğer ona nerede olduğumu mesaj atarsam rahatlayacaksa, bunu seve seve yaparım.

"Tabii ki" diye cevap veriyorum. "Sabahki antrenmanının son yarım saatine yetişebiliriz, ama trafik kötü olursa ya da uçağı rötar yaparsa, yine de bu akşamki maçını izleyebilecekler." Önümüzdeki gün için içimde heyecan kabarıyor. Annem ve babam, bu akşamki hokey maçından önce oda arkadaşlarımı tanımak için dördümüzü öğle yemeğine davet ettiler ve arkadaşlarım da bu daveti seve seve kabul ettiler. Sabırsızlanıyorum. Çünkü seçmelerden beri çok heyecanlıyım. İlk kez aylar sonra halka açık bir performans sergilemek ve o rutini başarıyla tamamlamak inanılmaz bir duyguydu

ve Noah da tümünü izlemek için oradaydı. Tıpkı benim bu akşam onun için orada olacağım gibi.

"Teşekkürler," diyor Noah yataktan kalkarken yumuşak bir sesle. Üzerinde sadece gri bir eşofman altı ve seksi bir gülümseme var ve ben kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum.

"Şanslı formayı unutma." Erkek arkadaşıma gülümsüyorum.

"Hayır." Noah, beni eriten bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Artık ona ihtiyacım yok, sen orada olacaksan."

Onun bu sözleri, sabahın geri kalanında beni gülümsetir. Çocuklar antrenman tesisine gitmeden ve ben havaalanına gitmeden önce giyinir ve kahvaltı yaparız. Yolda, annem beni dans derslerine götürürken arabada birlikte söylediğimiz eski One Direction şarkılarını yüksek sesle dinlerim.

Ve birkaç dakika sonra, nihayet annemin kollarına atladığımda, onun yumuşak sıcaklığını ve tanıdık kiraz çiçeği ve vanilya parfümünün kokusunu hissettiğimde, mutluluk bulmacamın son parçası yerine oturmuş gibi hissediyorum.

"Buradasın," diyorum, bal rengi saçlarına - benimkinden birkaç ton daha koyu - sarılırken, onu bırakmak istemiyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, onun nazik kahverengi gözleri mutluluktan kıvrışık halinden dehşete dönüşür ve nazik elleri, benim bile farkında olmadığım gözyaşlarımı silmek için yüzüme uzanır.

"Hey," diyor annem yumuşak bir sesle. "Ne oldu, Legs?"

"Hiçbir şey, sadece mutluyum." Başımı sallıyorum, gülümsüyor ve ağlıyorum aynı anda. "Seni çok özledik." Babam da öne çıkıyor, beni kuvvetli kollarıyla sarar ve bana sıkıca sarılır. Babam annemden sadece bir yaş büyüktür ve otuz sekiz yaşında, mavi gözleri ve çekici gülümsemesiyle hala Hollywood'un en aranan aktörlerinden biridir. Aslında, sayısız kişi şimdiden bizim yönümüze dönmüştür.

"Gidebilir miyiz?" Jamie, bol pantolonuyla ve ergen tavırlarıyla somurarak diyor. "İnsanlar yine bakıyor."

"Buraya gel ufaklık, sarılmak istediğini biliyorsun."

"Sarılmalardan nefret ederim," diyor kardeşim, ama onu sıkıca kucakladığımda gülümsemesini saklayamıyor.

Babam SUV'unun bagajına valizleri yüklerken, annem kolumu sıkıyor. "Fisher, Penn ve özellikle Noah ile tanışmak için çok heyecanlıyım..." Cümlesini yarım bırakarak onun adını havada asılı bırakıyor ve ben ona henüz hiçbir şey söylememişken

henüz ona hiçbir şey söylememiş olmama rağmen (onları şahsen tanıştırmak için bekliyordum), her şeyi çoktan çözmüş olmasını seviyorum. Muhtemelen her aradığında onun hakkında sürekli gevezelik etmemden dolayıdır.

"Biz birlikteyiz," diye gülümseyerek onaylıyorum. "Sizinle tanışacağı için çok heyecanlı."

Annem çok mutlu görünüyor. "Sosyal medyada, yeğenleriyle birlikte bir maçta çekilmiş fotoğrafını gördüm, hani senin de içinde olduğun fotoğrafı, çok iyi bir çocuğa benziyor."

"Adam," diye düzeltiyorum, çünkü Noah'ın çocukça bir yanı yok. "Adam," diyor annem mutlu bir şekilde. "Benim hatam."

Bugün güzel bir gün olacak.

Kırk beş dakika sonra Lions'ın antrenman tesisine girdiğimizde, babam onaylayarak ıslık çalar ve Jamie bile etrafına bakarken etkilenmiş görünür. Piste doğru ilerlerken, Noah ile burada çıktığım ilk randevuyu hatırlayarak gülümserim.

Fisher, Penn ve Noah, takım arkadaşlarıyla birlikte buz üzerinde paten egzersizleri yapıyorlar. Penn bizi ilk gören olur ve babamı görünce gözleri biraz büyür. El salladıktan sonra Noah'ın dikkatini çekmek için onun yanına dokunur. Noah başını kaldırır ve aileme gülümseyip başını sallarken gösterdiği gerginlik neredeyse acı verecek kadar sevimli. Bu sırada Fisher, genç ve güzel anneme ağzı açık bir şekilde bakmaktadır.

"Onlar mı?" Annem kolunu koluma dolayarak sorar. "Benim adamlarım," diye onaylarım. "Şey, benim iki adamım ve erkek arkadaşım."

"Peki, kayıtlara geçsin, kocan *çok* yakışıklı." "Gülünç derecede," diye onaylarım.

"Çok yakışıklı bir adam," diye ekler annem, sonra babama aşk dolu gözlerle bakar. "Tıpkı baban gibi."

"Aynen öyle," der babam gururla.

"İğrenç, çocuklar!" diye bağırır Jamie.

Annem başını geriye atıp gülüyor, biz de yakındaki koltuklara doğru ilerliyoruz. Çok kalabalık değil; birkaç koltuk, oyuncuların arkadaşları ve aileleriyle, lise hokey takımı gibi görünen ve buz üzerindeki çocukları dikkatle inceleyen birkaç kişiyle ve Lions'ın medya ekibiyle doludur.

"Acıktım," diye sızlanıyor Jamie, turkuaz plastik sandalyelerden birine çökerek.

Babam gözlerini devirir. "Yemeğini yedin, annenin yemeğinin yarısını yedin ve uçağın yanındaki koltukta oturan yaşlı bayanın yemeğini de yedin."

"O iki saat önceydi."

Babam bana bakar, mavi gözleri mizahla parıldar. "Şu anda o bir dipsiz kuyu."

"Sana cips falan alabilirim," diyorum. Noah geçen sefer buraya geldiğimizde bana tesisi gezdirmişti ve en yakın otomatların nerede olduğunu biliyorum.

"Snickers çikolata istiyorum. Ve Mountain Dew. Oh, ve Lays, barbekü aromalı."

"Başka bir şey var mı, efendim?" diye alay ediyorum.

Jamie bana ölümcül bir bakış attı. "Sana söyledim, açım."

"Ne kadar da neşeli." Babam Jamie'nin saçlarını karıştırdı.

Koltuğumdan kalkıp sıramızdan çıkıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp köşeyi dönerek arka koridorlara doğru yürüyorum. Antrenman salonundaki gürültüye kıyasla burası garip bir şekilde sessiz. Hatta ürkütücü derecede. Aniden ne kadar yalnız olduğumu fark ediyorum, sonra cildime yerleşen soğuk bir yapışkanlık hissediyorum ve hemen duş almam gerektiğini hissediyorum.

"Vay vay vay... seni burada görmek ne güzel."

Tanıdık ama ürpertici bir ses duyunca kanım donar. Yavaşça arkanı dönerim ve kendimi Tyler Whelan ile karşı karşıya bulurum.

"Allegra Callahan, hayattasın," diyor şeker gibi bir gülümsemeye. Eskiden bana o gülümsemeyi yönelttiğinde hoşuma giderdi. Şimdi ise midemi bulandırıyor. "Sen birdenbire ortadan kaybolduğunda hepimiz senin için endişelendik, ama meğer sen San Francisco'da, dostumuz Archibald'la takılıyormuşsun." Bir başka keskin gülümseme. "Ve onun takım arkadaşıyla samimi oluyormuşsun."

Kızgın *bir* şekilde soruyorum.

"Dün dans ettiğini gördüm," diye ekliyor Tyler, hala masum bir ifadeyle.

"Öyle mi?" diye soruyorum, buradan çıkmanın bir yolunu ararken midem düğümleniyor.

"Tabii." Gülümsüyor. "O seçimlerde olacağını sezmiştim."

"Nasıl?" diye fısıldıyorum.

"Lions takımında oynayan erkek arkadaşının yeğenlerine öpücükler gönderdiği fotoğrafı sosyal medyada herkes gördü ve sen de arka planda

ona prens gibi bakıyordun. İki ile ikiyi toplayıp, San Francisco'da Fisher'a ağlayarak gittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. "Yani... sen... beni bulmak için mi buraya geldin?"

"Evet ve hayır. Seninle konuşmadan seçmelerden ayrıldın, bu yüzden bu sabah Fisher'a uğrayıp senin nerede çalıştığını veya yaşadığını söyleyecek mi diye sormak istedim, ama şansına sen buradasın. Ne tesadüf." Bunu bir soru değil, bir ifade gibi söylüyor. Sanki bu mutlu bir tesadüfmüş gibi.

O kadar kafam karışık ki, düşünemiyorum. "Ama öncelikle neden San Francisco'dasın?"

Yine gülümsüyor. "Teyzem *Expressions*'ın seçmelerinde jüri üyesi, bu yüzden resmi olarak onu ziyarete geldim. Senin seçmelerini o değerlendirdi, biliyor musun?" Parmaklarını çapraz yapıyor. "Teyzemle çok yakınız. Benim fikrimi önemsiyor."

Söylediklerinin ve söylemediklerinin anlamı son derece açık, ama dürüst olmak gerekirse, şu anda *Expressions* umurumda değil. Sadece bu iğrenç adamdan uzaklaşmak istiyorum.

"Gitmem gerek," diyorum, sesimin titrememesi için kendimi zorlayarak onun yanından geçmek için yana doğru adım atıyorum.

O da yanıma doğru adım atıyor ve vücudu dar koridora giden yolumu kapatıyor. "O kadar acele etme."

Arkamı dönüp bakıyorum, ama bulunduğumuz yer, antrenmanı izleyen tüm seyircilerin görüş alanının tamamen dışında. Ailem beni göremez. Buz üzerinde, çocuklar sırayla kaleye şut atıyorlar ve bu gürültüde kimsenin çığlığını duyabileceğini sanmıyorum. Midemdeki mide bulantısı şiddetleniyor, ama tüm gücümü kullanarak ifademi nötr, sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Ne istiyorsun, Tyler?"

"Bir şans daha istiyorum," diyor ve eğer onu iyi tanımıyorsam, pişmanlık duyuyormuş gibi görünmeye çalışıyor diyebilirim.

Gözlerimi kırpıyorum, hayal gördüğümünden eminim.

"Ciddi olamazsın." "Bir şans verelim. Tiffany ve ben ayrıldık."

"Hayır," diyorum.

"Neden olmasın? Harika bir takımdık, mükemmel dans partnerleriydik. Ve daha fazlası olma fırsatımız olduğunu hissediyorum, ama sen aniden taşındığında bu fırsat kaçtı."

Ona bakıyorum, şok ve kafa karışıklığı damarlarımdan akıyor. Başım dönüyor. Şu anda bana söylediği hiçbir şeyi anlamıyorum

, ne demek istediğini anlayamıyorum.

"Bana saldırdın, Tyler!" diye
bağırıyorum.

"Sana saldırmak mı?" O gürültülü bir kahkaha attı. "Oh lütfen, Allegra. Aylardır beni istiyordun ve o gece sonunda benimle birlikte olma şansını yakaladın."

"İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz." Ağlamamak için çok uğraşıyorum, gözlerim fiziksel olarak acıyor. "Sonra da herkese yalan söyledin ve sanki ben seni kız arkadaşından ayırmaya çalışmışım gibi gösterdin."

"Kendimizi kandırmayalım. Kim kimi ilk öptü? Ben istediğimde kim benimle isteyerek yukarı çıktı? Sen beni istedin." Yavaşça gözlerini kırıştırtıyor, sırtıyor. "Sen sarhoşken çok dokunaklı birisin, orası kesin."

Her yerim titriyor, ellerimi şakaklarıma götürüp parmaklarımı oraya bastırıyorum. Beni deliymişim gibi hissettiriyor, sanki tüm bunları kafamda uydurmuşum, zihnimde süslemeler eklemişim gibi, oysa gerçek şu ki alkol aldım. Onunla yukarı çıktım. Kendimi bir sarmalın içine girmeye başladığımı hissediyorum...

Ama sonra ona bakıyorum. Onu gerçekten, gözlerinin içine
bakıyorum. Soğuk, buz gibi nefretle dolu soğuk gözler.

O yalan söylüyor.

Suçlu olan o, sen yanlış bir şey yapmadın.

Kafamdaki ses benim sesim değil, Noah'ın sesi ve zihnimde, erkek arkadaşımı, benim güç kaynağımı, bana sevgiyle dolu çikolata kahverengi gözleriyle bakani görüyorum - ve sadece sevgiyle değil, aynı zamanda saygıyla da. Hayranlıkla. Bana olan inancıyla.

Beni cesur hissettiren bir güven.

Yutkunuyorum. Derin bir nefes alıyorum. Sonra çenemi kaldırıp onun bakışlarını karşılayarak diyorum ki, "Beni manipüle ediyorsun, Tyler. Elbette, az önce söylediklerinin bir kısmı doğru. Seninle yukarı çıkmayı kabul ettim. Seni isteyerek öptüm. Ve evet, o gece partide biraz içki içtim ve reşit değildim. Ama sarhoş olmak ve seni öpmek istemem, olanlardan beni suçlu yapmaz. Sen cinsel saldırıdan suçlusun ve Fisher'ın gelip müdahale ettiği için mutlu olmalısın, böylece daha fazla suçlu olmazsın." Başımı sallıyorum. "Ama her halükarda, bununla yaşamak zorunda olan sensin. Ben değil."

Sözlerim yerini bulurken Tyler'ın ifadesinin şefkatliken öfkelenmeye dönüştüğünü izliyorum.

"Seni ikiyüzlü küçük sürtük." O bir adım öne çıkıyor, ben de köşeye sıkışmış bir şekilde bir adım geri çekiliyorum. "Bana karşı kendini üstün görüyorsun ve son anda kararını değiştiriyorsun,

son anda vazgeiyorsun, ve bu bir şekilde benim suçum mu? Sonra ülkenin diğerk ucuna taşınıp, lanet olası hokey takımının yarısıyla yatıyorsun." Ellerini havaya kaldırıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken istem dışı bir şekilde geri çekiliyorum...

Ama aniden geriye doğru sendedi. Biri onu ensesinden tutup benden uzaklaştırıyordu.

Noah.

Benim Noah'ım.

Rahatlama damarlarımdan akıyor, ama kısa sürüyor, çünkü bir sonraki anda Noah'ın yumruğı Tyler'ın yüzüne çarpıyor.

Ve sonra ortalık cehenneme döner.

CHAPTER 39

NOAH

Buzdan kayarken Ally'nin ailesinin yanında olmadığını fark ettiğimde kalbim durur. Nedense bir şeylerin ters gittiğini hissedirim. Kayaklarımı ayağımdan çıkarır çıkarmaz onu bulmak için arka koridora doğru koşarım. Ve onu bulduğumda, görüşüm kırmızıya döner.

Koridoru rekor hızla geçip Tyler'ın Ally'yi köşeye sıkıştırdığı yere varıyorum ve o pislği bana dönmesi için döndürüyorum. Geniş, şaşkın gözleri beni algılayacak bir saniye bile yokken, yumruğum kemiklerini kıran bir darbeye yüzüne iniyor. Geriye doğru sendeleyerek, kanı antrenman formama sıçırıyor. Kanın onun mu benim mi olduğunu bilmiyorum.

Ally'nin nefesini duyuyorum, ama öfke hala beynimi bulanıklaştırdığı için ses çok uzak geliyor.

Tyler, dengesini yeniden kazanmaya çalışırken, elinin tersiyle ağzını siler. Bana baktığında, gözlerinde tanıma belirir ve acımasız, kurt gibi bir gülümsemeyle gülümser.

"Bu pek akıllıca değildi, ama aptal bir hokey oyuncusundan daha fazlasını beklemezdim," der acı bir şekilde, sonra Ally'yi işaret eder. "Parmağını şıklatıp bir saniyede başka bir kadın bulabileceksen, kariyerini onun için mahvetmek mi istiyorsun? İnan bana, zamanını boşa harcıyorsun."

Elim, sanki kendi iradesi varmış gibi tekrar hareket eder ve Tyler'ın yüzüne bir kez daha vurur.

Bu sefer sadece Ally değil, arkamda bir gürültü duyuyorum. Tyler yerde yatıyor, yüzünü elleriyle tutuyor. Ona tekme atmak için hareket ediyorum, ama iki güçlü el omuzlarımı tutup beni ondan uzaklaştırmaya başlıyor.

. Beni uzaklaştırmaya çalışan kişinin Penn olduğunu fark etmeden önce ellerini silkmeye çalışıyorum, böylece daha fazla zarar vermem.

"Noah, dur," diyor Penn ve ona baktığımda mavi gözlerinin endişeyle benimkilere sabitlendiğini görüyorum.

En iyi arkadaşımın bu ifadesi, zihnimi kaplayan öfkeden kurtulmam için yeterli ve gözlerimi kırıp sağ elimi esnetiyorum. Hokey kariyerim boyunca pek çok kavgayı ayırdım, ama hiç birini başlatmadım. Ve kesinlikle hiç kimseyi Tyler'ı vurduğum gibi vurmam. Kanlı elimdeki kemikler ve tendonlar ağrıyor ve Ally'yi ararken ve kalabalığın toplandığını görünce sol elimle koruyucu bir şekilde elimle sararım.

Fotoğraflardan tanıdığım Ally'nin annesi kızına koşarak onu kollarının arasına alır ve kan kulaklarımda çınlar. Kız arkadaşım ilk kez bakıyorum, ilk kez titrediğini ve gözlerindeki korkuyu fark ediyorum.

Tyler'la meşgul olduğum için ona koşamadığım için utanç duyarak gözlerimi kapatıyorum.

O benim önceliğim olmalıydı. Ne oldu bana bilmiyorum.

Fisher koridorun sonunda duruyor ve sessizce onaylayarak çenesini eğiyor, ama onun arkasında duran Ally'nin babası ve küçük kardeşinin dehşete kapılmış ifadeleri midemi bulandırıyor. Koridorun ilerisinde birkaç hayran, önlerinde yaşananları telefonlarıyla videoya çekiyor. *Kahretsin.*

Sağ elim, kalbimin çılgın atışlarına uyumlu bir şekilde ağrıyor. Ağrı parmaklarıma ve bileğime yayılıyor ve bu gece oynayamayacağımı biliyorum. Oynamamın imkanı yok. Takım arkadaşlarımda rakiplerimizi yenmesine yardım etmem imkansız. Penn'i desteklemem imkansız.

Penn'in bakışları benimkilerle buluşuyor ve sanki beni tanımıyor gibi bana bakıyor. Belki de ben kendimi tanı mıyordum...

Sonra Mitch koridora fırlar, kulaklarından adeta buhar çıkıyor, yüzü öfkeden kıpkırmızıdır. Koridoru geçip tam karşımda durur, önce Tyler'a, sonra kanlı elime bakar. O anda kendini kaybeder, elleri havaya uçar.

"Aklını mı kaçırdın Noah?" Kayınbiraderim ve koçumun öfkeli haykırışı kulaklarımda çınlar. "Ofisime, hemen!"

Tekrar Ally'yi ararım ve annesinin kollarında durduğunu görürüm. Ona gidip kollarımın arasına almak, ona sarılmak ve

ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum, ama o benden Mitch'e bakıyor ve sonra bana hafifçe başını sallıyor.

"*Git,*" diyor dudaklarıyla ve midem daha da ağzıma geliyor.

Mitch'i ofisine kadar takip ederken başımı eğik tutuyorum, öfkemin yerini utanç duygusu alıyor. Eğer yumruk atmak yerine doğrudan Ally'nin yanına gidip onu ondan uzaklaştırsaydım... ama hayır... bunun yerine Tyler'ı dövmek zorunda kaldım.

Şimdi herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Takım arkadaşlarımı, çünkü bu gece oynayamayacağım, Ally'yi, çünkü pervasız bir adamım, ve onun ailesini, çünkü şimdi beni kesinlikle nefret edecekler.

Bu gün çok güzel, çok mükemmel başlamıştı. Ve ben her şeyi mahvettim.

CHAPTER 40

ALLEGRA

Noah'ın başı eğik bir şekilde kayınbiraderinin peşinden uzaklaşmasını çaresizce izlerken, annemin kollarından kurtulup Fisher'a koşuyorum. Fisher hemen bana sarılır.

"İyi misin, Ally?"

"İyiyim." Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. "Sadece Noah'ın benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum."

Bu yüzden Noah'a Mitch'le gitmesi gerektiğini söyledim, çünkü seyircilerin ve kameraların önünde bir daha böyle bir olayın yaşanmasını istemedim. Noah'ın medyanın ilgisinden ne kadar nefret ettiğini, mahremiyetini korumaya ne kadar önem verdiğini biliyorum ve şimdi internetin her yerinde en kötü şekilde yer alacak.

"Senin yüzünden değil, o pislik yüzünden." Fisher'ın ağzı sert bir çizgiye dönüşür ve şimdi takım doktoru tarafından tedavi edilen Tyler'a sert bir bakış atar. "O burada ne arıyor ki?"

"Sanırım beni Expressions seçmelerinde sizlerle birlikte gördü ve beni burada bulabileceğini düşündü," diyorum Fisher'a. "Sanırım o gece hiçbir şey olmamış gibi davranarak beni kandırmak istedi. Altın çocuk imajının hala güvende olduğundan emin olmak için."

Fisher'ın yüzü öfkeden kıpkırmızıdır. "O pislik herif..."

"Pucker," diye sözünü kesip, havayı yumuşatmak için solgun bir gülümsemeyle devam ettim. Bu yorum normalde onu güldürürdü, ama stoik ifadesi değişmedi, ben de devam ettim, "Şu anda Tyler umurumda değil, Fish. Sadece Noah için endişeleniyorum. Sence Koç

Anderson, onun suçu olmayan bir şey için onu cezalandıracak mı? Onunla konuşabilir misin?

Fisher etrafına bakınıyor. "Koç Anderson Noah'ı ofisine çağırdı bile, ama belki Koç Slater'la konuşabilirim."

Kalbim çok hızlı atarken başımı sallarım. "Tabii, neyse. Sadece... Noah'ın yanlış bir şey yapmadığını insanların anlaması için ne söylemen gerekiyorsa söylemeye iznin var." Penn'in yan tarafta durduğu yere bakarım, yüzü şaşkınlıkla buruşmuştur. "Penn de; o da neler olup bittiğini bilmeye hakkı var."

"Tamam," der Fisher. "Sen ailenle buradan gidip bu karmaşadan uzaklaş, ben de burada işleri halletmek için elimden geleni yapayım."

Tartışmak, Noah'ı bekleyeceğimi söylemek istiyorum, ama ailemin de bir açıklama hak ettiğini biliyorum. Bu yüzden isteksizce başımı sallıyorum.

"Teşekkürler, Fisher." Arkadaşıma minnetle bakıyorum.

"Ne zaman istersen, Ally. Biliyorsun, her zaman arkadayız." Fisher der ve sonra yeşil gözleri nefretle parlayarak başparmağını Tyler'ın yönüne doğru uzatır. "O pislige de hesap sorabilir miyim?"

Ve her şeye rağmen, dudaklarım hafifçe gülümser. "Tabii ki."

Babam arabamı loft'a geri götürüyor, Jamie ön koltukta, annem ise benimle birlikte arka koltukta oturuyor. Havada ağır bir sessizlik var, ama dışarı çıktığımızda, annemle babamın birbirlerine baktıklarını görüyorum, aralarında milyonlarca söylenmemiş kelime dolaşıyor, sanki kendi küçük sessiz dillerini konuşuyorlarmış gibi.

"Jamie'yi San Francisco'nun ünlü cioppino'sundan yemeye götüreceğim," diyor babam bir süre sonra yüksek sesle ve ben gözlerimi kırpyorum. Antrenman tesisinde yaşananların heyecanı içinde, asıl planın annemle babamın herkesi öğle yemeğine çıkarmak olduğunu tamamen unutmuşum.

"Cioppino nedir?" diye sorar Jamie.

"Deniz ürünleri güveci."

Kardeşim burnunu kırıstırır. "İğrenç."

"Denemeden yargılama, evlat." Babam bana ve anneme bakar. "Herkese yetecek kadar getireceğiz."

"Teşekkürler," Annem arabanın kapısını açmadan önce babamın omzuna elini koyar.

Jamie de aynısını yapmaya çalışır. "Ben burada inip annem ve Legs ile takılacağım..."

"Hayır," annem onu nazıkçe ama kararlı bir şekilde durdurur. "Yakında görüşürüz çocuklar."

Bunun üzerine babam arabayla uzaklaşır, annem ve ben içeri girip yukarı çıkarız. "Ne güzel bir yer," der annem 3B'ye adımımızı attığımızda. Belli ki

etkilenmiş ve bu beni mutlu ediyor. "Sanat koleksiyoncusu kim?"

Gözlerim, loftun çıplak tuğla duvarlarının çoğunu süsleyen güzel modern sanat eserlerine kayar. "Fisher."

"Onun zevki çok iyi," diyor annem, odamdan çıkıp doğruca ona doğru koşan Harry Styles'ı kucağına almak için eğilirken.

"Ona bunu söyleme, kafasına girer."

"Anlaşıldı." Annem gülümsüyor ve Harry'nin kafasını okşuyor. "Şimdi, tatlım, bana neler olduğunu anlatmaya ne dersin? En başından başlayarak."

Başımı sallıyorum. Dudaklarımı ısırıyorum. "Sana anlatmam gereken çok şey var."

Annem kanepeye çöküyor ve yanındaki boş yastığı okşuyor. "İyi ki ben iyi bir dinleyiciyim."

Annemin yanına oturuyorum, yumuşak eli benim elimi tutuyor ve ben her şeyi anlatırken, geçen dönemden başlayıp şu anda bulunduğumuz ana kadar, parmak eklemlerimi nazıkçe okşuyor. Hiçbir şeyi saklamıyorum ve annemin dediği gibi, o da dikkatle dinliyor. Ben konuşurken gözleri birkaç kez acı içinde parlıyor, ama ifadesinde yargılayıcılık yok, her şeyi açığa vurmam ve masaya koymam için bana alan tanıyor.

Sonunda bitirdiğimde, ikimiz de ağlıyoruz ve annem beni kollarının arasına alıyor, ikimiz de ağlarken beni sarıyor.

Sonunda kucaklaşmamızdan sonra oturduğumda, o öne eğilir ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyar. "Her şeyden önce, seni seviyorum Allegra. Seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar seviyorum. Sen ve kardeşin hayatımın en büyük başarısısınız ve sizi bu dünyaya getirdiğim günden beri sizi düşünmeden geçen bir günüm olmadı. Bu bir annenin hakkıdır ve eğer bir gün anne olmaya karar verirsen, bunu anlayacaksın. Ama son birkaç aydır senin için özellikle çok endişelendim, öylece kalkıp gitmen hiç sana göre değildi. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum, ama aynı zamanda bir yetişkin olarak sana saygı duymak ve kararlarına güvenmek istedim."

Titrek bir nefes alıyorum. "Özür dilerim anne."

"Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok, tatlı kızım." Elini kaldırıp yanağını nazikçe okşadı. "Başından geçenleri duyunca kalbim parçalandı, ama bana anlattığına sevindim. Keşke daha önce bana gelebileceğini hissetseydin."

Ellerime bakıyorum. "İstiyordum... ama korkuyordum. Senin nasıl tepki vereceğinden değil, sana söylersem daha gerçek hissedeceğimden korkuyordum. Bu yüzden uzun süre kendime sakladım, çünkü düşünmek ya da konuşmak zorunda kalmazsam, artık beni rahatsız etmeyeceğini düşündüm." Kafamı sallıyorum. "Bu işe yaramadı. Ama neyse ki Noah ile tanıştım." İlk tanışmamızı ve geldiğimiz noktayı düşününce dudaklarım gülümsüyor. "O, yaşadıklarımı anlamama yardımcı oldu. Benim hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yaşamış olmasına rağmen, ihtiyacım olduğunda bana yardım etmek için yanımdaydı."

"Onu seviyorsun," diyor annem

basitçe. "Evet, seviyorum."

"O da seni seviyor."

"Sanırım seviyor, ama bunu söylemedi."

"Legs," annem gözlerinde bir ışıltıyla hafifçe güldü. "O adam seni seviyor, inan bana."

"O, başıma gelen en güzel şey," diye itiraf ediyorum. "Sadece, bugün yaptığı şey yüzünden benim yüzümden acı çekmesini istemiyorum." Anneme bakıyorum. "Bu yüzden onu küçümsemeni istemiyorum. O böyle biri değil."

Annemin burnunu çekmesi beni şaşırttı. "Tatlım, artık tüm hikayeyi bildiğim için ona *daha* fazla saygı duyuyorum. Tyler'ın suratına kendim yumruk atmak istiyorum."

Ağlamaklı bir kahkaha atıyorum ve annem bana gülümsüyor. "Onu arayıp nasıl olduğunu sormak ister misin?" diye soruyor.

"Evet." Telefonumu çıkarıp Noah'ı arıyorum, ama telefon çalmaya devam ediyor ve sonunda sesli mesaja düşüyor. Son üç kez aradığımda da aynı şey olmuştu.

Loft'un ön kapısı açılır ve Penn ile Fisher'ın aynı somurtkan ifadelerle içeri girdiklerini görürüm. Sanırım Fisher, Penn'e olanları anlatmıştır.

"Noah nerede?" diye soruyorum, hepsinin Fisher'ın arabasıyla antrenman tesisine birlikte gittiklerini bildiğim için.

Fisher'ın "merhaba" kelimesinin genellikle insanları selamlamak için sosyal olarak kabul edilebilir bir yol olduğu konusunda esprili bir yorum yapmasını bekliyorum, ama yapmayınca sinirlerim geriliyor.

"Bilmiyoruz. Koç Anderson ofisini terk etti ve Noah hala oradaydı. Birinin eline bakmasını mı bekliyordu bilmiyorum, ama Koç Slater'a sorduğumda, bize nereye gittiklerini söylemek yerine, maçtan önce eve gidip dinlenmemizi söyledi, ki bu tam bir saçmalık..." Fisher anneme bakıyor. "zr dilerim hanımefendi, demek istediğim, şey, saçmalık..."

Annem gülüyor. "Lütfen, adım Lana."

"Noah telefonuna cevap vermiyor," diyorum, önümdeki ekrana bakarak. Arka planım olarak Noah'ın Harry ile birlikte çekilmiş gömleksiz fotoğrafını kullanıyorum ve genellikle telefonumu her elime aldığımda bu fotoğraf beni gülümsetir, ama şu anda erkek arkadaşımın gülümsemesini görmek beni onun için endişelenerek hasta ediyor.

"Dürüst olmak gerekirse, ben olsam endişelenmezdim, Ally." Penn bana bakar, gözlerinin köşeleri endişe ve şefkatle kırışır. "Noah'ı yıllardır tanıyorum, işler ters gittiğinde düşünmek için yalnız kalmaya ve zamana ihtiyacı var. Muhtemelen kendini ve yaptıklarını sorgulayarak çok kötü hissediyordur, oysa biz olsaydık hiç düşünmeden o ezik herifi nakavt ederdik."

"Haklısın," diyor annem, onaylayarak başını sallıyor.

Penn ona gülümser ve devam eder: "Hazır olduğunda seninle konuşacaktır, bunu garanti edebilirim. Yaralı olsun ya da olmasın, bu akşamki maça geleceğini biliyorum, en kötü ihtimalle onu orada görebilir ve iyi olduğunu görebilirsin."

Kabul etmesi zor bir durum, ama Penn'in söylediklerine güvenmek zorundayım. Muhtemelen haklıdır. şu anda onunla birlikte olmak istesem de, bu sabahki gibi sarsıcı bir olaydan sonra Noah'ın zamana ihtiyacı olduğunu kabul etmeliyim.

"Bekle, Tyler'a ne oldu?" diye soruyorum aniden, aklımda hemen Noah'a dava aması, erkek arkadaşımın tutuklanması gibi senaryolar dönüyor...

Tyler'ın adı geçince Penn parmaklarını kırıştırır, ama şaşırtıcı bir şekilde Fisher sadece gülümser. Bu, daha önce onda hiç görmediğim, tehditkar, neredeyse şeytani bir gülümsemedir.

"şöyle diyelim, eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, o pislik şu anda Atlanta'ya giden uaktadır."

CHAPTER 41

NOAH

Bu geceki ma için tek başıma soyunma odasında oturmak planlarım arasında yoktu, ama işte buradayım. Kendimi üç yaşında ve cezalandırılmış gibi hissediyorum, ama ben binlerce dolarlık takım elbise giyen yetişkin bir adamım. Elim oynamak için uygun durumda değil... ama Mitch'in beni oynamama izin vermeyeceğinden eminim.

Kayınbiraderimin az önce yaptığı öfkeli nutuk hala kafamda tekrar tekrar dönüyor ve omuzlarım kulaklarıma kadar yükseliyor. Mitch, on iki yaşından beri benim için bir baba figürü olmuştur, ama bana hiç böyle bağırmaııştı. Elbette, yıllar boyunca sesini yükselttiğı oldu. Ama hiç bağırmaıdı. *Daha* da kötüsü, bana bağırmaıyı bitirip kalkıp gitmek üzereyken, ofisinin kapısında durup bana dönüp baktı. Yüzündeki saf hayal kırıklığı ifadesini asla unutmayaacağım.

Ondan sonra, öğleden sonrasını takım doktoruyla geçirdim ve elim için röntgen ektirdim. Neyse ki, kırık yoktu, ama çok acıyordu.

Takımım üçüncü periyoda yeni başladı ve ben dirseklerimi dizlerime dayayarak dolabımın önünde oturuyorum. Daha önce patladığımın kanıtı olan, hala zonklayan bandajlı elime bakıyorum. Suçluluk duygusu vücudumu sarmış, uzuvlarımda kolayca atlatamayacağım bir gerginlik yaratmış.

Sevdiğim kızı korumak istemem benim sonum oldu. Başa çıkmam gereken bir başarısızlık. Maçın skorunu kontrol etmeye bile cesaret edemiyorum.

Ya kaybediyorlarsa?

Herkesin soyunma odasına girdiği molada, maç 2-2 berabereydi ve Mitch, Penn'e iki penaltı yaptığı için kızgındı, bu yüzden Chad-dick ile tartıştığını tahmin edebiliyorum. Ve ben orada onu desteklemek için bulunmuyorum.

Bir de Ally var. Onunla konuşmak bir yana, yüzüne nasıl bakacağımı bile bilmiyorum. Bugün beni yirmi kez aramaya çalıştı ama henüz onunla yüzleşecek cesareti kendimde bulamıyorum, bu da kendimi daha da kötü hissettiriyor. Şu anda maçı izliyor mu, onu bile bilmiyorum.

Ama Mitch'in hayal kırıklığıyla başa çıkmak yeterince zordu, Ally'nin de bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum. Haftalarca heyecanla beklediği, planladığımız tüm hafta sonunu mahvettim. Ailesiyle tanışmayı ve onlarla öğle yemeğine çıkmayı kaçırdım. Muhtemelen benden nefret ediyorlar ve kızlarına benimle ilgili uyarıyorlardır.

İnleyerek başımı ellerimin arasına gömdüm, bu çok acı verdi ve yüzümü buruşturmama neden oldu.

Soyunma odasının kapısının açıldığını duyunca başımı kaldırıyorum. Bir adam içeri girer ve onun Ally'nin babası Carter Callahan olduğunu görünce şaşkınlıkla doğrulurum.

Böyle tanışmamız gerekmiyordu. Öğle yemeğinde onu etkileyip, bu akşamki maçta da ona hayran kalmasını sağlamam gerekiyordu. Belki bir iki gol bile atabilirdim. Kahraman olabilirdim... Soyunma odasında tek başına oturup yaralarını yalayan bir pislik değil.

Bana doğru yürür ve tam önümde durur, sonra uzun bankta yanıma oturur.

"Buraya nasıl geri döndün?" Bu soru, geri alabilmeden ağzımdan çıkıverdi. *Harika, Noah... pislik gibi davranarak onu daha da kızdır.*

Burnundan bir kahkaha atıyor. "Ünlü olmanın avantajları. Tanıdıklarım var." Carter sırtıyor, sonra sır veriyormuş gibi eğiliyor. "Ve o tanıdıklarımın biri de Koç Slater."

Carter'in tamamen rahatladığını ve bana gülümsediğini fark ederek başımı salladım. *Bir dakika, neden kızgın değil? Neden hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor?*

Carter elini uzattığında tekrar şaşırırım - sol elini. Tereddüt ederim, yaralı sağ elime bakarım ve sonunda sol elimle ona uzanıp beceriksizce elini sıkarım.

"Ben Carter," diyor, sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Noah."

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum, efendim," diyorum, sesim robot gibi çıkıyor.

Carter elini elimden çekip dostça bir jestle omzuma koyar. "Rahat ol evlat. Sana ders vermek için burada değilim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi? Neden olmasın?"

"Öncelikle, yıllar önce Allegra'nın annesi için aynı şeyi yaptığım için başım belaya girmişken, Allegra'yı korumak konusunda sana nutuk atmak ikiyüzlölük olur."

Omuzlarım gün boyunca ilk kez hafifçe gevşiyor. "Ne oldu?"

Omzunu silkiyor. "Allegra'nın biyolojik babası sevdiğim kadın hakkında ağzını açıp duruyordu, ben de onu yumrukladım." Carter bana ciddi bir bakışla bakıyor. "Medya çılgına döndü, benim şiddet eğilimli ve dengesiz olduğum hakkında yalanlar yaydı. İtibarım paramparça oldu ve kariyerim neredeyse mahvoldu. Ama hiç pişmanlık duymadım. Neden biliyor musun?"

Yutkundum. "Neden?"

"Çünkü benim görüşüme göre, sevdiğin insanları korumak için her şeyi yapmak doğrudur. Yaptığın şey utanılacak bir şey değil, Noah. O pisliğin kızına yaptıklarını bilseydim, ben de aynısını yapardım." Derin bir nefes aldı. "Koç Anderson'ın sana az önce sert çıktığını biliyorum, ama o henüz tüm hikayeyi bilmiyor. Kayınbiraderini tanımıyorum, ama karısını veya kızlarını tehdit eden birine tereddüt etmeden yumruk atacağından eminim. Katılıyor musun?" Bir kaşını kaldırır, gözleri parlar.

Titrek bir kahkaha kaçır ağzımdan. "Evet, katılıyorum." Mitch, Andie'ye veya kızlara zarar veren herkesi kesinlikle yok ederdi.

Carter elini sırtıma koyar. "Kendine bu kadar yüklenme. Allegra'ya göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Seni çok sevdiği belli ve Lana Mae ile ben, senin onun yanında olduğunu bilerek artık ne kadar rahat uyuyabileceğimizi tahmin bile edemezsin."

Gözlerimdeki bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırptıştırıyorum. Muhtemelen toz falan, kesinlikle gözyaşı değil. "Yani, sizler benden nefret etmiyorsunuz?"

Kafasını geriye atarak, soyunma odasını dolduran gürültölü bir kahkaha atar ve bütün gün uzuvlarımı ağır ağaç gövdeleri gibi hissettiren gerginliği hafifletir. "Sadece o iğrenç adama dersini vermeseydin senden nefret ederdim."

Ağzımda bir gülümseme belirir. "Bu hafta sonu ziyaretinizi mahvettiğim için üzgünüm." "Üzölme. Aslında burada kalışımızı biraz uzatıyoruz. Allegra ile daha fazla zaman geçirmek istedik. Ve seninle."

Yüzümde hafif bir gülümseme yayılır. Onların burada geçirecekleri zamanı gerçekten dört gözle beklediğimi fark ederim, ama sonra Ally ve onun yirmi cevapsız araması aklıma gelir ve gülümsemem kaybolur. Bütün gün kız arkadaşımın kaçındığının utanç verici hatırası göğsümde panik yaratır; benim davranışlarımdan sonra hala benim kız arkadaşım olmak isteyip istemediğini merak ederim.

"Ally iyi mi?" diye soruyorum. "Burada mı?"

Carter gülümser. "Hemen dışarıda. Ve seninle konuşmak için pek sabırlı olmayan bir şekilde bekliyor. Baba kartını oynadım ve önce seninle konuşmak istediğimi söyledim."

Ayağa fırlarım ve Carter da ayağa kalkar.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bir kez daha sağ elimle elini sıkıyorum.

"Bugün yaptığın şey için sana büyük saygı duyuyorum," der ve sıkıca elimi sıkarak odadan çıkar.

Orada durup bir süre kapıya bakıyorum, sonra kapı tekrar açılıyor ve Ally içeri giriyor. Siyah tayt ve bir forma giyiyor... Lions forması değil, benim şanslı Arlington U formam.

Onu görünce kalbimde umut yeşerir, ta ki gözlerinin bütün gün ağlamış gibi kızarmış olduğunu fark edene kadar. Bu, ona koşup onu kollarıma almam için yeterli.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum, sesi boğuklaşırken bana yaslanıyor. Onu sıkıca sarıyorum, pişmanlıkla dolu. "Çok üzgünüm."

"Bütün gün beni görmezden geldiğin için özür dilemelisin, Tyler'ı nakavt ettiğin için değil," diyor, sesi takım elbisenin yakasına boğuk bir şekilde yansıyor.

Geri çekilip ona bakıyorum, yaralanmamış elimle yüzünü kavrarken, o da ateşli kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

"İkisi için de özür dilerim." Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı salladım. "Onu senin üzerinde dolaşırken gördüm ve bir şey oldu... Birinin sana zarar vermesi düşüncesi, Ally, bu çok fazla. Seni çok seviyorum, kimsenin sana bir daha zarar vermesine izin veremem."

Elleri yüzüme uzanır, gözlerimi nazikçe onun gözlerine yönlendirir, gözleri artık yumuşak ve parıldamaktadır. "Ben de seni seviyorum, Noah Downsby. Sen tanıdığım en iyi adamsın. Ve teşekkür ederim," diye durur, yalnız bir gözyaşı yanağından süzülür. "Beni koruduğun için. Daha önce koridorda bana doğru öfkeyle ilerlediğini gördüğümde, hiç kimseyi görmekten bu kadar mutlu olmamıştım."

Bütün gün boyunca ilk kez, belki de hayatımda ilk kez, kendimi tamamen bütün ve mutlu hissediyorum. Onun sözleri ruhuma bir kucaklama gibi geliyor. Bir ruh

Onunla tanışana kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim.

"Her zaman," diye fısıldıyorum ve ona yaklaşıp dudaklarını dudaklarımla kapıyorum. Öpücük yumuşak ve nazik, acıtacak kadar hassas. Burnumun ucunu onun burnuna sürtmek için biraz geri çekiliyorum. "Seni çok seviyorum."

"Benden bir daha saklanmayacağına söz ver. İyi günde, kötü günde, birbirimiz için buradayız. Her şeye rağmen birbirimizi seveceğiz, tamam mı?"

"Söz veriyorum." Boğazımda yükselen duyguları yutuyorum, kollarımda bu kadını hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum. "Ne olursa olsun, sen her şeyden önce gelirsin. Ben varım."

"Noah'ım," diye cevapladı, sesi o kadar çok sevgi ve duygu doluydu ki, göğsümde hissedebiliyordum.

Ellerini yüzümden çekip belime doladı ve bana sarıldı. "Bu arada, Lions Fire Cats'i mahvediyor," diye Ally göğsüme fısıldadı.

Gözlerim odanın karşısındaki saate doğru genişledi. Çocuklar her an buraya gelip soyunacaklardı. "Bir sürü çıplak hokey oyuncusu görmeden buradan çıkmalısın."

Ally gülümser, isteksizce beni bırakır ve kapıya doğru bir adım atar. "Benim için bir hokey oyuncusu fazlasıyla yeterli."

Gülümsüyorum. "Ben de birazdan çıkacağım, tamam mı?"

"Acele etme." Başını sallar ve kapıdan çıkar. Uzun zamandır hissetmediğim kadar umutla dolu bir şekilde onun gidişini izlerim. Hemen telefonumdan skoru kontrol ederim ve tahmin ettiğim gibi Lions beş iki kazanmıştır, Penn de bu gollerin birini atmıştır.

Bir dakika sonra takım arkadaşlarım içeri girer, herkes aynı anda bağırıp konuşur, galibiyetin coşkusuyla. Penn gülümser ve bana doğru yürür, elini kaldırıp high five yapar.

"Weatherby'yi yendin mi?" diye soruyorum ona. Bu sabah olanlardan sonra en iyi arkadaşımı ilk kez görüyorum ve olanlar hakkında ne hissettiğinden emin değilim.

Penn başını salladı. "Biliyorsun, yaptım."

"Seninle birlikte orada olamadığım için üzgünüm," diyorum.

Cevap vermek yerine, beni kucaklıyor. Sırtımıza vurarak yaptığımız erkekçe kucaklaşmalardan değil, gerçek bir kucaklaşma - odada bir sürü hokey oyuncusu bizi izliyor olsa da. Bazıları alay etmeye başlıyor, ama Penn farkında değil ya da umursamıyor gibi görünüyor.

"Ally'ye olanları duydum," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Ve üzülecek hiçbir şeyin yok, Downsby. Bilseydim, hemen arkanda olur, zarar vermeye hazır olurdum."

"Teşekkürler," diyorum ona ayrılırken.

Penn uzaklaşmadan önce sırtıma bir şaplak atıyor ve Sandine'in tam arkamızda durduğunu fark edince irkiliyorum. Ne kadar pervasız olduğum ve kayınbiraderim koç olduğu için istediğim gibi davranmanın ne kadar güzel olduğu konusunda bir yorum yapmaya hazırlıyorum kendimi... ama bunun yerine, tam önüme gelip şöyle diyor: "Bugün bir pisliği yumrukladığını görene kadar senin korkak olduğunu sanıyordum. Nedenini bilmiyorum, ama Fisher onun bunu hak ettiğini söyledi... Aferin sana, evlat." Bana şakacı bir şekilde itti. "Belki de o kadar da kötü değildir."

Ve bununla birlikte, odayı geçip, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi dolabının önüne çöktü.

Penn bana bakar ve omuz silker.

Arkadaşımın yanına oturuyorum ve kendimi hafif hissediyorum... sanki dünyamda her şey sonunda yoluna girmiş gibi.

CHAPTER 42

ALLEGRA

"AİLEN ÇOK HAVALI, ALLY," diyor Penn, kanepeye uzanırken Harry kucağına tırmanıyor. "Carter popomu imzalamadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım ama."

Çantamı mutfak tezgahına koyarken gülümsüyorum. Erkeklerin Fire Cats ile oynadıkları maçın ertesi günü ve ailemle öğle yemeğinden yeni döndük — planladığımızdan yirmi dört saat geç, ama her şey harika gitti. Tahmin ettiğim gibi, ailem oda arkadaşlarımı çok sevdi... ve Noah'a tamamen takıntılı oldular. Onu Noel'i Hawaii'de ailemizle birlikte geçirmesi için davet ettiler bile ve uçuşlarını değiştirip hafta sonuna kadar San Francisco'da kalacak olmaları beni çok heyecanlandırdı. Lions'ın bir sonraki maçı birkaç gün sonra ve umarım Noah takım doktoru tarafından oynamasına izin verilir, çünkü ailemin sevdiğim adamı sahada görmesini çok isterim.

"O şeye yaklaşmak istemediği için onu suçlamıyorum," diyor Fisher, Penn'in yanına otururken. Elinde bir kap dolusu yemek artıkları tutuyor ve kanepeye otururken kapak açılıyor ve makarnalar üzerine dökülüyor.

Fisher ayağa fırlar, ama çok geçtir. Yapışkan sos pantolonunun önünden aşağı akmaktadır ve bunu görünce küfür eder.

"Sticker chart," Penn, Noah ve ben aynı anda söyleriz.

"Puck demek *istedim*," diyor Fisher, ama Penn başını sallıyor.

"Çok geç."

"Ama şu anda dokuz çıkartmam var," diye sızlanır Fisher.

Noah kaşlarını kaldırır. "Sanırım bu, çöpü dışarı çıkaracağın anlamına geliyor." "Bunu dün hallettiğini sanıyordum." Fisher elini elini kaldırır. Noah ise boş bir ifadeyle ona bakar.

Fisher iç çekerek elini indirir. "Çok mu erken?"

"Evet," diye homurdanır Noah ve kolunu bana dolayarak beni göğsüne sıkıca çeker. Ona gülümserim, dün gece bana ilk kez beni sevdiğini söylediği için hâlâ coşkulu bir ruh hali içindeyim.

Penn ve Fisher maçtan sonra galibiyetlerini kutlamak için dışarı çıktılar, ama Noah ve ben günün duygusal yükünden o kadar yorgunduk ki, doğrudan eve geldik ve benim yatağında birbirimize sarıldık. Ben hala onun uğurlu forması giyiyordum ve o, ben huzurlu, rüyasız bir uykuya dalarken bana tekrar beni sevdiğini fısıldıyordu. Erkek arkadaşımın güzel ağzından çıkan o üç küçük kelimeyi duymaktan asla bıkmayacağımı düşünüyorum.

"Belki biraz erken," diye ekliyor Penn omuz silkerek. "Bence biraz komikti," diye itiraf ediyorum.

"Tabii ki öyle düşündün." Noah gözlerini devirir, sonra mutfakta bizimle birlikte olan Fisher'a bakar. Fisher, lavabonun başında durmuş pantolonundaki lekeyi ovmaktadır. "Çöpü dışarı çıkaran sadece ben değilim. Ben koçun odasına götürüldükten sonra işi sen bitirdin, değil mi?"

"Hayır, sadece bir daha geri gelmeyeceğinden emin oldum."

"Ona ne dediğini bize hiç söylemedin." Ben de Fisher'a dönüp bakıyorum.

Dün Fisher, Tyler'ın şu anda Georgia'ya giden uçakta olduğunu söylediğinde, ona neden böyle düşündüğünü sordum ama tek kelime etmedi.

"Evet, ben de merak ediyorum," diyor Noah, eli hala omzumda, parmak uçlarıyla cildimde daireler çiziyor. "Suçlama yapılmadığında biraz şok oldum."

"Bir beyefendi asla söylemez," diyor Fisher, hala kasıklarını silerek.

Penn burun kıvrıyor ve ona keskin bir bakış atıyor. "Ne beyefendi ama." "Lütfen bize söyle," diye yalvarıyorum.

"Söyleyeceğimi sanma."

"Sana bir kerelik küfür etiketi muafiyeti versek?" Noah yemi atar. Fisher buzdolabına bir göz atar, sonra kabul eder.

"Tamam, peki," diye başını sallayarak cevaplar. Mutfak tezgahına yaslanıp bezi lavaboya atarken, "Ona

"O zaman ona, buraya bir daha gelirse ya da Ally ile tekrar iletişime geçmeye çalışırsa, Downsby'nin ona yaptıklarının sadece başlangıç olduğunu söyledim... çünkü herhangi birimiz onu Ally'nin yanında tekrar görürsek, vücudundaki her kemiği kırarız."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Penn, onaylayarak parmaklarını kırıştırarak. "Neden bize bunu söylemek konusunda bu kadar tuhaf davrandın?"

Fisher gülümser. "Ona, USG'deki küçük Fisher Kütüphanesi'nin, hala yönetim kurulunda olan ve üniversitenin en büyük mali destekçilerinden biri olan babam tarafından bağışlandığını da söylemiş olabilirim. Babamın parmağını şıklatmasıyla okulun veritabanına erişebilir, tüm öğrencilere Tyler'ın sakladığı mikro penis hakkında bir e-posta gönderebilirdim... ve o da *kampüsteki büyük adam* imajına sonsuza kadar veda edebilirdi."

Ben kekeleyorum. "Anlamadım?"

Penn boğuk bir kahkaha atarken, Noah neredeyse etkilenmiş gibi görünüyor. "Baban gerçekten bunu yapmana yardım eder mi?"

"Muhtemelen bunu asla öğrenemeyeceğiz, çünkü Tyler konuşmamın sonunda altına işeyeceğe benziyordu."

"Sen kötü bir dahisin," diyor

Penn. "Kurnaz herif," diye ekliyor Noah.

"Hepsi bir günün işi, arkadaşlar." Fisher gülerek oturma odasına doğru yürür. "Şimdi acele edin ve oturun; izlememiz gereken *Matchmaker Mansion* var."

Noah'ın elini tutarak gülümserim ve birlikte kanepeye doğru yürürüz ve her zamanki yerlerimize otururuz, başımı onun göğsüne yaslarken o da beni koruyucu bir şekilde kollarıyla sarar. Harry, Penn'in kucağından iner ve Noah'ın yanına sokulur, Fisher ise televizyonda oynat düğmesine basar. Bu anın her şeyi beni dünyanın en şanslı insanı gibi hissettirir.

Her kızın hayal edebileceği en iyi oda arkadaşlarına sahibim. Beni destekleyen harika bir ailem var. Ve hayal edebileceğim en iyi erkek arkadaşım var – onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Geleceğin ne getireceğini, *Expressions'da* rol alıp almayacağımı, öğretmeye devam edip etmeyeceğimi bilmiyorum, ama bildiğim tek şey, yeniden kendimle barışık olduğum.

Kendimi sevebiliyorum ve sevilmememe izin verebiliyorum.

Ve ihtiyacım olan tek şey bu.

CHAPTER 43

NOAH

Ally ile el ele Mitch ve Andie'nin sıra evinin ön kapısına doğru yürüyorum ve garip bir şekilde gergin hissediyorum. Ally siyah kazak elbise ve botlarıyla muhteşem görünüyor ve bir parçam, sadece ikimizin onun odasında sakın bir öğleden sonra geçirip, maç öncesi birlikte şekerleme yapmasını diliyor —son birkaç haftadır bizim için bir ritüel haline gelmişti.

Ama bu öğleden sonra, sadece kız kardeşimin evinde öğle yemeği yemekten daha büyük bir şey gibi geliyor. Bu yeni bir şey. Yeni bir başlangıç, yeni bir hayat. Ally ve ben en son buradayken, benim alanımda olması beni rahatsız etmişti ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yapmıştım.

Şimdi ise, nereye gidersem gideyim onun da benimle olmasını istiyorum. Onun kafamın içinde, derimin altında... etrafımda olmasını istiyorum.

Ailesi kalış süresini uzattığında rezervasyon yaptıkları kiralık araba dar garaj yolunda park edilmiş durumda ve bunun benim için bir ikinci şans olduğunu biliyorum. Elbette, birkaç gün önce birlikte güzel bir öğle yemeği yedik, ama bu sefer iki ailemiz de bir araya gelecek. Bu da tüm gözlerin Ally ve benim üzerimde olacağı anlamına geliyor.

Penn ve Fisher hemen arkamızdan geliyorlar, ben ön kapıyı yavaşça açıp herkesi içeri alıyorum. En küçük yeğenim orada bekliyor, çılglık atarak koşup bacaklarıma sarılmak için geliyor. Ally'nin elini bırakıp Harlow'u kucağıma alıyorum, yeğenim eğilip yanağıma öpücük konduruyor.

Mitch köşeyi dönüyor, beni görünce gözleri yumuşuyor. Ally'nin izniyle, Tyler ile olanları ve neden öyle davrandığımı açıkladım. Beni dinledikten sonra, Mitch bana çok sert davrandığı için özür diledi

sonra Carter'ın söylediklerini doğruladı... benim yerimde olsa aynı şeyi yapacağını söyledi. Benimle gurur duyduğunu söyledi.

Kayınbiraderim gülümsüyor... en azından Mitch Anderson için bir gülümseme. —sonra Harlow'u benden alır. Harlow kıkırdayarak kolayca babasının kollarına atlar, küçük kollarını babasının boynuna dolayarak yüzlerini birbirine yaklaştırır. Harlow'un ilgisi, babasının yüzüne gerçek, ısıltı ısıltı bir gülümseme getirir.

"Hoş geldin Ally," diyor. "Herkes arkada."

"Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkürler," diye cevaplar kız arkadaşım, tekrar elimi tutup beni arka kapıya doğru sürüklemeye başlar.

Arkamızda, Harlow'un *Fishy*'ye çatı katında akvaryumu olup olmadığını sorduğunu duyuyorum.

Ally de konuşmayı duyarak bana bakar ve ikimiz de güleriz.

Elim, verandaya açılan Fransız kapının koluna uzanırken, kapı aniden açılır ve kız kardeşim ortaya çıkar. Saçları at kuyruğu yapılmış, kot pantolon ve beyaz kazak giymiş, rahat bir kıyafet içindedir. Bana gülümser, gözleri benim ve Ally'nin birleşmiş ellerine düşer. Andie heyecanını zar zor gizleyebilmektedir. Kendini toparlamaya çalışıp başarısız olurken, ona gülmemek için dudaklarımı kısıyorum.

"Merhaba, siz ikiniz," der sonunda, sesi tiz ve biraz dengesizdir.

"Andie," diyorum, Ally'nin elini ağzıma götürüp arkasına küçük bir öpücük konduruyorum. "Ally ile birkaç kez tanıştığını biliyorum. Ama onu sana tekrar tanıtmak istiyorum... benim kız arkadaşım olarak."

Kız kardeşim çığlık atarak zıplıyor, beni kucaklıyor ve sonra aynı şeyi Ally'ye de yapıyor. Ally de Andie'yi kucaklıyor.

"Bu çok harika," diyor bana, sonra Ally'ye dönüyor. "Ayrıca annen harika birisi. Tanışmamızdan beş saniye sonra en iyi arkadaş olduk galiba."

Ally gülerek başını geriye atar. "O gerçekten harika birisi."

Mitch ve Harlow, Penn ve Fisher'ın hemen arkasında, bize doğru yürürler —takım arkadaşlarımın ikisi de çevrelerini incelerken açıkça hayranlıkla bakıyorlar. Fisher'ın deyimiyle "Koç'un Mağarası"na davet edildikleri için hâlâ biraz şaşkınlar. Mitch, kız kardeşime iğrenç derecede derin bir öpücük vermek için eğilir, bu da arkadaşlarımın ağızlarını daha da açık bırakır.

"Aferin, Koç," diye ıslık çalan Fisher, Mitch'in sert bakışlarına maruz kalır, ardından Mitch kapıyı açar ve sessizce bize arkaya geçmemizi işaret eder.

Arka teras, beyaz masa örtüsü ve ortasında çiçekli bir süs ile güzel bir açık hava öğle yemeği için düzenlenmiştir. Mitch'in ızgarada pişirdiği her neyse, inanılmaz kokuyor.

Paige ve Laini, Ally'nin kendilerinden çok daha büyük olan kardeşi Jamie'yi sıkıştırıyorlar. Onlar ona sanki ayın peşindeymiş gibi bakarken, o ise kaşlarını çatıp kollarını kavuşturuyor. Onun yaşındayken ben de aynen öyle olduğumu bilerek gülümsüyorum. Carter ve Lana Mae masanın başında oturuyorlar ve bizi gördüklerinde ikisi de kalkıp kızlarına sarılmak için ayağa kalkıyorlar. Lana Mae sonra dönüp bana sıcak bir şekilde sarılır, Carter ise elimi sıkar ve sırtıma hafifçe vurur. Son birkaç gündür birlikte çok zaman geçirdik ve Ally'nin ailesiyle birlikte olmanın bu kadar doğal hissettirmesini seviyorum, sanki tam da buraya aitmişim gibi.

Soğuk bir Kasım günü, ama dış mekan ısıtıcıları çalışıyor ve güneş parlıyor. Mitch ızgaradan yiyecekleri büyük bir tabağa toplarken, Andie herkese ne içmek istediklerini soruyor.

Mitch, Penn ve Fisher'a gözlerini kısarak bakıyor. "Çocuklar için sadece su. Bu akşam maçları var."

Fisher ve Penn aynı anda inliyorlar.

Herkes masaya oturup yemekleri masada dolaştırmaya başladığında, çocukluğumdan beri bunu yaşamadığımı fark ettim. Mitch'in eski hokey takımı olan D.C. Eagles ile yemek yediğim günleri hatırladım. Onlarla bu akşam maç yapacağız. Büyük bir ailenin içinde olmanın verdiği hissi özlemişim. Hayatı paylaşabileceğim büyük bir grup insan.

Belki de kalbimi buna açsaydım, bunu daha önce yaşayabilirdim. Ama Ally benim dünyama girip bana eksik olan şeyi gösteren kişiydi. Bence bunu bana gösterebilecek tek kişi oydu.

Omurgamda bir karıncalanma hissediyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ve yemin ederim, şu anda annemle babamın burada olduğunu hissedebiliyorum, sanki bizi izliyorlar ve gördüklerinden keyif alıyorlar. Çocuklarının mutlu ve sevildiğini görmek... bizim için istedikleri tek şey buydu.

Ally masanın altında elini dizime koyuyor ve ben ona bakıyorum, gözlerimiz buluşuyor. Boğazım garip ve ezici bir duygu ile doluyor.

Sevgi.

Bu kız sayesinde, şu anda etrafımda tüm bu insanlar var. Ally sayesinde, sevmeyi ve seilmeyi biliyorum. O benim hayatımı değiştirdi... *beni* değiştirdi, onun hiç bilemeyeceği kadar çok.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona.

Gözleri, sanki her düşüncemi okuyabiliyormuş gibi, dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. Bu noktada, bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok. "Ben de seni seviyorum, Noah."

Ailemiz ve arkadaşlarımızla çevrili olduğumuzu hatırlamadan önce, ona doğru eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. O da beni öpüyor, sonra ağzıma gülümsüyor.

Masada ıslık, inilti ve kıkırdama sesleri yükselir ve ben tekrar gerçeğe dönerim.

Mitch başını sallıyor ama gülümsüyor. "Çocuklar da burada," diye alay ediyor.

Ally'nin annesi ellerini çırpır, gözleri yumuşak ve sevgi doludur.

"Bayan Ally?" Paige, başını eğerek masanın karşısındaki dans öğretmenine bakar.

Ally gülümser. "Evet, tatlım?"

Yedi yaşındaki bir çocuğun masumiyetiyle gülümser. "Noah amcam iyi öpüşür mü?"

"İğrenç!" Jamie, yeğenime dehşetle bakarak haykırıyor.

Carter ve Mitch, kötü gizlenmiş kahkahalar atarlar. Fisher ve Penn daha az incelikli davranır ve ikisi de yüksek sesle gülerler.

"Evet, *Bayan Ally*, bize anlatın, hepimiz çok merak ediyoruz," diyor Penn, kız arkadaşına kocaman bir sırıtışla.

Penn'e dilini çıkarır, sonra elimi sıkar. "En iyisi." Ben de elini sıkarım.

"Puck, evet, öyleyim."

Ve sonra, sırf zevkine, onu tekrar öperim.

O gece, ısınma sırasında, buzun diğer tarafında tanıdık bir yüzle göz göze geliyorum: Bruce McBride. O, D.C. Eagles'ın başlangıç kalecisi, tam bir sert adam. Ve her zaman benim tarafımda olan biri. Beni gördüğünde gülümsüyor ve kalın kaleci kıyafetiyle buzun ortasına doğru kayıyor.

"Noah Downsby," der, kaskını çıkararak. "Seni özledim, evlat." Beni kucaklamaya çalışır ve ben direnmem. Bruce benim için bir amca gibidir.

"Seni görmek güzel," diyorum, bizi izleyen kayınbiraderim Koç Anderson'a bakarak.

"Huysuzluk nasıl gidiyor?" diye sorar Bruce gülerek, gözlerinin kenarları yaşlılıktan kırışmaya başlamıştır. Sarı saçları gümüş rengi tellerle kaplıdır. Bruce şimdi kırk yaşına yaklaşmış ve emekli olmaya hazır olmalıdır.

"Aslında oldukça iyi bir koç," diye itiraf ediyorum. Çünkü NHL koçluğuna yeni başlamış olmalarına rağmen, Mitch Anderson ve Sebastian Slater bizi iyi yönettiler. San Francisco Lions, yıllar sonra ilk kez batı konferansında liderlik tablosunun üst sıralarında yer alıyor.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Bruce, kaskını yerine takarken. Kaleci eldiveniyle el sallıyor ve sonra ağa dönüyor.

"Bu gece seni yenmek için sabırsızlanıyorum, ihtiyar," diye buzun diğer ucundan ona sesleniyorum.

Durur ve bana dönerek şeytani bir gülümsemeyle bakar. "Kimin kimin kışını tekmeleyeceğini göreceğiz." Bruce göz kırpar ve kayarak uzaklaşır.

Gülerek takım arkadaşlarımın yanına kayarım. O sırada Ally'nin geldiğini fark ederim, tabii ki şanslı formamla. Sarı saçları, uyumlu bordo bir kurdeleyle arkada toplanmış ve çok sevimli görünüyor. Ailesi ve kardeşi, kız kardeşim ve yeğenlerimle birlikte onunla birlikte. Hepsi de Downsby formaları giyiyor, ama turkuaz renkli Lions formaları.

Ally bana bakar ve gözlerimiz buluştuğunda, tam da bu anda, kendimi tam hissettiğimi fark ederim. Ve bu gece ne olursa olsun, bu sezon ya da gelecek sezon ne olursa olsun, Stanley Kupası olsun ya da olmasın, fark etmez...

Çünkü ben zaten kazandım.

EPILOGUE THREE YEARS LATER

ALLEGRA

Spot ışığı altında duruyorum, kollarımı havaya kaldırmış, ayakta duran, ısıklık çalan ve alkışlayan seyirciye bakıyorum. Ama o insan denizinde, tek bir yüz görüyorum. Noah sahnede bana bakarken, sevgi ve gururla parıldayan bir çift kahverengi göz.

Son selamımı veriyorum, sonra Noah'ın oturduğu sıradan kalkıp sahne arkasında soyunma odamda benimle buluşmak için yola çıktığını görünce yüzümde bir gülümsemeyle sahneden iniyorum.

"Tebrikler, Allegra!" Cora, ki o benim en iyi arkadaşlarımdan biri haline geldi, seyircilerin görüş alanından çıkar çıkmaz beni kucakladı. "Bu gece harikaydın."

"Sen de öyle," diye cevap veriyorum ve arkadaşımı sıkıca sarıyorum. "Harikaydın."

Işıklar sönerken, artık boş olan sahneye bakıyor. "Buraya geldiğimize inanamıyorum."

"Ben de."

Cora ve ben *Expressions* seçmelerine geri çağırıldığımızda sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu ve üç tur daha seçmeler ve sıkı bir çalışma programının ardından, ikimiz de altı ay sonra prömiyeri yapılan ve büyük bir başarı elde eden final gösterisine katıldık. İkimiz de sonraki iki yıl boyunca gösteride dans ettik ve bir yandan da küçük çocuklara dans öğretmeye devam ettik, ta ki aynı yaratıcılar tarafından yeni bir gösteri olan *Empowerment* için keşfedilene kadar.

Bu gösterinin kadrosu tamamen kadın dansçılardan oluşuyor ve genel teması kendini sevme ve kendini keşfetme. Onlar bana teklifte bulunduklarında, hemen "evet" dedim.

bana başrolü teklif etti. Bu gece açılış gecesiydi ve her şey umduğum kadar iyi gitti. Tüm kalbimle dans ettim ve yarın gece seyirciler arasında ailelerimiz ve tüm arkadaşlarımız olacağı için çok heyecanlıyım.

Ama bu gece, sadece Noah'ın burada olmasını istedim.

Çünkü ne kadar zaman geçerse geçsin, sahneye her çıktığımda, seyirci ne kadar kalabalık olursa olsun, *onun* için dans ediyorum. Sanki izleyen tek kişi oymuş gibi.

Cora gözlerimdeki uzak bakışı görüyor ve gülüyor. "Ne bekliyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, neden hala benimle burada duruyorsun, oysa kendini seksi kocanın kollarına atmak istediğini biliyorum?"

Koca. Bu kelimeye hala alışamadım ve her duyduğumda içimi bir heyecan kaplıyor. Noah ve ben iki ay önce, NHL sezonunun dışında evlendik.

Sadece ailelerimiz ve en yakın arkadaşlarımızın katıldığı samimi bir kutlamaydı ve hayatımı sonsuza dek değiştiren adama "evet" dediğim için hayatımın en mutlu günüydü. Noah'ın yeğenleri çiçek kızlarıydı; Penn ve Fisher sağdıçlardı; ve o gün, hayal edebileceğimden çok daha fazla sevgiyle doluydu.

Hala genç olduğumuzu biliyorum, ama hayatınızın geri kalanını biriyle geçirmek istediğinizi bildiğinizde, bilirsiniz... bu yüzden daha fazla beklemek için bir neden görmedik.

Sonra Bali'de balayımızı geçirdik, ama dürüst olmak gerekirse, resorttaki süitimizin içini, oradaki muhteşem manzaradan çok daha fazla gördük. *Tabii ki* bundan şikayetçi değilim.

"Tamam, şu anda yapmak istediğim şeyin bu olduğunu kabul ediyorum."

Arkadaşıma gülümsüyorum. "O zaman git onu kap." Bana popoma hafifçe vurup göz kırpmıyor.

Ona selam verdikten sonra, şovun başrolü olarak sahip olduğum yeni bir ayrıcalık olan giyinme odama doğru yöneldim.

Kapıyı açtım ve Noah'ı makyaj masasının yanındaki sandalyede otururken buldum. Siyah bir henley ve koyu renk kot pantolon giymişti ve elinde kocaman bir pembe ranunculus buketi tutuyordu.

Onu içime çekerken kalbim göğsümde atıyor. Tanıştığım günden daha da yakışıklı. Şimdi, NHL'de dördüncü sezonuna başlarken, kariyeri güçlüden daha da güçlü hale geldi. Ligin en iyi oyuncularından biri olarak bilinen, özet videolarında sıkça yer alan bir isim. Ama

daha da önemlisi, takım arkadaşları, koçları ve hayranları tarafından büyük saygı görüyor. Her yıl, Lions'ın çaylakları Noah'ın onlara ne kadar nazik ve sabırlı davrandığını, onları takım ailesinin bir parçası haline getirdiğini ve ligde ayaklarını yere basmalarına yardımcı olduğunu anlatıyor.

Benim Noah'ım.

Gülümserim ve o anında ayağa kalkar, üç uzun adımla odayı geçer.

"Bu gece beni büyüledin, bebeğim," diyor, çiçekleri yere atıp beni kollarına alıyor. "Nefes kesiciydin." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ve çok seksisin." Dudaklarını çene hattım boyunca gezdiriyor. "Ve en önemlisi, *benimsin*." Ağzı boynuma doğru kayıyor ve sırtım istemsizce kavisleniyor, vücudum her öpücüğüne, her dokunuşuna tepki vermek için ince ayarlanmış durumda.

"Burada olduğun için teşekkür ederim," diyorum ona ve o gülüyor, sıcak nefesi çıplak tenimi gıcıklıyor.

"İlk şarkını bitirdiğinde, seninle o kadar gurur duydum ki, birine senden övünmek istedim, bu yüzden eğilip yanımdaki yaşlı kadına senin karım olduğunu söyledim. Sanırım beni tuhaf biri sandı, çünkü ondan sonra kocasıyla yer değiştirdi."

Bunu hayal ederek gülmekten vücudum titriyor. "Karısını böyle koruyan bir kocayı suçlayamazsın."

"Tabii ki suçlayamazsın," diyor Noah alçak sesle, büyük elleri vücudumun kıvrımlarını okşarken.

Keskin bir nefes alıyorum, aniden kocamın beni ne kadar sevdiğini göstermesinden başka bir şeye ihtiyacım yok. "Beni eve götürür müsün?"

"Bilmiyorum, burada kalmak istiyorum..." Noah geri çekilip bana bakar, gözleri ateşle doludur ve elleri aşağıya doğru ilerlerken gülümsemesi kesinlikle şeytani. "Sence bu oda ses geçirmez mi?"

Sorusundaki imalı ton midemi burkuyor ve dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Karınla giyinme odasında sevişmekle ilgili benim bilmediğim bir fantezin mi var?"

"Evet." Parmak uçları, bu gece sahnede giydiğim altın pullu taytın kenarını çok nazikçe okşarken, göğsümden köprücük kemiğime kadar uzanan bir gülümsemeyle tekrar gülümser. Ve sonra, deneyimli bir uzmanın elleriyle, omuzlarımdan askıları kaydırmaya başlar. Gözlerime bakarken hareketleri acı verecek kadar yavaştır. "Bu lanet leotardlarla sana karşı koyamayacağımı biliyorsun, Ally," diye çıplak tenime fısıldadı.

Titreyerek sırtıyorum. "Senin için Bayan Downsby."

"Nasıl unutabilirim ki," diye cevapladı ve sonra dişleriyle boynumun hassas derisini ısırđı. Bu hissi nefes nefese hissetmeye zamanım bile olmadan, beni kaldırdı ve nazikçe makyaj masamın üzerine oturttu. Ve sonra, ismimin tüm varyasyonlarını unutmamı sağladı... bu dünyadaki tüm isimleri unutmamı sağladı, *sadece onun ismini* hariç.

READ MORE IN THIS WORLD

Katie Bailey

[Bence O Biliyor](#) (Carter ve Lana Mae'nin hikayesi)

Leah Brunner

[Arzu mu Savunma mı](#) (Mitch ve Andie'nin hikayesi)

ACKNOWLEDGMENTS

Rookie Season'ın birlikte hayal ettiğimiz bir fıkirden yayınlanmış bir kitaba dönüşmesi için teşekkür etmemiz gereken çok kişi var. Bu kitap uzun zamandır beklenen bir kitaptı ve sonunda yayınlandığı için çok heyecanlıyız.

Öncelikle, yazma yolculuğumuzda bizimle birlikte olan ve bizi destekleyen okuyucularımıza çok teşekkür ederiz. Her bir gönderi, reel, yorum ve öneri için ikimiz de minnettar olduğumuzu bilmenizi isteriz. *Rookie Season'a* olan heyecanınız bizi büyük bir minnettarlıkla doldurdu ve karakterlerimize olan sevginiz olmasaydı bu kitap asla gerçeğe dönüşmezdi, bu yüzden bunu mümkün kıldığınız için hepsi sizin sayenizde!

Bize çok değerli geri bildirimlerde bulunan alfa ve beta okuyucularımıza: Madi, Chelsea, Hannah A, Hannah L ve Megan — sizler olmasaydınız ne yapardık? Sizler harikasınız ve önerileriniz bize çok yardımcı oldu. Ayrıca, bu kitapta ele alınan hassas konulara katkıda bulunan ve bunları mümkün olan en büyük özenle ele almamıza yardımcı olanlara da özel olarak teşekkür etmek istiyoruz.

Emily S, Emily W ve Lindsey'e, lansman ve ARC ile ilgili tüm işleri hallettikleri ve bu kitabı tanıtan sosyal medya kampanyalarını yürüttükleri için BÜYÜK bir teşekkür ederiz. Sizler harikasınız, sizi ve yaptığınız her şeyi seviyoruz.

Bu muhteşem kapak tasarımı ve Noah ile Ally'yi bu kadar mükemmel bir şekilde hayata geçiren Marta'ya, harika düzenlemesi için Lori'ye ve bu kitabı tanıtan lansman ve ARC ekiplerimize özel teşekkürlerimizi sunarız.

Ve son olarak (ama kesinlikle en az değil), gece gündüz sesli notlar göndermemize ve her şeyi birbirimizle paylaşmamıza sabırla katlanan, uzun süredir acı çeken kocalarımıza.

ABOUT THE AUTHORS

Leah Brunner, patlayıcı bir kimya ve ilişkilendirilebilir, kusurlu karakterlerle dolu romantizm yazar, Amazon'un en çok satan 25 yazarı arasında yer alıyor. O, kalbinizi sızlatacak ve aynı zamanda sizi gülümsetecek karakter odaklı hikayeler yazmayı seviyor.

Katie Bailey, okurların kendilerini özdeşleştirebilecekleri karakterler ve bolca kimya içeren romantik komedi türünde Amazon'un en çok satan 25 yazarı arasında yer almaktadır. Yazdığı her yeni aşk hikayesindeki amacı, okurlara iyi bir kahkaha, belki biraz da gözyaşı tattırmak, ama kesinlikle onlara yeni bir kitap erkek arkadaşı bırakmaktır.

Leah'ı [Instagram'da](https://www.instagram.com/leah.brunner.writes) @leah.brunner.writes adresinde bulabilir
veya Facebook okur grubuna katılabilirsiniz: [Leah's Lit
Lovers](https://www.facebook.com/LeahsLitLovers)

Katie ile [Instagram'da](https://www.instagram.com/authorkatiebailey) @authorkatiebailey adresinden bağlantı kurabilirsiniz.